

யுரணத்தின் நிழலில்...!

செ. கணேசலிங்கன்

පාලන මණ්ඩලය
පාලන මණ්ඩලය

649001

OK ✓

மரணத்தின் நிழலில்

தமிழ்நாடு அரசின் 1994க்கான
பரிசு பெற்ற நாவல்

செ. கணேசலிங்கன்

விந்ரடபனை உரிமை:

பாரி நிலையம்

184, பிராடவே

::

சென்னை-600 108.

முதற்பதிப்பு : ஆகஸ்டு 1994

இரண்டாம் பதிப்பு : ஆகஸ்டு 1997

(C)

விலை ரூ. 38-00

Title : MARANATHIN NIZHALIL
(In the Shadow of Death)

Author : Se. GANESALINGAN (C)

Subject : Novel in Tamil

No. of Pages : 208

Paper : 10.5 Kg Creamwove

Size : 18 cm. × 12.5 cm.

Types : 10 Point

Price : Rs. 38-00

Binding : Duplex Board

Publisher : KUMARAN PUBLISHERS
79, 1st Street, Kumaran Colony,
Vadapalani, Chennai-600026

Printers : Chitra Printo Graphic, Chennai-600 014.

நகராட்சி முயற்சி நம்பியிருக்கிறேன்
நகராட்சி முயற்சி நம்பியிருக்கிறேன்
நகராட்சி முயற்சி நம்பியிருக்கிறேன்

நினைவில்

நிற்கும்

நண்பன்

நல். கணேசனுக்கு

நகராட்சி முயற்சி நம்பியிருக்கிறேன்

நகராட்சி முயற்சி நம்பியிருக்கிறேன்

நகராட்சி முயற்சி நம்பியிருக்கிறேன்

நகராட்சி முயற்சி நம்பியிருக்கிறேன்

நகராட்சி முயற்சி நம்பியிருக்கிறேன்

நகராட்சி முயற்சி நம்பியிருக்கிறேன்

நகராட்சி முயற்சி நம்பியிருக்கிறேன்

நகராட்சி முயற்சி நம்பியிருக்கிறேன்

நகராட்சி முயற்சி நம்பியிருக்கிறேன்

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

நாவல்கள்

‘நீ ஒரு பெண்’; நகரமும் சொர்க்கமும்
வன்முறை வடுக்கள்; ஈனத்தொழில்
ஒரு குடும்பத்தின் கதை; ஒரு மண்ணின் கதை
இரண்டாவது சாதி
உலகச் சந்தையில் ஒரு பெண்
ஒரு பெண்ணின் கதை
விலங்கில்லா அடிமைகள்
சூரியன் கிழக்கில் உதிப்பதில்லை
பொய்மையின் நிழலில்...
அயலவர்கள்
இளமையின் கீதம்
அந்நிய மனிதர்கள்
வதையின் கதை
மண்ணும் மக்களும்
போர்க்கோலம்
தரையும் தாரகையும்
செவ்வானம்
சடங்கு
நீண்ட பயணம்

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

சிறுவர்க்கான சிந்தனைக் கதைகள்
கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை
சங்கமம்
ஒரே இனம்
நல்லவன்; சிறுகதைகள்

கட்டுரைகள்

அறிவுக் கடிதங்கள்
பெண்ணடிமை தீர
கலையும் சமுதாயமும்
குந்தனிக்குக் கடிதங்கள்
குமரனுக்குக் கடிதங்கள்
மான்விழிக்குக் கடிதங்கள்

பாரி நிலையம்

184, பிராட்வே, சென்னை-108.

நாவல் சார்ந்த சில குறிப்புகள்

இந்நாவலின் கதையோடு மூன்று முக்கிய விஷயங்களைக் கூற முனைந்துள்ளேன். முதுமை, மரணம், பாஸிஸம். முதலிரண்டும் சமூகவியல் சார்ந்தவை மூன்றாவது அரசியல் எனக்கூறினும் முதுமை, மரண நிகழ்வுகள் அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டவை அல்ல. இவற்றிடையே பாஸிஸம் எவ்வாறு தொடர்புடையது என்பதைப் பின்னர் காண்போம்.

முதுமை

முதுமை இயற்கையானது. மனித வாழ்வின் ஒரு பகுதி. முதுமை மரணமல்ல. மரணத்தை நெருங்கும் நிலை. மரணம் இளமையிலும் வரலாம்.

முதுமையின் குரூரத்தையும் மரணத்தையும் கண்டு அஞ்சிய கௌதம புத்தர் துறவு பூண்டு. விடை தேடினார் என்பது புத்தமதத்தின் சாரமாக இன்றும் கூறப்படுகிறது.

முதுமை பல துன்பங்களுடன் மரண பயத்தை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. முடிநரைத்தல், உதிர்தல், தலைவழுக்கை ஏற்படல், பற்கள்விழுதல், கண்பார்வை மங்கல், காது கேட்பது குறைதல், முதுகு வளைதல், மார்பில் எலும்புக் கூடுகள் தெரிதல், பெண்ணின் மார்பு சுருங்கல், மணம் சுவை, தொடு உணர்ச்சி குறைதல், முகத்திலும் உடலிலும் தோல் சுருங்கல், பாலியல் ஆர்வம் குறைதல், தூக்கம் கெடுதல், வாதம், நரம்புத் தளர்ச்சி, மூச்சிழுப்பு, அடிக்கடி நோய் வாய்ப்படல், நினைவாற்றல்குறைதல், வாக்குமாதிய பேச்சு ஆகியபல இயற்கைத்துன்பங்கள் முதுமையில் ஏற்படுகின்றன.

மரணம் வரை உடல் நலத்துடன் சுறுசுறுப்பாக வாழ்பவர் அதிர்ஷ்டசாலிகளே. இருந்தாலும் வயதேற தன்

செயலைக் குறைவாக மதிப்பிடுவிடுவதால் மகிழ்ச்சி குறைகிறது. மரண வயதுநாள் எவரும் அறியாதது.

முதியவர் பழையையுடன் ஐக்கியமாகின்றனர், இழந்த இளமையை நினைவில் போற்றுவார்கள்; நீதிப்படுத்த முயல்வார்கள்.

மாந்தரை அறியாமல் முதுமை வந்து விடுகிறது. உயர் தட்டுவர்க்கப் பெண்கள் அழகு சாதனம் மூலம், முதுமையை மறைக்க முயல்கின்றனர். அழகும் இளமையுமே தமக்கு வாழ்வு தர முடியும் என எண்ணும் பெண்கள் நரை, முகத்தில் சுருக்கம், மாதவிலக்கு நிற்பதிலிருந்தே முதுமையைக் கண்டு அஞ்சுகின்றனர். முதுமை வர முன்னரே மாதவிலக்கு நின்று விடுகிறது, உண்மையில் பெண்ணுக்குத் தொல்லை தரும் கருவளமே அவ்வேளை நிற்கிறது.

நீண்டகாலமாகப் பழகிய பழக்கங்களை, பழைய கொள்கைகளை முதியவர் இறுகப்பிடிப்பார்கள். இடமாற்றங்களை வெறுப்பார்கள். தமது பழைய அனுபவங்களைத் திரும்பத் திரும்பக் கூறுவார்கள். அப்பரந்த அனுபவங்களை விஞ்ஞான பூர்வ கோட்பாட்டுடன் இணைத்துக் கூறத்தக்க திறமை பெரும்பாலோரிடம் இருப்பதில்லை. அதனால் இவர்களது வாழ்வின் அனுபவங்கள் பிறருக்குப் பயன்படுவதில்லை.

முதிய பரம்பரை இளைஞருடன் முதியவர்க்கு ஏற்படும் முரண்பாடுகளைப் பெரும்பாலான கலை, இலக்கியங்களில் காண்கிறோம். மதப்பற்று, மந்திரம், ஜோதிடம் போன்றவற்றிலும். முதியவர் அதிக ஈடுபாடு கொள்வதையும் காணலாம்.

ஞாபகசக்தி குறைவதோடு கற்பனை, படைப்பாற்றல், சுறுசுறுப்பு, உன்னிப்பு, இடத்துக்குத் தக்கப்படி நடத்தல் போன்றவையும் முதுமையில் குறைந்துவிடுகிறது. இருந்தாலும் சட்ட விதிகள் அனைத்திற்கும் அவர்கள் உட்பட்டவர்களே.

இத்தகைய நிலைகளால் சமூக முரண்பாடுகளும் எழுகின்றன. பயனற்றவராதலால் வீட்டில், சமூகத்தில் ஒதுக்கப் படுகின்றனர், இது ஆற்றாத மனத்துன்பத்தைத் தரவல்லது; உளவியல் பாதிப்புகளையும் முதுமையில் ஏற்படுகிறது.

வாய்ப்புள்ள முதியவர் சொத்தால் மட்டும் மதிப்பும் ஓரளவு பாதுகாப்பும் பெறுகின்றனர். மரணத்தின் முன் அதையும் அபகரிக்க மக்களிடையே போட்டி எழுகிறது. நடமாடுவதும் ஒரு காலகட்டத்தில் நிற்கும் வேளை நடைபிணமாக அல்ல நடக்க முடியாத பிணமாக முதியவர் ஒதுக்கப்படுகின்றனர். அவ்வேளை சொத்துக்கூடப் பயனற்றுப் போகலாம். மக்களிடம் சொத்தைச் சேர்த்தாலும் சேரவிட்டாலும் ஒரே நிலையே ஏற்படுகிறது. மனித நாகரீகம், பண்பாடு இக்காலகட்டத்தில்தான் மதிப்பிடப்படல் வேண்டும்.

முதுமையில் ஏற்படும் வறுமை மிகக் கொடியது, பிச்சை எடுப்போரில் பெரும்பாலோர் முதியவராக இருப்பதைக் காண்கிறோம். அதே வேளை நாம் நாகரிக சமூகத்தில் வாழ்வதாகக் கூறிக் கொள்கிறோம்.

முதுமையை உயிரியலாக, உடற் துன்பமாக மட்டும் பார்க்க முடியாது. சமூக உணர்வுடன் பண்பாடு சார்ந்து பார்க்க வேண்டும்.

தனக்கும் முதுமை வரும்; இதே துன்பங்கள் ஏற்படலாம் என மாந்தர் எண்ணத் தவறுவதே மனித வாழ்வில் மிகவும் வேதனையானது; வேடிக்கையானது.

சிறுவன் ஒருவன் தாத்தானிற்குத் தந்தையார் உணவளிக்கும் தட்டு, தண்ணீர்தரும் குவளை ஆகியவற்றைச் சேகரித்து வைக்கும் கதை உலகெங்கும் பேசப்படுவதுண்டு.

“ஏண்டா, இந்தப் பழையவற்றைச் சேகரிக்கின்றாய். வேறு வேலையில்லையா?”

தந்தை சிறுவனைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்.

‘இவை பாட்டாவிற்கு நீ தந்தவை நீ கிழவனாகும் போது உனக்குப் பயன்படும். அதற்காகவே பாதுகாக்கப் போகிறேன்”

சிறுவன் பதில் கூறுகிறான்.

இக்கதை சமூகத்தில் தொடர்கிறது. நமக்கும் இதே முதுமை வரலாம் என்பதை எவரும் எண்ணுவதில்லை.

முதுமைப் பிரச்சனைகள் பற்றிய கலை, இலக்கியங்களே மிகக் குறைவு. குழந்தைகள், இளைஞர்கள். பெண்களுக்கென தனிப்பட்ட கலை இலக்கியம் சார்ந்த சஞ்சிகைகள் கூட உள்ளன. சமூகத்தின் 10 விழுக்காடு வரையிலான முதியவர்களுக்கு என்று எதுவும் கிடையாது. சமூகத்தில் வேண்டப்படாதவர், பயனற்றவர், வாங்கும் சக்தியற்றவர் என ஒதுக்கப்படுகின்றனர். இங்கு மட்டுமல்ல. வளமை தேடிய மேல்நாடுகளிலும் இதுவே நிலை.

பெரும்பாலும் முதுமைக் குறைபாடுகளைக் கேவலப் படுத்துவதாக, நகைச்சுவை யாக்குவதான, கலை, இலக்கியங்களே காணப்படுகின்றன.

அண்மையில் வெளிவந்து பாராட்டும் பரிசும் பெற்ற ரோஜா என்ற திரைப்படத்தில் முதியபெண்கள் நடனமாடுவது நகைச்சுவை யாக்கப்படுகிறது. முந்தானை முடிச்சு என்ற படத்தில் இளம் பெண்ணிடம் எழுதப் படிக்கும் முதியவர் பாலெழுச்சியுடன் பழகுவதாகக் கேலி செய்யப்படுகின்றனர்; செனிடு, ஊமை, ஊனமுற்றோர் சினிமா, நாடகம், சஞ்சிகைகளில் நகைச்சுவை என்ற பெயரில் கேலி செய்யப்படுகின்றனர். இத்தகைய நகைச்சுவை அநாகரிகப் போக்கு எனப் பலர் எண்ணுவதில்லை.

பாலுறவிலும் பார்க்க சமூக கூறவு பலமானது என்பது உண்மையே. இருப்பினும் முதியவரின் காதல், பாலின்பம் இளைஞர்களால் கேலி செய்யப்படுகிறது, அவர்கள் தாமும் ஒரு காலம் கிழடாவர் என்பதை மறந்து விடுவது வியப்பானது.

முதலாளித்துவச் சமூகத்தில் மனித உறவுகள் நேரடியாக அமைவதில்லை. உற்பத்திப் பண்டங்கள் மூலமே ஏற்படுகியது. மேல் நாடுகளில் முதியோர் இல்லங்களில் வயதானவர்களைச் சேர்த்து விடுகின்றனர். கிறிஸ்மஸ், பெற்றார் நினைவு நாட்களிலுமே சென்று பார்த்து பரிசு வழங்குவர்.

நமது நிலப்பிரத்துவ அமைப்பில் மனித உறவுகள் நேரடியானவை. அதனால் முதலாளித்துவத்திலும் பார்க்க இறுக்கமானவை. கூட்டுக்குடும்ப அமைப்பில் சமூகத்திற்கு அஞ்சி முதியவர் ஓரளவு நேரடியாக கவனிக்கப்படுகின்றனர் அங்கும் நடமாட முடியாத வேளை விட்டிலுள்ள பெண்களின் தயவிலேயே முதியோர் வாழ நேரிடுகிறது.

முதுமையிலும் ஆடு மாடுகள் இறைச்சிக்காவது பயன்படுகின்றன. மனித உடலை எரிக்க, புதைக்கப் பணம் வேண்டும். சடங்குகள் வேறு. அவையும் செலவானவை.

அறிஞர், அனுபவம் மிக்கவர் பெரியவர் என்றெல்லாம் முதியோரைப் பாராட்டுபவர்கள் பெண்களையும் தாய்குலம், மாதவம் செய்தவர் என உயர்வாகப் பேசி அடிமையாக வைத்திருப்பது போன்றதே இதுவும். கிழடு, கூனல், குருடன், செவிடன், பொக்கை வாய்க் கிழவி, வீட்டுக்கு நாய் வேண்டாம் என்றெல்லாம் திட்டப்படுகின்றனர். முதுமைப் பெண்கள் கிழவி, சூனியக்காரி, காளி கூனி, என்றும் கூறி இழிவு படுத்தப்படுகின்றனர்!

முதலாளித்துவத்தின் முதல் நோக்கம் இலாபமே. இலாபத்தை உயர்த்த உற்பத்தித் திறனை மேம்படுத்துகிறது. முதுமை வயதை ஏற்கெனவே தீர்மானித்தபடி 58-60 வயதில் உழைத்தவர்களை வெளிவே தள்ளி விடுகிறது. ஓய்வூதியம் பென்ஷன் என ஒரு பகுதியினர் பெறுவது உழைக்கும் போது பெற்ற கூலியில் ஒரு பகுதியே.

உழைக்கும் காலத்திலேயே வாய்ப்பான வாழ்வை உழைப்பவர்கட்கு வழங்காத முதலாளித்துவம் உழைக்காத

வேளையில் வழங்கி விடுமா! முதுமையில் வறுமையில் வாழ விடுகிறது. முதலாளித்துவம் இவ்வெட்கக்கேடான நிலையை இரகசியமாக வைத்திருக்கிறது.

முதுமையும் வறுமையும் சகிக்க முடியாதவை. தொழிலாளியின் உடல் ரூரூர வாழ்வையே உழைக்கும் காலமெல்லாம் கண்டுள்ளது. துன்பமும் விரக்தியும் அவலநிலையையும் தொழிலாளி முதுமையிலேயே காண்கிறான். முதலாளித்துவச் சமூகப் பண்பாட்டின் ஒழுங்கீனத்தைத் தொழிலாளரின் முதுமையில் எளிதில் காணலாம். தற்கொலைகூட முதியவரிடையே அதிகரித்து வருவதை உலகப்புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன. குற்றமுடைய சமூகம். நாகரிகமான அரசா! பண்பாடான சமுதாயமா?

கணவனை இழந்த மனைவியை விட மனைவியை இழந்த முதியவரே அதிக துன்பப்பட நேரிடும். மனைவி தனக்கும் கணவன், பிள்ளைகள் உட்பட மற்றவர்க்கும் பயன்படும் அன்றாட வேலைகளில் பழக்கப்பட்டவர். கணவனை இழந்தனால் விதவை என அந்தஸ்து குறைந்த போதும் அன்றாடவாழ்வில் எவ்வித பாதிப்பும் இன்றி வாழத் தக்கவள். கணவனை இழப்பதனால் அவளது அடிமைப் பணிகளிலிருந்தும் விடுதலை பெறுகிறாள். சமூகத்திலும் கணவனை இழந்த பெண்கள் தொகையே அதிகம். காரணம். பெண்களே ஆண்களைவிட நீண்டகாலம் வாழ்வல்லவர். திருமணத்தின் போது கணவன் வயதில் முத்தவனாக இருக்கிறான்

மனைவியை இழந்ததும் கணவன் அனைத்தையும் இழந்தவனாக, மருமகளான அந்நியப் பெண்ணின் ஆதரவில் வாழும் இக்கட்டான நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான். மகளோடு வாழினும் அவளது கவனம் கணவனுக்கு அடுத்ததே. வாழும்போது மனைவியோடு முன்னரேயே வீட்டுவேலைகளை பகிர்ந்து வாழப் பழகியிருந்தால் இத்தகைய இக்கட்டான நிலைக்கு ஆளாகாமல் தப்பியிருக்க வாய்ப்புக்கிட்டலாம்.

பாலு மகேந்திராவின் 'சந்தியா ராகம்' என்ற திரைப்படம் முதுமையில் மனைவியை இழந்த ஒருவரின் வாழ்க்கைப் பிரச்சனையை நன்கு பொதுமைப்படுத்திச் சித்தரிக்கிறது.

முதியவர் நீண்ட காலம் வாழ்ந்தவர். எதிர்காலம் குறுகியது. இயற்கை உலகைத் தந்து அதே வேளையில் பறித்துக் கொள்கிறது. கற்பனையிலும் குரூமானது. 'முதுமை மாலைச் சூரியன், மரணம் இறகு போன்றது. மனிதன் வாழும் காலம் சமுதாயத்திற்கு ஆற்றிய சேவையே மலை போன்றது' என மாவோ கூறினார்.

முதுமையைக் கடக்கக் கூடிய காயகல்பம், அவ்வையின் நெல்லிக்கனி, கூடுவிட்டு கூடு பாய்தல், உயிரைப் பறிக்கும் ஏமனை வெல்வது ஆகிய கற்பனைகள் நீண்டகாலமாக இங்கும் பேசப்பட்டு வந்துள்ளது.

முதுமை ஒருவழிப் பாதை, இளமையை நோக்கித் திருப்பிவிட முடியாது.

பிரெஞ்சுப் பேராசிரியர் டிலே என்பவர் முதுமையை மூன்று நினைவுகள் கொண்டதாகக் கணித்துள்ளார்.

1. சிந்தனை எதுவுமேயின்றி முதுமையிலும் நடைபெறும் அன்றாட பழக்க வழக்க விதிகள்.
2. பிரக்ஞையுடன் கனவுபோல் தோன்றுவதை, பாதி தர்க்கரீதியாக இருக்கும், பழைய மனப்பாங்குடன் இன்றைய நிலையை இனங்காணல்.
3. சமூகம் பற்றிய விழிப்பு நிலை, தர்க்கரீதியான அறிவு. இதுவே மறக்க முடியாத அனுபவ உண்மைகளை, கதைகளைக் கோட்பாடாகத் தொகுத்துக் கூற உதவுகிறது.

மூன்றாவதாகக் கூறப்படும் முதியவரின் பரந்த அனுபவத்தைக் கோட்பாட்டுடன் கூடிய தொகுப்பே சமூகத்திற்குப் பயன்படக் கூடியது. பரம்பரையாகச் சமுதாய வளர்ச்சிக்குப்

பயன்பட்டதும் இதுவே. இருந்தாலும் பெரும்பாலான முதியவரின் அனுபவத் தொகுப்பையும் சமூகம் உதாசீனம் செய்துவிடுகிறது.

மனிதன் ஒவ்வொரு படி நிலையிலும் சமூகத்தால் கவனிக்கப்பட வேண்டியவன். குழந்தை, சிறுவன், மாணவன், வாலிபன், உழைப்பாளி, குடும்ப வாழ்வு, முதுமை, கூட்டுவாழ்வு யாவற்றிலும் மாந்தர் வாழ்வு உறுதிப்படுத்தப்படவேண்டும். குழந்தை, சிறுவன், மாணவன், முதுமை நிலைகள் சமூக உற்பத்திக்கு அத்தனை பயன்படாமல் போகலாம். குழந்தை, சிறுவன், மாணவன் எதிர்கால உற்பத்திக்கு ஆளும் வர்க்க நலனுக்குத் தேவை. அதனால் இவர்கள் வளர்ச்சிக்குக் கவனம் செலுத்துவர். ஆனால் முதியவர் முற்றும் பயனற்றவராக, மோசமாக ஒதுக்கப்படுவது வேதனை தருவதாகும்.

உழைக்கும் காலத்தில் பயன் பெற்ற பின்னர், சாறு பிழிந்த பின் சக்கையை வீசிவிடுவதுபோல முதுமையில் முற்றும் வேண்டாதவராக வீசிவிடும் அமைப்பு மனித நாகரிகம், பண்பாடு பற்றி எப்படிப் பெருமை பேச முடியும்?

முதுமை என்றால் என்ன என்பதை இளைஞர்க்கு, உழைப்பவருக்கு உணர்த்துவதோடு அவர்களிடம் தொடர்ந்து விழிப்பு நிலையும் ஏற்படுத்த வேண்டும். முதியவர்க்கு அதிக பென்ஷன், உதவிப்பணம், தக்க வீட்டு வசதி, போதிய ஓய்வு, மன அமைதி, பொழுபோக்கிற்கு சமூகம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

மரணத்தின் பின் அனுதாபம், அழுகை, ஆடம்பரச் செலவு, சடங்குகள், விருந்துகளால் அவர்கட்கு என்ன பயன்? வாழும் வேளை அன்பும் ஆதரவும் பாதுகாப்புமே அவர்கட்கு பயனளிக்கக்கூடியது.

முதுமை வெட்கக்கேடான இரகசியம், வெளியே கூறக் கூடாதது என சமுதாயம் மறைக்கப் பார்க்கிறது. முதுமை

யின் குரூத்தை ஆளும் வர்க்கத்திற்கு அம்பலப்படுத்திக் காட்ட வேண்டும்.

மரணம்

மனிதன் இயற்கையின் ஒரு பகுதி. இயற்கையின் காற்றை சுவாசித்து, இயற்கையில் கிடைக்கும் நீரைப்பருகி, உணவைப் பெற்று உண்டு. பூமியிலேயே உடலை வளர்த்து வாழ்வான். பிற தாவர, உயிரினங்கள் போலவே முதுமையையும் இயற்கை தந்து அழித்து விடுகிறது; அல்லது அழிக்கப்பட்டு விடுகிறது. மரணம் இயற்கையின் நிகழ்வு. தவிர்க்க முடியாதது. ஒரு புறம் அழிய மறுபுறம் புதிய உயிர்கள் தோன்றுகின்றன; வளர்கின்றன; அழிகின்றன அல்லது அழிக்கப்படுகின்றன.

மனிதன் விழிப்பு நிலை, பிரக்ஞை கொண்டவன். கருவிகள் செய்து இயற்கையைத் தனக்கு ஓரளவு சாதமாக்கி விடும் வல்லமை உடையவன். இயற்கை வளங்களைப் பயன்படுத்துவதில் மனிதனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையில் முரண்பாடுகள் ஏற்படுகின்றன. இவற்றால் இயற்கை தரும் முதுமை, மரண விதிகளிலிருந்து அவனால் தப்பிவிட முடியாது.

மனிதனது மரணம் இயங்கியலின் வெற்றியைக் காட்டுவது; பழமை அழிவதையும் புதியவை தோன்றுவதையும் கொண்டது என்றார் மாவோ.

சில குலக்குடிகள் மரணத்தை ஆடிப்பாடிக் குடித்துக் கொண்டாடுகின்றனர். மற்றவரும் உடலை எரித்தல், அடக்கம் செய்தல் வரை துன்ப நிகழ்வாகக் காட்டுவார்கள். பின்னர் சடங்குகள், விருந்துகள் மூலம் பொருள் முதல்வாதிகளாகக் கொண்டாடுவதை அனைத்து இன, மதத்தவரிடையேயும் காணலாம்.

பொருட்கள் மற்றவரால் அழிக்கப் படாதபோது அவை தாமே அழிகின்றன. அதேபோல அடிமைச் சமூகம், நிலப் பிரபுத்துவம், முதலாளித்துவம் அழிந்தே தீரும். சோஷலிசம் கம்யூனிச சமூகம் தோன்றியே தீரும். இது இயங்கியல் போக்கு. இயங்கியலை ஏற்காதவர் தமக்கும் மற்றவர்க்கும் மனத்தாங்கலை ஏற்படுத்துவார்கள். முதியவர் மட்டுமல்ல பாஸிஸ சமூக அமைப்பும் இயங்கியலை ஏற்பதில்லை. இந் நிலையில் சமூக முரண்பாடுகள் வலுவடைவதைக்காணலாம்.

பாஸிஸம்

பாஸிஸம் அரசியலமைப்பில் மிகவும் பிற்போக்கான, பயங்கரமான வடிவமாகும். ஜனநாயகம், தொழிற்சங்க உரிமைகளை ஒடுக்கி இராணுவ பல மூலம் மக்களுக்கு மாண்புமூட்டி ஆட்சி நடத்துவதாகும். இவ்வாண்டு ஐரோப்பிய பாஸிஸத்தின் 50-வது ஆண்டு நினைவு கூரப்படுகிறது. ஐந்து ஆண்டு பாஸிஸத்திற்கு எதிரான யுத்தத்தில் 600 லட்சம் மக்கள் கொல்லப்பட்டனர். 3600 லட்சம் மக்கள் வரை காயமடைந்தனர். அழிந்த சொத்துகள் பல்லாயிரம் கோடானு கோடி. ஜெர்மனியில் நடந்தது போலவே, பாஸிஸத்தின் கொடுமையையும் குரூரத்தையும் மீண்டும் ஜனநாயகம் ஏற்பட்ட பின்னரே முழுமையாக அறியமுடியும். 'காஸ் சேம்பர்' எனும் எரிவாயு அறைக் கொலைகள், தடுப்பு முகாம் கொடுமைகள் பற்றி யுத்தம் முடிந்தபின்னர் ஜெர்மன் மக்களே அறிந்து வியப்படைந்தனர்; வெட்கமடைந்தனர். பாஸிஸ பண்பாட்டு வீழ்ச்சியை உணர்ந்தனர்.

பாஸிஸம் வன்முறையின் உச்ச வடிவம், சமூக வளர்ச்சியைத் தேக்கி வைப்பது மட்டுமல்ல பின்னோக்கி இட்டுச் செல்ல முயலும் முயற்சியுமாகும். நாடாளுமன்றத்தை வைத்துக் கொண்டே பாஸிஸ அரசு பயங்கரவாதத்தை நடத்தும் நவீன போக்குகளை இன்று காணலாம் பாஸிஸம் பழக்கமாகி விடும்போது அதுவே வாழ்க்கை, சுதந்திரம் எனப் பெரும்பாலோர் எண்ணிவிடுகின்றனர்.

முதுமை, வயதானவர்க்கு மட்டுமே மரணபயத்தை ஏற்படுத்திவிடுகிறது. பாஸிஸம் நாட்டின் அனைத்து மக்களுக்கும் மரணபயத்தைத் தொடர்ந்து ஏற்படுத்திக் கொண்டிருப்பது.

முதுமை தரும் மரண பயத்தையும் பாஸிஸம் பரவலாக மக்களனைவரிடையேயும் இலங்கையில் ஏற்படுத்திய மரண பயத்தையும் இணைத்தே இந்நாவலை எழுத முனைந்தேன்; பாஸிஸத்தின் முன்னே தமிழர், சிங்களவர், முஸ்லீம் என்ற இனபேதம் மத, சாதி, இன, பால் பேதம் எதுவுமே கிடையாது. அனைவர்க்கும் அச்சமூட்ட வல்லது. இலங்கையில் வாழ்பவருக்கு பாஸிஸம் அன்றாட வாழ்வாகி விடுகிறது. வெளியே இருந்து பார்க்கும் போதே ஜனநாயகம், மனித உரிமைகள் அற்ற குரூர வாழ்வின் நிலை தெரிகிறது. இந்நாவல் சமகால வரலாற்றில் குறிப்பிட்ட ஒரு காலகட்டத்தைப் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம்.

முதுமை தமக்கும் வரும் என்பதை இளமைக் காலத்துல் பெரும்பாலோர் எண்ணத் தவறுகின்றனர். பாஸிஸத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் ஆளும் வர்க்கத்தவரும் அரசியலாரும் தாமும் பாஸிஸத்திற்கு உட்பட நேரும் என்பதை அறிவதில்லை. இதுவும் வியப்பானதே.

முதுமை பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கு பிரெஞ்சு அறிஞரான சிமோன்டி போவ்வியரின் 'முதுமை' (OLD AGE) என்ற ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நூல் பயன்பட்டது. அந்நூல் மூலமே மேல்நாடுகளிலும் முதலாளித்துவம் முதியவரை அநாகரிகமாக ஒதுக்கி வருவதையும் அறிய முடிந்தது. இந்நாவலை எழுதவும் தூண்டியது எனலாம்.

நாவலில் வரும் பெண்கள் தம்மை அழகுபடுத்துவதை எடுத்துக்காட்டும் கருத்து அவர்களது தற்காதலை நாஸிஸத்தை சுட்டிக் காட்டுவதற்கே கூறப்பட்டது, சிமோன்

டிபோவ்வியரும் பெண்களின் இப்போக்கை தன் எழுத்துகளில் கண்டிக்கிறார்.

நிலப்பிரபுத்துவத்தில் நேரடியாக நிலவும் மனித உறவுகள் முதலாளித்துவத்தில் உற்பத்திப் பண்டங்கள் மூலமே ஏற்படுவதை எண்ணிப் பார்க்கவும் முடிந்தது.

இந்நாவலை எழுத ஆர்வமுடைய மதுரை நண்பர் டாக்டர் த.ச. இராசாமணி அவர்களை நினைவு கூர்கிறேன். கையெழுத்துப் பிரதியைப்படித்து சிறுதிருத்தங்களில் உதவிய நண்பர்கள் டாக்டர் ந. தெய்வசுந்தரம், செ. யோகநாதன் அவர்கட்கு நன்றி. அட்டையை வரைந்து தவிய மணியம் செல்வனுக்கு என் அன்பு. சித்திரா அச்சகத் தொழிலாளர், உரிமையாளருக்கும் என் நன்றி.

சென்னை
16-8-94.

செ, கணேசலிங்கன்

மரணத்தின் நிழலில்...!

1

கீதா டெலிபோனை எடுத்தாள். அது பல தடவை அலறிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு தொல்லை தரும் நவீன கருவியாகவே சுந்தரம் அதைக் கருதத் தெகடங்கினிட்டான். அந்த வேலையையும் சென்ற ஆறுமாதமாகக் காலமாக கீதா வுடன் வாழத் தொடங்கியதும் அவளிடம் ஒப்படைத்து விட்டான். முக்கியமானவர்களின் பெயர்களை அவன் கீதா விற்குத் தெரிவித்திருந்தான். மற்றவர்கட்கு எவ்வாறெல்லாம் பொய் சொல்வது என்பதையும் சொல்லிக் கொடுத்திருந்தான்.

“பொய் சொல்வது எத்தனை கஷ்டமான தொழில் அதைக்கூட என் தலையில் கட்டினிடுகிறீர்களே.”

“டெலிபோன் பேசுவதே கஷ்டமான தொழில்தானே. அதற்காகவே ஆபீஸ்களிலும் பெண்களையே ‘ரிஷப்ஸ் னிஸ்ட்’டாக வைத்திருக்கிறார்கள். எங்க வீட்டிலும் நீதானே ரிஷப்ஸ் னிஸ்ட்”

சிரித்தபடியே சுந்தரம் கூறுவான்.

“பொய் பேசுவதற்காகவா...”

“ஆமாம். பெண்கள் தங்கள் இனிய குரலால் பொய் பேசும் போது அது உண்மை என கோபப்படாமல் ஆண்கள் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள்.”

“இதுவும் ஒரு செக்ஸ் வியாபாரமா?” கீதா கேட்டாள்.

“ஆமாம்... இன்றைய வியாபாரத்தின் அடிப்படை இரண்டு: ஒன்று பொய், மற்றது செக்ஸ். நான் ‘சேல்ஸ் ரிப்’பாக லீவரில் இத்தனை உழைக்க முடிகிறதென்றால் அது இந்த இரண்டையும் வைத்தே. சம்பளத்திற்கு மேலதி கமாக கமிஷனும் உழைக்க முடிகிறது. ‘சினிமா நட்சத்திரம் சித்திரா’விற்கு நறுமணமும் கவர்ச்சியும் தருவது லக்ஸ் சோப்பே’ என்று சுவரில் நாலு கலரில் படம் போட்டிருக்கிறோம். பார்க்கவில்லையா?”

என்ன சாதுரியமான, யதார்த்தமான பேச்சு.

எடுத்த டெலிபோனில் கீதா பொய் பேச முயன்றாள். முடியவில்லை. பேசியவர் விட்டுவிடுவதாக இல்லை. ‘பாட் ரூமிலா’ னாலும் உடனே கூப்பிடுங்கள். மிக அவசரம். இல்லாவிட்டால் உடனே நான் அங்கு வரவேண்டும்’ என்று அடம்பிடித்தான், பேசியவன்.

மாலை எழு மணி. அப்பொழுதுதான் சுந்தரம் வீடு வந்து குளித்துவிட்டு சிறிதுநேரம் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“அத்தான், யாரோ ஒருவர் விட்டுவிடுவதாக இல்லை. ஏதோ அவசரமான செய்தி என்று சொல்லுகிறார்.”

போனின் முகப்பை உள்ளங்கையால் பொத்தியபடி அறையிலிருந்த சுந்தரத்திற்கு குரல் கொடுத்தான், கீதா.

அவன் வருவதைக் கண்டு “கொஞ்சம் பொறுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு ரிஸீவரை மேசையில் வைத்தான்.

போனை கையில் எடுத்ததும் ‘சுந்தரம்’ என குரல் கொடுத்தான். அவசரச் செய்தியை அறியும் நோக்கோடு கீதா அவன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

சுந்தரத்தின் முகம் சோகமும் வியப்புமாக மாறத் தொடங்கியது. 'யெஸ்... யெஸ்...' என்று மட்டும் பதட்டத்துடன் குரல் ஒலித்தது. 'ரொம்ப தாங்ஸ்' என்ற குரலுடன் போனை வைத்துவிட்டு அப்படியே நாற்காலியில் இருந்து விட்டான்.

கீதா அருகே சென்று அவனது தலையைத் தடவியபடி, "என்ன விஷயம்... என்ன விஷயம்..." என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டாள். ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருந்த சுந்தரம் சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டு தலையை நிமிர்த்த சிலநேரம் சென்றது.

'ஏதாவது ஏஜென்ஸி பிரச்சனையா?'

"அப்பாவிற் கு சீரியஸ். காலையில் ஊருக்குப் புறப்பட வேண்டும்"

சுந்தரத்தின் உறுதியான குரல்.

"நானுமா?"

கீதாவின் சந்தேகத் தொனி.

"ஆமாம். இதுதான் நல்ல சந்தர்ப்பமும் கூட."

ஏதோ ஒருவகை சுயநலமும் அக்குரலில் தொனித்தது.

"காலையில் ரிசேவ் செய்யாமல்... ஒரே கூட்டமாயிருக்குமே..."

"அதெல்லாம் பார்க்க முடியாது. எப்படியும் போயே ஆகவேண்டும். இரண்டு மூன்று நாள் மட்டும் தங்குவதாக டிராஸ் எடுத்துக் கொள்."

தீர்மானம் என்றால் தீர்மானந்தான்.

சுந்தரத்தின் தீர்மானங்களை மாற்றுவது அத்தனை எளிதல்ல என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அதுவே அவளுக்கும் உதவியது என்று கூறவேண்டும். அதனால் ஏற்படக் கூடிய நன்மை, தீமைகள் வேறு. அவள் முன்னே உடனடி

வேலைகள் பல காத்திருந்தன. இரவுணவு, காலையில் எடுத்துச் செல்ல வேண்டியவை, சூட்கேஸில் உடைகள் உட்பட சோப்பு, ஓத்பேஸ்ட் வரை எடுத்து வைப்பது.

சுந்தரத்தின் சிந்தனை கனத்து கழுத்தில் வியர்வைத் துளிகளாக அரும்பியது.

தந்தையின் மரணம் அவனது கண் முன்னே நின்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் அவருக்குக் கிட்டக் கூடிய மருத்துவ வசதிகளையும் எண்ணிப் பார்த்தான்.

முதலாவதாக கனடாவிற்கு டெலிபோன் செய்து தன் தம்பியாருக்குச் செய்தி சொன்னான். பின்னர் கொழும்பிலுள்ள முக்கிய நண்பர்களுக்கு போன் செய்து தன் பிரயாணம் பற்றித் தெரிவித்தான். அவசர வேலை சிலவற்றை அவர்களிடம் ஒப்படைத்தான்.

கம்பனி அலுவலக உரியவரிடம் போன் செய்து சொன்னான். தன்னுடன் பணியாற்றும் நண்பனை வரவழைத்து அலுவலகம் சார்ந்த பணம், செக்குகள், ஆர்டர் புத்தகங்கள் யாவையும் ஒப்படைத்தான்.

ஊரில் ஏற்படக்கூடிய செலவுக்காகப் போதிய பணமும் எடுத்துக் கொண்டான்.

2

கோட்டை ரெயில் நிலையத்தில் ராணுவத்தாரின் கெடுபிடி. வெளியேயும் உள்ளே பிளாட்பாரத்திலும் பொருட்களையும் பயணிகளையும் கழுகுப் பார்வையுடன் நோட்டம் போட்டனர். கீதாவுக்கு ஒரே யிரட்சி. சுந்தரம் அவளது கையைப் பிடித்தபடி நடந்தான்.

இரண்டாம் வகுப்பு டிக்கெட் வாங்கிய போதும் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செல்ல வேண்டிய காலை ரெயில் வண்டி நிரம்பி வழிந்தது. நாள்தோறும் கொழும்பிலிருந்து மூன்று வண்டிகள் ஓடிய வேளை ஒரே பகல் வண்டி மட்டும் ஓடியது. இரவு வண்டி எல்லாம் பிரயாணத்துக்கு ஆபத்தானவை என்று தடைசெய்து விட்டனர்.

கூட்டம் நிரம்பியபோதும் சுந்தரமும் கீதாவும் முலையில் ஓரமாக உட்கார இடம் பிடித்துக் கொண்டனர். எதிரெதிராக எட்டுப் பேர் உட்காரும் நீள சீட்டில் பத்துப்பேர் நெருக்கமாக உட்கார நேரிட்டது. ஸ்கேட்டும் பிளொசுமாக கொழும்பில் சுற்றித்திரிந்த கீதா கிராமத்தில் திருமணப் பெண்ணாக சுந்தரத்தின் மனைவியாகக் காட்சியளிக்கும் நோக்குடன் சேலை கட்டியிருந்தாள். வெள்ளை நிறத்தில் கருநீல வர்ணப் பூக்கள் அச்சிட்ட நைலெக்ஸ் சேலை, காதில் மட்டும் சிமிக்கி. அவளிடமிருந்த சில காப்புகளையும் நகைகளையும் பிரயாணத்தின்போது ஆபத்து என விட்டிலேயே விட்டு விட்டு வந்தாள். கொழும்பில் கூட வெளியே செல்லும் போது மற்றைய பெண்கள் போலவே தாலியோ, நகைகளோ பெரும்பாலும் அணிவதில்லை. திருமணங்களின் போதே அணிந்து பெருமை கொள்வார்கள். பெண்களிடம் தங்க நகை வெறி ஓரளவு மறைந்து வருவதில் சுந்தரமும் மகிழ்ச்சியடைந்தான். சிங்களக்காடையர், இராணுவத்தினர் பறித்து விடலாம் என்ற அச்சம்.

அதிகாலைக் குளிர்ந்த காற்று அவனது உடலையும் முடியையும் அசைத்தபோதும் பார்வை எதிரே ஓடும் பசுமை மரங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. இருந்தாலும் சிந்தனை இயற்கையின் பசுமையில் படியவில்லை. தந்தையாரோடு தாயாருக்கும் அவனுக்கும் ஏற்பட்ட சில முரண்பாடுகளை மீறி அவ்வேளை அவர் காட்டிய அன்பு, உதவிகள், நன்மைகள் பற்றியே நினைவுகள் சென்றன.

கொழும்பு புறக்கோட்டையில் யாழ்ப்பாணப் புகையிலை சுருட்டு விற்கும் கடையை சண்முகம் ஆரம்பித்து சில

வருடங்களில் பிரபலமான மளிகைக் கடை உரிமையாளராக வளர்ச்சியடைந்தார். கீழே கடை, மாடியில் வீடு. கிராமத்திலிருந்த தாயாரையும் பிள்ளைகளையும் வாவழைத்து கொழும்பிலே பிரபல பள்ளிக்கூடத்தில் கல்வி கற்க ஏற்பாடு செய்தார்.

புறக்கோட்டையில் லீவர் கம்பனியின் பிரபல விநியோகத்தராக சண்முகம் விளங்கினார் பணம், மதிப்பு, செல்வாக்கு தானே வந்து சேர்ந்தது. அத்துடன் போட்டிச் சமூகத்தின் பொறாமை.

1983 ஜூலை இனக் கலவரத்தில் அவரது கடையும் உடைக்கப்பட்டது. பொருட்கள் எல்லாம் கொள்ளையடிக்கப்பட்டு கடைக்குத் தீ வைக்கப்பட்டது.

ஒரே நாளில் வாழ்நாளில் சேர்த்த அனைத்தையும் இழந்து அகதியாக மனைவி பிள்ளைகளுடன் நண்பர் ஒருவர் வீட்டில் அடைக்கலம் புகுந்தார். இவ்வாறு அவர் மட்டும் இழந்ததில்லை. அனைத்தையும் பறிகொடுத்து அகதி முகாயிற்குச் சென்ற ஆயிரக்கணக்கானவர்களில் அவரும் ஒருவரே.

நிலமை சீரடைந்த பின், இனிமேல் கொழும்பும் வேண்டாம், வியாபாரமும் வேண்டாம் எனக் கூறி மனைவி பிள்ளைகள் மூவருடனும் கிராமத்தில் வந்து குடியேறினார். இருத்தாலும் சில மாதங்கள் கழித்து படிப்பைக் கொழும்பிலேயே தொடர, சுந்தரத்தை மட்டும் அனுமதித்தார்.

கிராமத்தில் கட்டியிருந்த வீடு, வாங்கியிருந்த சில நிலங்களே அவருக்கு உதவியளித்தன. எரிந்த கடையால் கிடைத்த இன்சுரன்ஸ் பணமும் அவ்வளவு அதிக தொகையாக இருக்கவில்லை.

வீட்டையும் கையிலிருந்த நகைகளையும் சீதனமாக்கி உள்ளூர் ஆசிரியருக்கு ஒரே மகள் அருந்ததியைக் கட்டிக் கொடுத்தார்.

சுந்தரத்தின் தம்பி சிவநாதனை கொழும்பில் தொடர்ந்து படிப்பதைத் தந்தை சண்முகம் அனுமதிக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வியைத் தொடர்வதையும் தடுத்தார்.

இனக்கலவரம் நடந்த 1983ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் முதலாம் தேதி காலையில் கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்ட யாழ்தேவி எக்ஸ்பிரெஸ் வண்டியில் சிவநாதன் யாழ்ப்பாணம் சென்றிருந்தான். முதல் நாள் இரவுதான் திடீரென 'பாட்டாவைப் பார்த்து வரப்போகிறேன்' என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான். ஏப்பிரல் விடுமுறை முழுவதையும் அவன் கிராமத்திலேயே கழித்திருந்தான். விடுமுறை முடிந்து வந்தபின்னர் அவன் கொழும்பிலே சுறுகறுப்பாக இயங்குவதையும் பட்டத்தோடு பழகுவதையும் சுந்தரமும் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

ஜூலை முதலாம் தேதி அவன் ஏறிச் சென்ற யாழ்தேவி வண்டி யாழ்ப்பாண ரெயில் நிலையத்தைக் கடந்து அடுத்தநிலையமான கோண்டாவில் நிலையத்தில் சில இளைஞர்களால் மேலே செல்லவிடாமல் தடுக்கப்பட்டது. துப்பாக்கி முனையில் எஞ்ஜின் டிரைவர் இறக்கப்பட்டார். பிரயாணிகள் அனைவரும் தமது பெட்டி பொருட்களுடன் கீழே இறக்கப்பட்டனர். ஒவ்வொரு பெட்டிக்கும் பெட்ரோல் ஊற்றித் தீவைக்கப்பட்டது.

தீப்பிடித்து வண்டி பூராவும் எரிந்ததால் இலங்கை அரசுக்கு ஆறுகோடி ரூபா நஷ்டமேற்பட்டதாக மறுநாள் ரேடியோ, பத்திரிகைச் செய்திகள் கூறின.

சிவநாதன் சிவநாட்கள் கழித்து கொழும்பு திரும்பியிருந்தான். ஒருவாரம் கழித்து சி ஐ.டி. பொலிஸார் அவனை அழைத்துச் சென்று விசாரணை நடத்தினர். அவனது யாழ்ப்பாணப்பயணம், அரசியல் தொடர்பு பற்றியெல்லாம் பயமுறுத்தி வன்முறையுடன் விசாரிக்கப்பட்டது.

தந்தை சண்முகம் தனது வணிகச் செல்வாக்கு, பண்பலம், சட்ட ஆலோசகர் உதவியுடன் அவனை மீட்டெடுத்த

தார். மேலும் விசாரணை தொடருமுன் ஜூலை 25ம் தேதி கலவரம் ஏற்பட்டு நாடே அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. அதன் பாதிப்புடனும் யாழ்ப்பாணம் திரும்பிய பின்னரும் சிவநாதன் வீட்டில் தங்கும் நேரமே குறைவு. அங்கேயே படிப்பைத் தொடரப் போவதாகவும் கூறி வந்தான்.

சிவநாதன் அங்கே இருப்பதன் ஆபத்தைக் கண்ட தந்தை சண்முகம் அவனுடன் சாதுரியமாகப் பேசி, கனடா விலுள்ள அண்ணன் மகனை அழைப்புக் கடிதம் எழுதச் செய்து ஏஜென்ஸி மூலம் அவனை அங்கு அனுப்பினீட்டார்.

சுந்தரம் கொழும்பு கொட்டாஞ்சேனைப் பகுதியில் உள்ள ஒரு மாடிவீட்டு அறையிலேயே இரு நண்பர்களோடு தங்கிப் படித்து வந்தான். அந்த நண்பர்களிடம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அடிக்கடி சிபார்க்கக் கடிதங்களுடன் இளைஞர்கள் வந்து கொண்டிருந்தனர். வாலிபர் மட்டுமல்ல இளம் பெண்கள்கூட வந்து சென்றனர்:

பெரும்பாலோர் ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, கனடா ஆகிய நாடுகளுக்குள் நுழைவதற்கு உதவி தேடுபவர்களே. இத்திருட்டு வேலையை ஏஜென்ஸி என்ற பெயருடன் லாபகரமான தொழிலாகப் பலர் செய்து வந்தனர். அத்தகையவர்களுக்கு இடைநிலையில் புரோக்கராக சுந்தரத்தோடு அறையில் வசித்தவர் இருவரும் பணியாற்றினர். அவர்களிடமும் தாராளமாகப் பணம் புரண்டது நன்கு தெரிந்து.

சுந்தரமும் ஓய்வாக இருக்கும் வேளை நண்பர்களே அவனுக்கு நட்பு ரீதியில் வேலை தந்தனர். கொழும்பு மாநகரமே அறியாமல் அங்கு வந்தவர்களை பாஸ்போர்ட் அலுவலகத்திற்கு, பாங்குக்கு, ரிஜிஸ்டார், ஏஜென்ஸி அலுவலகங்களுக்கு வழிகாட்டியாக அழைத்துச் செல்வது, பத்திரங்கள் நிரப்புவது, கடிதங்கள் எழுதுவது, போட்டோ பிரதிகள் எடுப்பது போன்ற பணிகளில் ஈடுபடுத்தினர். நூறு ரூபா நோட்டுகளாகத் தரப்படும் பணங்களுக்கு அவர்கள் கணக்கே கேட்பதில்லை. சுந்தரமாகவே கணக்கெழுதி மீதிப் பணத்

தைத் தந்தாலும் நண்பர்கள் 'கீப் த பலன்ஸ்' என்று கூறி விடுவர். இது தவிர அழைத்துச் செல்பவர்களே பெரும்பாலும் டாக்ஸி, தேநீர் செலவுகளையும் கவனித்து வந்தனர்.

திடீரென அங்கு தங்கியிருந்த ஒரு நண்பன் கனடா விற்குச் சென்றுவிட்டான். கனடாவிலிருந்தே ஏஜென்ஸி தொழிலைச் செய்ய அவன் ஆரம்பித்தான். சுந்தரத்தைக் கொழும்பில் தன் இடத்திலிருந்து உதவும்படியும் வேண்டினான்.

சுந்தரத்தின் கைகளிலும் தாராளமாகப் பணம் புரளத் தொடங்கியது. சில ஏமாற்றுகள், மனஸ்தாபங்கள், பண இழப்புகள், போட்டி, பொறாமை, போலீஸ் விசாரணைகள் எல்லாம் நடைபெற்றுக்கொண்டே இருந்தன. இருந்தாலும் பண வலிமையால் எல்லாவற்றையும் சமாளிக்க முடிந்தது. மூலதன யில்லாத தொழில். பயணிகளே முன்பணமாகக் கேட்டவற்றைக் கொடுத்து வந்தனர்.

பரீட்சை முடிந்தபின்னர் முழு நேரமாக இதே தொழிலில் சுந்தரம் ஈடுபட்டான். தந்தை சண்முகத்துக்கு மகனது தொழில் பிடிக்காதபோதும் சுந்தரத்தால் விட்டுவிட முடியவில்லை. நண்பர்களிடம் ஏற்கெனவே ஒப்புக்கொண்ட பணிகளைத் தொடர்ந்து செய்ய நேரிட்டது. நட்பு மட்டுமல்ல பணம், பணத்தால் கிட்டும் மதிப்பு, வாழ்க்கை வசதி.

லீவர் கம்பனிக்கு சுந்தரத்தை விண்ணப்பம் எழுதச் செய்து தன் முன்னைய அறிமுகமான விற்பனைக்கான ஜெனரல் மானேஜரின் உதவியுடன் அங்கு சண்முகம் மகனுக்கு, 'சேல்ஸ் ரிப்' வேலை பெற்றுக் கொடுத்தார். சண்முகத்திற்குப் புறக்கோட்டைப் பகுதியிலிருந்த செல்வாக்கை மகன் பயன்படுத்திக் கொள்வான் என்ற நம்பிக்கையில் ஜெனரல் மானேஜரும் ஏற்றுக்கொண்டார். அந்த நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. சுந்தரம் விற்பனைத் துறையிலும் இரண்டு ஆண்டுகளில் முதன்மை பெற்றான்.

இருந்தாலும் பணம் புரண்ட ஏஜென்ஸி தொழிலையும் அவன் விட்டுவிடுவதாக இல்லை. காலை, மாலை, இரவு, விடுமுறை நாட்களெல்லாம் உழைப்பிலேயே ஈடுபட்டான். வீட்டுக்கும் தாயாரிடம் தாராளமாகப் பணம் அனுப்பி வந்தான். தந்தையுடன் முரண்பாடு

சண்முகம் பல தடவை வற்புறுத்தி எழுதியும் ஏஜென்ஸி வேலையை அவன் தன் சொற்கேளாமல் தொடர்ந்து அவருக்குக் கவலையளித்தது. அவனுக்குக் கடிதம் எழுதுவதையே விட்டுவிட்டார்.

இதற்கும் மேலாக சண்முகத்துக்குத் தாக்கம் ஏற்படுத்தியது சுந்தரம் அவரின் அனுமதி பெறாமல் கீதாவைத் திடீர்த் திருமணம் செய்துகொண்டது.

தந்தையின் அனுமதி ஒருபோதும் கிடைக்காது என்று நன்கு உணர்ந்த சுந்தரம் சில நண்பர்களை மட்டும் அழைத்து கோவிலில் தாலிகட்டி கீதாவுடன் தனிக்குடித்தனமாகக் கொழும்பில் வாழத் தொடங்கிய பின்னரே தாயாருக்கும் பாட்டாவிிற்கும் அறிவித்தான். எத்தகைய சூழலில் கீதாவைத் திருமணம் செய்ய நேர்ந்தது என்பதை வீட்டாருக்குப் புரியவைக்க முடியாது என்பதே அவன் முடிவாக இருந்தது. திருமணம் என்பது தன் சொந்த விஷயம், ஏன் கீதாவைத் தேர்ந்தெடுத்தேன் என்பதை எவருக்கும் விளக்க வேண்டியதில்லை என்பதே சுந்தரத்தின் நியாயம் கண்டான், பழகினான், காதலித்தான், கட்டிக்கொண்டான் எனப் பிறர் எண்ணிக் கொண்டனர். கீதா சுட்டிப் பெண், நல்ல மாப்பிள்ளை பிடித்துக் கொண்டாள் எனச் சிலர் எண்ணினர், பழகிய பெண்கள் பொறாமைப்பட்டனர்.

3

வண்டி வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

எதிரே உட்புறமாக உட்கார்ந்திருந்த பெண் கணவருக்கும் மகருக்கும் காலை உணவு பரிமாறுவதைக் கண்ட கீதா சீட்டுன் கீழ்ப்புறமாக வைத்திருந்த கூடையை எடுத்தாள். ஆயில் பேப்பரில் மடித்து வைத்திருந்த பார்சலைப் பிரித்தாள். பட்டர் தடவிய ரொட்டியை எடுத்து சுந்தரத்திடம் கொடுத்தாள். பச்சை வாழைப்பழம் ஒன்றையும் கொடுத்தாள். அதைத் தொடர்ந்து தானும் சாப்பிடத் தொடங்கினாள்.

ரெயில் வண்டி யாழ். சேர மாலை மூன்று மணிக்கு மேலாகலாம் என்பது கீதாவுக்குத் தெரியும். அதுவரை சமாளிப்பதற்கு வேண்டியபடி ரொட்டி, காப்பி, தண்ணீரை எடுத்து வந்திருந்தாள். ரெயிலில் எழுந்து நடமாடாத படிக்குக் கூட்டம் நிறைந்திருப்பது மட்டுமல்ல தக்க உணவோ பானமோ அங்கு கிடையாது என்பதையும் நன்கு தெரிந்திருந்தாள்.

ரொட்டி சாப்பிட்டதும் தண்ணீர் போத்தலை சுந்தரத்திடமும் தந்தாள். சன்னல் வழியாகவே கையைக்கூடக் கழுவ நேரிட்டது.

“கோப்பி தரட்டா.”

“ம்...ம்”

பிளாஸ்கிலிருந்து அதன் முடியிலேயே கோப்பியை உற்றித் தந்தாள்; நல்ல சூடு இருந்தது.

சுந்தரம் அதிகமாகப் பேசவில்லை. தெளிவற்ற சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருப்பதை முகமே காட்டியது. கீதாவும் அவன் தேவையே ஓட்டியே அளவாகப் பேசினாள்.

கீதாவின் மனதிலும் அச்சமும் பதட்டமும் இல்லாமல் இல்லை. கிராமத்தை விட்டுக் கொழும்புக்கு வந்து ஒரு வருடத்திற்கு மேலாகிவிட்டது. தற்போது புதிய அந்தஸ்துடன் புதிய கிராமத்திற்குச் செல்லுகிறாள். திருமணத்தைப் பற்றி எவ்வித அபிப்பிராயமும் தெரிவிக்காத மாமனார், மாமி, மச்சாள், சுற்றத்தவர், புதிய வீடு, புதிய சுற்றாடல். ஆபத்தான நோயுடன் மாமனார். அவர் எவ்வாறு வர வேற்கப் போகிறார்? சினிமாக்களில் வரும் மாமனார் போல 'உன்னை யாரடா இங்கே வரச்சொன்னது. இந்த வீட்டு வாசலை மிதிக்கத் தகுதியற்றவன். வந்த வழியே உன் பெண்டாட்டியையும் கூட்டிக்கொண்டு போடா' எனச் சத்தம் போட்டால் சுந்தரத்துக்கு மட்டுமல்ல எனக்குமே அவமதிப்புத்தானே. என் கிராமத்திற்கும் அழைத்துச் செல்லமுடியாத நிலை. என்ன நடக்கப் போகிறதோ! திடீரென இப்படியாக மாமனாரைத் தரிசிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும் என அவளே கணவிலும் எதிர்பார்க்கவில்லை. பலவித பயங்கர கற்பனைகள் கீதாவைப் பயமுறுத்தின.

“என்ன கீதா இன்னும் பயமாயிருக்கா? ராத்திரிக்கூட நீ சரியாகத் தூங்கவில்லை...”

சுந்தரம் தன் பதட்டத்தையும் மறைப்பதுபோல கீதா விடம் தன் நீண்ட நேர அமைதியை நீக்கும் பொருட்டுச் சொன்னான்.

“உங்கப்பாவை உங்களுக்குத்தானே தெரியவேண்டும். எனக்கு சினிமாவிலே வரும் மாமனார்களை மட்டுமே தெரியும்.”

கீதா தன் அச்சத்தை மறைமுகமாகத் தெரிவித்தாள்.

“என் நண்பன் கணபதியை ஒருதடவை உனக்கு அறிமுகப்படுத்தினேனே, நினைவிருக்கா... கலியாணத்திற்கும் வந்திருந்தானே...”

“நல்ல நினைவில்லை...”

“நீ மறந்திருக்கலாம். பெரிய தலை, கண்ணாடியும் மீசையும். நீண்ட முக்கை விரல்களால் அடிக்கடி உருவிக் கொண்டே பேசுவான். ‘பாட்டா கம்பனி தொழிற்சங்கத்தில் செயலாளர். அவன் சொல்லுவான் வயதாக ஆக பெரும் பாலோர் மாற்றத்தை விரும்ப மாட்டார்கள். அதுவும் ‘பற்றியாச்சி என்று சொல்லும் தந்தை வழிச் சமூக அமைப்பில் பிள்ளைகளெல்லாம் தந்தை சொற்படி கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டும் என்றும் எதிர்பார்ப்பார்கள் என்பான்”

தன் நண்பன் கணபதியை நினைவூட்டுவதாக வர்ணனையோடு சுந்தரம் சொன்னான்.

“ஆனால் உங்க பாட்டா எப்படி முற்போக்காகப் பேசுகிறார். எவரோ சொன்னதாகக் கூறினீங்களே. இது வேட்கையில்லையா?”

“கணபதியே தான் ஒருதடையை கிராமத்திற்குப் போய் வந்து சொன்னான்...”

“இது முரண்பாடாக இல்லையா! பாட்டாவால் உங்க அப்பாவை மாற்ற முடியவில்லையே...”

சுந்தரத்திடம் ‘தேமஸ் பிளாக்ஸ்’ முடியைப் பெற்று தனக்கும் சிறிது கோப்பியைக் கீதா ஊற்றிக்கொண்டாள். அதை வாயில் சுவைத்தபடியே கேட்டாள்.

“ஆமாம். அதற்கும் அவனே விளக்கம் கூறினான். முதுமையின் ஒரு காலகட்டத்தில் இயங்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டதும் வீட்டிற்கும் சமூகத்திற்கும் அவர்கள் வேண்டாதவர்களாக ஒதுக்கப்பட்டு விடுகின்றனர். அவர்களது கருத்துகளை மற்றவர் அசட்டை செய்து விடுகின்றனர் என்றான்.”

“ஆமாம் அதுவும் உண்மைதான். நான்கூட எங்கள் கிராமத்தில் சில வீடுகளிலே பார்த்திருக்கிறேன். ‘அந்தக் கிழடு சும்மா கத்துது’ என்று அவமதிப்பாகக் கூறிவிடுகின்றனர்...”

கிராமத்து நினைவு வந்தவளாக கீதா கூறினாள்.

“அது பெரிய கொடுமைதான். அதேவேளை நான் வேறுவிதமாகவும் எண்ணிப் பார்க்கிறேன். மரணத்தை நெருங்கும் வேளை எதுவும் நடந்துவிட்டுப் போகட்டும் தன்னாலும் எதையும் தடுத்துவிட முடியாது என்ற எண்ணமும் ஏற்படலாம்தானே...மேலும் கணபதி ஒரு உண்மையைச் சொன்னான். பாட்டா ஒருகாலத்தில் சுருட்டுத் தொழிலாளர் சங்கத்தில் சேர்ந்து உழைத்தவர்! அதனால் இடது சாரிக் கருத்துகளும் அவரில் பாதிப்பு ஏற்படுத்தி இருக்கும் என்றான்.”

“எப்படியும் உங்க பாட்டாளில்தான் எனக்கு நம்பிக்கை. அவரைப் பார்க்கத்தான் ஆவலாயிருக்கிறேன்...”

“மாமியாரைப் பார்க்க ஆவலில்லையா?”

சுந்தரம் சிரித்தபடியே கீதாவின் கையைக் கிள்ளியபடி கேட்டான்.

“இந்தியாவில்தான் மாமியார் கொடுமை. சினிமாவிலும் கதைகளிலும் படித்திருக்கிறேன். உங்க அம்மா அத்தனை மோசமாக இருக்கமாட்டாங்க என்றே எண்ணுகிறேன். நாங்கள் தூர இருக்கிறோம். சில நாட்கள் அங்கு தங்கும் வேளை நான் நடித்துச் சமாளித்துவிடுவேன்.”

சிரித்தபடியே கீதா சொன்னாள்.

“பார்க்கலாமே. அம்மா பாவம். காலம் பூராவும் அப்பாவின் ஆதிக்கத்தில் அடிமையாக வாழ்ந்து காலத்தைக் கழித்துவிட்டார்.”

சுந்தரத்தின் குரலில் ஒரு பரம்பரையின் சோகம் தொனித்தது.

செயில் பொல்காவலை நிலையத்தில் சில நிமிடங்கள் தின்றது. சுந்தரம் ஸ்டேசனின் வெளியே தலையை நீட்டிப்

பார்த்தபோது ஆயுதம் தாங்கிய இராணுவத்தினர் ஆங்காங்கே ரெயில் வண்டியில் ஏறுவது தெரிந்தது.

வண்டி புறப்பட்டதும், அவர்களது பெட்டியில் ஏறிய இராணுவத்தினர் இருவர் பொதிகளையும் சூட்கேசுகளையும் திறக்கச்செய்து சோதனையிடத் தொடங்கினர்.

எதிரே உட்கார்ந்திருந்த இளைஞன் ஒருவனை அவர் கூர்மையாகப் பார்த்தனர்.

அந்த இளைஞனின் பொருட்களை தனியே காட்டும்படி அவனைப் பார்த்து சிங்களத்தில் ஒரு சிப்பாய் கேட்டான். எதுவும் புரியாமல் இளைஞன் மிரளவிழித்தான்.

சுந்தரம் அவனைப் பார்த்து, 'உன் பெட்டிகளைக் காட்டும்படி கேட்கிறான்' என மொழி பெயர்த்துச் சொன்னான்.

இளைஞன் மேலே ஒரு சூட்கேசைக் காட்டினான். அதைத் திறந்து காட்டும்படி அவன் கேட்டதையும் சுந்தரம் மொழி பெயர்த்துக் கூறினான்.

முகத்தில் தன் வெறுப்பைக் காட்டியபடி எழுந்து மேல் தட்டிலிருந்த பெட்டியைக் கீழே இறக்கித் திறந்து காட்டினான். சிப்பாய் சுங்க அதிகாரிகள் கைவிட்டு கிளறுவது போல சூட்ககசைக் கிளறிப் பார்த்தான். ஒ.கே.என்று கூறிக் கொண்டே பெட்டியை மூடிவிட்டான்.

பின்னர் அனைவரையும் நோட்டம் போட்டு மேலும் கீழுமாக இருந்த பெட்டிகளையும் பொதிகளையும் பார்வையிட்டபடி மறுபக்கம் சென்றனர். பீதி நிறைந்த முகங்களில் இப்போது ஒருவகை அமைதி. கீதாவும் மிரண்ட நிலையில் சுந்தரத்தின் கையை இறுகப் பற்றிக்கொண்டாள். உடலில் பதட்டம்.

“இது எல்லாம் என்ன நாடகம்?”

எதிரே உட்கார்ந்திருந்த பெரியவர் பொறுமை இழந்து சொன்னார்,

“பாதுகாப்பு என்ற பெயரில் பாஸிசம்”

அந்த இளைஞன் வெறுப்போடு பதில் சொன்னான். அவன் கண்களில் கோபமும், முகத்தில் வியர்வை. கைக்குட்டையை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டான்.

கீதாவின் மிரண்ட முகமும் சோர்ந்திருந்தது. ஓரளவு நிம்மதியடைந்தவள் போல சன்னலின் வெளியே, நாடியில் கையை ஊன்றியபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன கீதா பயந்துவிட்டாயா?”

“பயமென்ன எனக்கு காக்கித் துணியைக் கண்டாலே அந்தப் பயங்கர நாட்கள் நினைவில்...”

மெல்லிய குரலில் கூறிக்கொண்டே பீறிவந்த தன் உணர்ச்சிகளை வெளியே காட்ட விரும்பாதவளாக முந்தானைச் சேலையை எடுத்து குனிந்தபடி வாயையும் முகத்தையும் மூடிக் கொண்டாள்.

“அலர்ஜியான பொருளைக்கூட அடிக்கடி பார்த்தும் பழகிவிட்டால் பின்னர் அலர்ஜி ஏற்படாது”

சுந்தரம் அவளது முதுகைத் தடவியபடி செனியில் சமாதானம் கூறினான்.

“உங்கள் பெட்டிகள், எங்க பொருட்களை எல்லாம் இந்தச் சிங்கள ஆர்மிக்காரங்கள் பிரிச்சுப் பார்க்கவில்லையே ஏன்?...”

எதிரே வாலிபனின் அருகே உட்கார்ந்து இருந்த ஒருவர் கேட்டார்.

“உடை, மேல் வகுப்பு ரெயில் பயணம்... இவையெல்லாம் மேல்தட்டு வர்க்கத்தைப் பிரதிபலிப்பவையல்லவா? எல்லாவற்றிற்கும் வர்க்க வேறுபாடு என ஒன்று இருக்கிறது...”

மற்றொருவர் பதில்கூறினார். சுந்தரத்தின் வெள்ளைப் 'பான்'டையும் சேட்டையும் கீதா ஒரு தடவை பார்த்து உள்ளூற மகிழ்ந்தாள்.

“வர்க்கத்தை மீறியது மொழிவெறி. அதுதானே நடந்து கொண்டிருக்கிறது.”

அந்த வாலிபன் உணர்ச்சி ததும்ப எதிரிடையாகப் பதிலளித்தான்.

“இவர் உனக்கு மொழி பெயர்த்து சிங்களம் தெரிந்தவராகக் காட்டிக் கொண்டார் அதனால் தனி மரியாதை. பெட்டியைக் காட்டாவோ திறக்கவோ கேட்கவேயில்லை”

வர்க்கம் பேசியவர் பதிலளித்தார்.

“சிங்கள மொழியை ஏற்றுக் கொண்டதால் சலுகை கிடைக்கலாம். ஆனாலும் இனத்தால் தமிழர். அவர்கள் எதிரியாகவே எண்ணுகிறார்கள். மொழிவெறி மட்டுமல்ல, இனவெறி. மதவெறி சிங்களப் பெளத்த வெறி. துப்பாக்கியோடு நிலைநாட்டத் தொடங்கியிருக்கிறது.”

வாலிபன் விட்டுவிடுவதாக இல்லை. பதிலளித்தான். “இங்கே இப்போது ஏனிந்த வீண் விவாதம்.” நடுத்தர பெண்மணி குறுக்கிட்டு அவர்களது விவாதத்தை நிறுத்த முயன்றாள்.

கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் செல்லும் பயணத்தில் ஏற்படக்கூடிய அமைதியற்ற நிலையும் பதட்டமும் பயமும் அனைவரது நெஞ்சிலும் குடி கொண்டிருப்பதைப் பேச்சிலும் முகத்திலும் காணக் கூடியதாக இருந்தது. யுத்தகாலப் பயணம்போல, பொழுதுபோக்குப் பயணமல்ல. அனைவர்தும் தவிர்க்க முடியாத அவசர தேவைப்பயணமே. சுந்தரத்தின் பயணமும் அவ்வாறே ஏற்பட்டது.

கீதா கூட இனி என்றும் யாழ் செல்வதில்லை என்ற திடசங்கற்பத்துடனேயே அங்கிருந்து வெளியேறியவள். திட

ரேன சென்ற இரவே நிலைமை மாறியது. சுந்தரத்தின் வேண்டுகலை மறுக்க முடியாது. அவன் அழைப்பில் அவளது வாழ்வும் குடும்பத்துடன் இணைக்கும் தேவையும் இருந்தது. பழைய நினைவுகளில் ஏற்பட்ட காயம் நெஞ்சை வாட்டியது, தண்ணீரைக் குடித்து ஆற்ற முயன்றாள், சுந்தரத்தின் இடதுகரத்தை இறுகப் பிடித்திருந்தாள். உள்ளங்கைகூட வியர்த்துப் போயிருந்தது. கழுத்தில் அரும்பிய வியர்வையை இடது கரத்தால், முந்தாணைச் சேலையால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

கீதாவின் உணர்வுகளைச் சுந்தரத்தால் நன்கு உணர முடிந்தது. இருந்தாலும் அவன் எதுவும் பேசவில்லை. அவளை நெருக்கமாக அணைத்துக் கொண்டான்.

வளமான களனி கங்கை ஆற்று நிலப்பகுதியைக் கடந்து வரட்சிப் பகுத்க்கூடாக ரெயில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. மாகோவைக் கடந்து அனுராதபுரம். வானம் பார்த்த பூமி. இன்னும் மழைகாலம் ஆரம்பிக்கவில்லை.

அனுராதபுர நிலையத்தில் வண்டி நின்றுவிட்டது. ஆயுதம் தாங்கிய இராணுவத்தினர் மேடையில் உலாவிக்கொண்டிருந்தனர். வண்டி தாமதமாகும் காரணம் பற்றிப் பலரும் பலவாறு பேசிக் கொண்டிருந்தனர். வெளிப்புறத்தில் நின்ற டிரக்கில் பல இளைஞர்கள் அவர்களைக் காத்து நிற்கும் ஆயுதப் படையினரின் கைகளில் தானியங்கி துப்பாக்கிகள்.

சுந்தரம் சிறிது நேரம் காலாரும் எண்ணத்தோடு எழுந்து நெரிசலைக் கடந்து பிளாட்பாரத்தில் இறங்கி பின்புறமாக நடந்தான். சிக்னல் போஸ்டில் இன்னும் சிவத்த விளக்கே எரிந்து கொண்டிருந்தது.

வண்டியிலிருந்து இறங்கி மேலும் பலர் மேடையில் வந்து டிரக்கைப் பார்த்தபடி உலாவிக்கொண்டிருந்தனர். மூன்றாம் வகுப்பு வண்டியிலும் ஒரே நெரிசலான கூட்டம். பெரும்பாலோர் நின்றபடியே பிரயாணம் செய்தனர்.

மேடையில் உலாநிக் மொண்டிருந்த நண்பன் ஒருவன் 'என்ன சுந்தரம் ஊருக்கா' எனக் கூறி சுகம் விசாரித்தான்.

சுந்தரம் தன் அவசர பிரயாணத்தைப் பற்றிய விபரங்களைக் கூறினான்.

“இத்தனை கூட்டம் கொழும்பிலிருந்தே நின்றபடி பிரயாணம் செய்ய நேரிட்டுள்ளதே” — சுந்தரம் வியப்போடு சொன்னான்.

“இது நாள்தோறும் நடைபெறுகிறது. உட்கார்ந்து பயணம் செய்ய சீட்டிற்கே பணம் கொடுக்கிறோம். இருப்பதென்ன திற்பதற்கே இடமில்லாமல் பயணம் செய்கிறார்கள்”

“நல்லாய் சொன்னீங்க. இது வேடிக்கை தான். இல்லை வேதனை.”

சுந்தரம் சிரித்தபடியே சொன்னான். மகிழ்ச்சி சிரிப்பாலல்ல. புதிய கருத்து ஏற்படுத்திய தாக்கம்.

“யுத்தகால நெருக்கடி நிலை என்ற பேச்சு. அரசாங்கத்தாரும் ஒரே வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மக்களுக்கும் பழக்கமாகிவிடுகிறது. உங்க போராட்டம், தமிழர் போராட்டம்தான் எல்லா கஷ்டங்களுக்கும் காரணம் என்று காரணம் கூறுகிறார்கள்.”

“ஆமாம், ஏன் வண்டி தாமதமாகிறது?”

சுந்தரம் ஏதாவது காரணம் அறியும் நோக்கோடு கேட்டான்.

“வண்டி வேறு ஆட்சிப் பகுதியில் நுழையப் போகிறது. ஐ.பி.கே. எஃப்பின் அனுமதியை எதிர்பார்கிறவர்களாக இருக்கலாம். சிலவேளை வவுனியாப் பகுதியில் ஏதாவது பிரச்சனையாயும் இருக்கலாம்.”

ஏதோ புதிய காரணம் கிடைத்த திருப்தி.

“யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வரும் வண்டியின் சேதி என்ன?”

“ஆமாம். அது குரோஸ் பண்ணுவதற்காகவும் தாமதிக்கலாம். ஆனால் இங்கே தாமதித்த நேரத்தில் மதவாச்சிக்குச் சென்றிருக்கலாம்.”

சுந்தரத்திற்கு நண்பன் பதில் கூறினான்.

முதல் நாள் யாழ் வண்டியில் வந்தவனே கொழும்பில் இருந்து சுந்தரத்திற்குப் போன் செய்திருந்தான். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து போன் செய்யும் வசதியில்லை என்பது சுந்தரத்துக்கும் தெரியும். அவசர செய்திகளைக் கூட தொண்ணூறு மைல் கடந்து வந்து வவுனியாவிலிருந்தே போன் செய்வது பற்றியும் தெரிந்திருந்தான்.

“டிர்க்சில் ஏன் அந்த இளைஞர்களை ஏற்றி வைத்திருக்கிறார்கள்?”

சுந்தரம் மெல்லிய குரலில் கேட்டான்.

“சிங்கள இராணுவத்தினர் ஜே.வி.பி. இளைஞர்களை வேட்டையாடுகின்றனர்.”

4

மதவாச்சி ரெயில் நிலையத்தில் வண்டி நின்றது. சிங்கள இராணுவத்தினர் அனைவரும் அங்கு இறங்கினீட்டனர். கொழும்பு நோக்கிச் செல்ல இருந்த வண்டி அடுத்த பிளாட்பாரத்தில் நின்றது. இறங்கிய இராணுவத்தினர் கொழும்பு நோக்கிய வண்டியில் ஏறிக் கொண்டனர்.

மதவாச்சியை விட்டுப் புறப்பட்ட அரைமணி நேரத்தில் வவனியா ஸ்டேசனை வண்டி அடைந்தது. ஏறக்குறைய ஒருமணி நேரம் வரை வண்டி பிந்திவிட்டது.

ஸ்டேசனில் வெளிப்புறமாக மணல்மூட்டைகள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. இந்திய அமைதிப்படையினரின் செக் போஸ்ட்.

வண்டி வவனியானில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. மீண்டும் தேடுதல். அமைதிப்படையினருடன் சில இளைஞர்கள் பெட்டி பெட்டியாகப் பார்வையிட்டனர். சிலரிடம் விசாரணைகள்.

எங்கிருந்து எங்கே, பெயர், ஊர், பிரயாண நோக்கம் என்ன?

பிந்திய வண்டி மேலும் பிந்தியே ஓடியது. ஆங்காங்கே நோட்டம் போட்ட விசாரணைகள்

கிளிநொச்சியில் வண்டி தின்றதும் நாலு இளைஞர்கள் வண்டியிலிருந்து இறங்கும்படி வற்புறுத்தப்பட்டனர். அவர்களின் சூட்கேஸ்கள் கீழே வீசப்பட்டன. அவ்வாலிபர்கள் வண்டியிலிருந்து இறங்க மறுத்தனர். காரசாரமான பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்தன. ஆனாலும் வண்டி புறப்படுவது தாமதமானது. அவர்களைக் கீழே வலிந்து இறக்கி ஒரு ஜீப்பில் ஏற்றினர்

சுந்தரம் பொறுமையிழந்து அடிக்கடி கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டான். கீதாவின் முகத்திலும் அச்சமும் சோர்வும்

பிளாஸ்கிலிருந்த கடைசிக் 'கப்' கோப்பியையும் கீதா மூடிக் 'கப்'பில் ஊற்றி சுந்தரத்திடம் தந்தாள். பிஸ்கெட் பாக்கெட் ஒன்றை உடைத்து அவனிடம் பிஸ்கெட்டுகளையும் கொடுத்துவிட்டு, தானும் சிலவற்றைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டாள். கிராமம் சென்றாலே இனி சாப்பிட முடியும்.

பிரயாணத்தில் நன்கு அதுபவப்பட்டவள் போல இவற்றையெல்லாம் எடுத்து வந்ததன் சிறப்பை உள்நூற எண்ணி சுந்தரம் மகிழ்ந்தான். இதுவே இருவரும் சேர்ந்த முதற் பயணம்.

கிளிநொச்சியை விட்டு வண்டி புறப்பட்டபோதும் அமைதியற்ற நிலையிலேயே அனைவரும் காணப்பட்டனர். தானியங்கி துப்பாக்கி சத்தத்தின் எதிரொலி.

முன்னைய அச்சம் குறைந்த போதும் புதிய கவலை. பயமும் முற்றாக நீங்கிவிடவில்லை. அங்குள்ள நிலைமைகள் போராட்டங்கள் பற்றிய குழப்பமான பல செய்திகளை அவர்கள் பத்திரிகைகள் மூலமும் பயணிகள் மூலமும் அறிந்திருந்தனர்.

“அம்மாவின் சமையலைச் சாப்பிட்டு எத்தனை காலம் இன்றாவது சாப்பிடலாம் என்றால் வண்டி வேறு பிந்து கிறது. அப்பாவின் உடல்நலம் எப்படியோ? அது மனத்தை அழுத்துகிறது.”

சுந்தரம் மறைத்து வைத்திருந்த தன் மனநிலையைத் தெரிவித்தான்.

“அப்பாவிற்கு ஒன்றுமே ஆகாது நீங்க வீணாக மனதை அலட்ட வேண்டாம். அது இருக்கட்டும், உங்க அம்மா நல்ல சமையற்காரியா?”

“அப்பா சமையற்காரி போலவே அம்மாவை வைத்திருந்தார். கொழும்பிலே அப்பா வியாபாரம் செய்த காலத்திலேயே வீட்டிலே சமையற்காரி இருந்த போதும் அம்மாதான் அவருக்குச் சமைக்க வேண்டும்.”

சுந்தரத்திற்கு திடீரென முனியம்மாவின் நினைவு வந்தது, இரவு போதிய தூக்கமில்லை. உடற்சோர்வில் கண்டனைச் சிறிது நேரம் மூடினான்.

முனியம்மா நல்ல சமையற்காரியே. அவள் சமைப்பவற்றிற்கும் அம்மாவிட்கே பாராட்டு. முனியம்மாவை அடிக்கடி திட்டுவார். அவள் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் தன் வேலைகளைச் செய்துகொண்டே இருப்பாள்! அம்மாவே அவளுக்காகப் பரிந்து பேசுவார் அம்மா அப்பாவி, அப்பாவின் நாடகத்தை அறியமாட்டாள்.

முனியம்மாவிட்கு இரண்டு பிள்ளைகள். கணவன் இறந்துவிட்டான். பிள்ளைகளை வளர்ப்பதும் அவள் பொறுப்பு. காலையில் வந்து வேலைகள் முடித்து மாலையில் போய்விடுவாள். வீட்டில் பால் மாடு ஒன்றும் வளர்த்து வந்தாள் வேலையை விட்டால் அரைப்பட்டினி நிலை. எனவே எத்தனை கஷ்டத்தோடும் திட்டோடும் வேலையை விட்டு விடாமல் காப்பாற்றிக் கொள்ளுகிறாள் என எண்ணினோம்! வீட்டில் எஞ்சுவதையெல்லாம் அம்மா கொடுத்து விடுவாள். அம்மா ஊருக்குச் செல்லும் வேளைகளில் அவளே வீட்டில் அனைத்தையும் பார்த்துக் கொள்வாள். வீட்டில் அவளை வெறுப்பதாக காட்டி நடித்தபோதும் சில இரவுகளில் அப்பா அவள் வீட்டிற்குச் சென்று வருவதாக கதை அடிப்பட்டது.

1983 ஜூலை கலவரம்வரை முனியம்மா அங்கு வேலை செய்து வந்தாள். பின்னர் அவளுக்கு என்ன நடந்தது?

‘என்னங்க ஒரே யோசினையா, தூக்கமா? பளைநிலையம் கடந்து விட்டோம்’

கீதா அவனது தோளைத் தட்டியபடி சொன்னாள். சிந்தனை அறுபட கண்களை விழித்து வெளியே பார்த்தாள்.

“வீட்டுவாசல்களில் குருத்தோலை தொங்குகிறது. சில இடங்களில் பூரண கும்பம்கூட வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பார்த்தீர்களா?”

“ஆமாம்.”

தூக்கக் கலக்கத்தோடு வேளியே பார்த்தாள்.

“இன்றைக்கு என்ன விசேஷம்?”

கையைச் சுட்டிக்காட்டியபடியே மற்றவர் செனியிலும் விழுகிறமாதிரி கீதா கேட்டாள். சுந்தரத்தால் விடைகாண முடியவில்லை. மற்றவர் முகங்களைப் பார்த்தான்.

“திலீபன் மறைந்த ஓராண்டு. சில நாட்களாக நினைவு கூரப்படுகிறது. வெள்ளைப் பேப்பரில் போட்டோ அச்சிட்டு ஒட்டியிருக்கிறார்கள். பாருங்களேன்.”

எதிரே இருந்த இளைஞன் விளக்கம் கூறினான் சுந்தரத்திற்கு யாவும் நினைவு வந்தது.

சித்தப்பாவின் நண்பர் இராசையா மாஸ்டர். அவரின் மூன்று மகன்களில் கடைக்குட்டி. சித்தப்பா ஒரு தடவை இராசையா மாஸ்டரை அறிமுகப்படுத்தியது நினைவில் வந்தது. நெட்டை உருவம். மேனிய மயிர். சிரித்த முகம். சித்தப்பாவும் மாஸ்டரும் கொழும்பில் ஒரே அறையில் வசித்தவர்களாம். அவர் தமிழாசிரியராகக் கம்பனித் தெருவில் கற்பித்தவர். பின்னர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாற்றலாகி தன்கிராமமாகிய ஊரெழுவில் வசித்துக்கொண்டு உரும்பிராய் பள்ளிக்கூடத்தில் பணிபுரிந்தார். கிராமத்திலேயே திருமணம் செய்து கொண்டார். மூன்றாவதாக திலீபன் பிறந்த பின்னர் மனைவியை இழந்து விட்டார் திலீபனுக்கு அவர் வைத்த பெயர் பார்த்திபன். ஆனால் இப்போது அந்தப் பெயர் எல்லோருக்கும் மறந்து போய்விட்டது.

ஆசிரியத் தொழிலோடு காய்கறித் தோட்டம், வாழைத் தோட்டம் என உழைத்து பிள்ளைகளையும் சிரமத்தோடு வளர்த்து ஆளாக்கினார், சித்தப்பாவோடு கிராமத்தில் தெருவில் சென்றபோது பாடசாலைக்கு சைக்கிளில் சென்ற மாஸ்டர் உடனே இறங்கி சுகம் விசாரித்தார். சித்தப்பா அறிமுகப்படுத்தி அவரின் நலம்விசாரித்தபோது சில நிமிடங்களிலே தமது வேலைப் பணிகளையெல்லாம் சிரித்தபடியே கூறிவிட்டார். வெள்ளை வேஷ்டியும் நாஷனல் உடையும் அப்பொழுதும் நினைவில் வந்தது. பிள்ளைகளின் பெயர்

களையும் கூறினார். திலீபன் என்பது இப்போது புதுமையாயிருந்தது.

ஆசிரியர் சென்ற பின்னர் சித்தப்பா தன் பழைய நட்பும் பற்றி விரிவாகப் பல கதைகள் கூறினார். கரண்டேகரின் நாவல்களையெல்லாம் ஆர்வமோடு படிப்பார்களாம். கிரௌஞ்சுவதம் நாவலில் வரும் புரட்சிப்பாத்திரமே திலீபன். அவ்வாறே வாழ்ந்து தன் கொள்கைக்காக உண்ணா விரதம் இருந்து மறைந்தான். இளம் வயதில் தன் கொள்கைக்காக நோன்பிருந்து மரணிக்க எத்தனை துணிச்சல் வேண்டும். முதுமை மரணத்திற்கே அனைவரும் அஞ்சுகிறார்கள். அப்பாவின் நோய்க்காக எங்கள் குடும்பமே கவலைப்படுகிறது. நான்கூட இச்சூழலிலும் புறப்பட்டேன். ஒரு வித துணிச்சலே. மரணத்தை காணும் அச்சமா? போலிச் சம்பிரதாயமா? எம்மிடையே கருத்துமுரண்பாடு உச்சக்கட்டத்தில்.

என்னுடைய சாதாரண துணிச்சல்செயலை அப்பாவால் ஏற்கமுடியவில்லை. பாட்டா, சித்தப்பா அளவில் கூட அப்பாவால் பரந்த நோக்குடன் வளர முடியவில்லை. தமது காலக் கருத்துக்களை முதுமையிலும் இறுகப் பிடிக்கின்றனர்! பழக்கம் போல கருத்துகளுக்கும் அடிமை; இன்னும் தன் இளமைக் காலத்து கருத்துகளே சரியானவை என எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார் சமூக மாற்றத்தை, அதன்இயங்கியலை ஏற்காதவர் தமக்கும் பிறருக்கும் துன்பம் தந்து கொண்டே இருப்பார். சிந்தனை ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

கணபதியின் கூற்று ஒன்று நினைவில் வந்தது.

“அமைதிப்படை இந்த விழாவையெல்லாம் அனுமதிக்கிறதா?

கீதா அந்த இளைஞனையே வியப்போடு கேட்டாள்!

“மக்களெல்லோரும் கொண்டாடும்போது அவர்களால் என்ன செய்ய முடியும்? வீடு வீடாகச் சென்று அச்சுறுத்தி நிறுத்த முடியுமா?”

இளைஞனே பதிலளித்தான்! அவன்பதிலில் அடிப்படையான ஒன்று தெளிவாகியது. மாவோனின் கூற்றை கணபதி அடிக்கடி கூறுவான்! மக்களே அனைத்தையும் தீர்மானிக்கிறார்கள். அவற்றை எவ்வகையிலும் தடை செய்து விட முடியாது!

“தவறான வழியில்கூட மக்களைத் திசை திருப்பி விடலாம்”

“ஆமாம் தக்க தலைமையும் கோட்பாடும் இல்லாத போது அவ்வாறும் நிகழலாம். பின்னர் அனுபவத்தின்மூலம் சரியான வழியை மக்கள் கண்டு கொள்கிறார்கள். கடைப்பிடிக்கிறார்கள்”

கணபதியுடன் ஒரு தடவை விவாதித்தது சுந்நரத்தின் நினைவில் வந்தது.

“இனம், மொழி, மதப் போராட்டம் கூட அந்தந்த சமூகத்தவரால் மறக்கச் செய்ய முடியும். இனம், மொழி, மதம், பண்பாடு உணர்வோடு பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. அவை கூர்மையடைந்து அழிவுக்கே இட்டும் செல்லலாம். சர்வதேச சக்திகளின் தேவைகளும் நலனும் கூட இன்றைய உலகில் இவற்றைத் தீர்மானிக்க முயலுகின்றன.”

“அப்போது மக்கள் சக்தியை மறந்து விடுகிறாய்”

“அப்படியல்ல. ஏகாதிபத்திய உலகில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையும் மக்கள் மறந்து விடப்படாது. தேசியத்திற்கும் ஒரு எல்லை உண்டு...”

கீதா அவனது சிந்தனையை திசைதிருப்புவதாக அமைதிப்படையினரின் ‘டிரக்’ ஒன்றைக் காட்டினாள். ஆங்காங்கே தெருக்களில் அவர்களது நடமாட்டத்தையும்

காணக் கூடியதாக இருந்தது. கொடி காமத்தில் ரெயில் தின்ற தும் பலர் இறங்கிக் கொண்டனர். அங்கேயும் அமைதிப் படையினர் துப்பாக்கிகளுடன் தடமாடினர். இறங்குப வர்களை நோட்டம் போட்டனர். பெரும்பாலோர் தலை யில் முண்டாசு கட்டிய சீக்கியர்.

கீதாவின் முகத்தில் அச்சமும் பரபரப்பும் அமைதியின்மையையும் சுந்தரத்தால் காணமுடிந்தது. துப்பாக்கியும் இராணுவ உடையுமா. விரும்பாத யாழ். பயணமா. சுந்தரத்தின் குடும்பத்தவரை காணப்போகிறோம், என்ன நடைபெறுமோ என்ற அச்சமே என்பது தெரியவில்லை. அவனும் நேரடியாகப் பதிலைக் கேட்க விரும்பவில்லை, அவளது முதுகைத் தடவி விட்டபடியே அவளது செவியில் சொன்னான்.

“என்ன கீதா, வீட்டை நெருங்க ஏதாவது பயமாயிருக்கிறதா? நான் பக்கத்தில் இருக்கிறேன்”

கீதா ஓரளவு ஆறுதல் பெற்றவளாகச் சிரிக்க முயன்றாள். வரட்டுச் சிரிப்பு.

“உங்க அம்மா, தங்கை உங்கள் அழகுக்கேற்ற பிண்ணில்லை என்று ஏதாவது குறைவாகப் பார்ப்பார்களா...?”

கீழே பார்த்தபடி மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்.

“நீ ஏன் தாழ்வு மனப்பான்மையுடன் பேசுகிறாய்? உன் அழகு இளமையுமே என்னைக் கவர்ந்து காதலித்தே நான் கட்டினேனே. கலியாணத்தின் பின் பெண்ணின் அழகு பற்றி எவரும் பேசுவதில்லை.”

“ஆனாலும் மற்றவர்கள்...”

“மற்றவர்கள் பற்றி நீ ஏன் கவலைப் படவேண்டும். எனக்குப் பிடித்த என் மனைவி நீ, மற்றவர்க்கு ஏன் பயப்பட வேண்டும்?”

கீதாவின் கையைப் பிடித்து அழுத்தினாள்.

“நான் இப்போது எதற்கும் பயப்படவில்லையே”

கீதாவும் அவனைத் திருப்திப்படுத்த அவளது செனியிலேயே சொன்னாள். அக்கூற்றிலேயே ‘அச்சம்’ ஒடுங்கியிருப்பதை அவனால் உணர முடிந்தது. பேச்சை வேறு திசைக்குத் திருப்பினான்.

“துப்பாக்கிக்குக் கூடப் பயமில்லையா?”

“இல்லை காக்கிச் சட்டைக்குத்தான் அலேர்ஜி”

செனிப்பேச்சை அதன்மேல் தொடர சுந்தரம் விரும்பவில்லை.

சாவகச்சேரி வருவதாகக் கூறிக்கொண்டே ஒரு முதியவர் எழுந்தார். ஓரளவு எழுந்து நடமாடக் கூடியதாகக் கூட்டம் குறைந்தது.

கீதா தன்னுடைய ‘ஹான்பாக்’ குடன் கழிவறையை நோக்கிச் சொன்றாள்.

யாழ்ப்பாணம் நெருங்கி வருவது சுந்தரத்தின் மனதில் பலனித உணர்வலைகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் கீதா தலைவாரிக் குங்குமப் பொட்டு வைத்து முடியைப் பின்னிவிட்டபடியே சிரித்தபடிவந்து கொண்டிருந்தான். எப்படியும் புதிய மணப் பெண்ணாகக் கிராமத்தில் தன்னைக்காட்டிக் கொள்ளவேண்டும், சுந்தரத்தின் வீட்டார் மதிப்போடு தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்ற நினைவு அவள் மனதில் எழுந்து கொண்டே இருந்தது. பொது நிறமாயினும் உப்பிய கன்னங்களில் பவுடர் தடவிய மெருகும் நறுமணமும் சுந்தரத்தின் மனதை ஒருகணம் திருப்பவே செய்தது.

“எல்லாம் சரி, தாலியில்லாத் திருமணப் பெண்...”

மற்றவர் கவனமும் அவன் மேல் படர்வதைப் பார்த்து, அவள் வந்து அருகே இருந்து மெல்லிய குரலில் அவள் செனியில் சொல்லி விட்டுச் சுந்தரம் சிரித்தான்.

சுந்தரத்தைத் தோற்கடிப்பதாகக் கீதா அவனது இடது கரத்தை எடுத்துத் தன் கழுத்தண்டை கொண்டு சென்று விரல்களிடையே தாலியைத் தொடும்படி செய்து விட்டுச் சிரித்தாள் சுந்தரத்திற்கு தோல்வி. இருந்தாலும் உள்ளூற மகிழ்ச்சி.

கீதா வீட்டிலிருந்து தாலியை அணிந்து வராதது அவனுக்குந் தெரியும். கொழும்பில் நிலவும் வழக்கத்தையும் பிரயாணத்தில் ஏற்படக் கூடிய ஆபத்தையும் தெரிந்திருந்த தனால் அதை அவன் பொருட்படுத்தவில்லை. கீதா தன் 'ஹான் பாக்' கில் எடுத்து வந்து யாழ் நிலையம் நெருங்குவதை அறிந்ததும் கழிவறையில் தாலிக் கொடியைப் போட்டு சட்டைக்குள்ளே மறைத்து முந்தானைச் சேலையால் மூடிக் கொண்டாள். மாமனார் வீட்டை நெருங்கும் போது வெளியே எடுத்து விடுவதே அவளது நோக்கமாயிருந்தது.

நாவற் குழி நிலையத்தைத் தாண்டியதும் யாழ். நகரில் இறங்க வேண்டியவர்கள் தமது பொருள்களை மேல் தட்டிலிருந்து கீழே இறங்கி வெளிக்கதவு வரை செல்ல ஆயத்தப் படுத்தினர்.

சுந்தரமும் தங்கள் இரு சூட்கேசுகளையும் எடுத்துக் கொண்டாள். அவசர ஆபத்துக்கான பயணம். அதிக உடுப்பு எதுவும் எடுத்து வரவில்லை. சூட்கேசுகள் அத்தனை பாரமாக இல்லை.

5

கீதா எடை குறைவான சுந்தரத்தின் சூட்கேசை வாங்கிக் கொண்டாள்.

யாழ் நிலையத்தில் பெரிய கூட்டம் இறங்கி விட்டது. ஆங்காங்கே அமைதிப்படையினர் உலாவிக்கொண்டிருந்

தனர். அவர்களின் கூர்மையான கண்ணோட்டம் எங்கும் பரவிக்கொண்டிருந்தது. அவள் மேல் பாய்ந்த ஒருவன் பார்வையை ஒரு கணத்தில் கீதா திருப்பிக் கொண்டாள்.

நெருக்கடியோடு ஸ்டேசன் வாசலை நோக்கி இருவரும் அசைந்து சென்றனர். வாடகைக் காரில் கிராமத்திற்குச் செல்வதே அவன் திட்டம்

வாசலைக் கடந்ததும் 'ஐயா கார்' 'ஐயா கார்' என இருவர் அணுகினர்.

ஒருவனிடம் கிராமத்தின் பெயரைச் சொல்லி 'வருகிறாயா' என்று கேட்டதும் சூட்கேசை ஒருகை பறித்தபடி வாடகைக் கார் டிரைவரிடம் சமிக்கை செய்தபடியே ஒரு குரல் ஒலித்தது.

'கார் வேண்டியதில்லை. இருக்கிறது...'

சுந்தரம் திரும்பியதும் விநாயகமூர்த்தி. கிராமத்திலிருந்து கார் வந்திருக்கிறது. எப்படி? ஏன்? சுந்தரத்திற்கு வியப்பாயிருந்தது. பறித்த சூட்கேசுடன் அவன் முன்னே நடந்தான். இருவரும் அவனைத் தொடர்ந்தனர். விநாயகம் எதுவுமே பேசவில்லை, கிராமத்தில் வாடகைக் காரோட்டி; நண்பன்போல உரிமையோடு பழகுவான்.

அவன் எதுவுமே பேசாமல் முன்னே நடந்து சென்று தன் பழைய ஏ 40 காரின் டிக்கி' யைத் திறந்து தன் கையிலிருந்த சூட்கேசை வைத்தான். கீதாவிடமிருந்து சுந்தரம் கைமாறிப் பெற்று வந்த சூட்கேசையும் வாங்கி உள்ளே வைத்தான்.

காரின் பின் சீட்டைத் திறந்து விட்டான். இருவரையும் ஏறச் செய்து கதவைச் சாத்தினான். கதவைச் சாத்திப் பூட்டத்தக்க திறமை அவனிடம் மட்டுமே இருந்தது.

காரை ஸ்ரூட் செய்து ஓட்டத் தொடங்கினான். இத்தனை பழகியவன் கீதாவைப் பொருட்படுத்தாமல் விசாரித்துப் பேசாதது சுந்தரத்திற்குக் கவலை அளித்தது. யந்திரம்போல அவன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தான். நான் அல்லது நாங்கள் இந்த வண்டியில் வருவது இவனுக்கு

எப்படித் தெரிந்தது? என்ன நம்பிக்கையோடு கார் கொண்டு வந்தான்?

எதுவுமே பேசாமல் காரை வேகமாக ஓட்டினான். அவன் ஸ்டேசனில் பார்த்த எவருக்காவது அஞ்சுகிறானோ என்றே எண்ணத் தோன்றியது.

பின் சீட்டில் இருந்த சுந்தரமும் கீதாவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். விநாயகம் பற்றிச் சுருக்கமாக கீதாவுக்கு அறிமுகப்படுத்தினான். விநாயகத்தின் செனிகளுக்கு எட்டாத குரலில்.

மக்களின் நடமட்டம் அப்படியே இருந்தது. ஆங்காங்கே தெருக்களில் அமைதிப்படையினர் யந்திரத் துப்பாக்கியுடன் உலாவிக்கொண்டிருந்தனர். காக்கித்துணியும் துப்பாக்கியும் தான் இந்த நாட்டை ஆளுகிறதா எனக் கீதா எண்ணினாள்.

ஏதோ ஒரு பயங்கர அமைதி நிலவுவது போன்ற மனக்கிலேசம். வெளியே காட்டாமல் கீதாவின் சலனத்தைப் போக்குவதாக அவளது இடது கரத்தைப் பிடித்து அழுத்தினான். உள்ளங்கையில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பியிருந்தன.

பதட்டத்தில் தாலிக் கொடியை எடுத்து வெளியே விடவே மறந்து விட்டாள். சுந்தரம் அவளது பதட்டத்தைத் தணிப்பதற்காகக் கையை எடுத்து தோளில் மிதந்நிருந்த தாலிக் கொடியை விரல்களால் மேலே சிறிது உயர்த்தினான். திடீரென நினைவு வந்தவளாக தாலிக் கொடியை உள்சட்டையின் மேலாக எடுத்து வெளியே விட்டு முந்தானைச் சேலையைச் சரி செய்து கொண்டாள்.

பஸ்டிப்போவைக் கடந்ததும் தெருவோர வேப்பமரம், புளிய மரங்களைக் கடந்து கார் சென்றது. கடி காரத்தைப் பார்த்தான். ஐந்து மணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. பசி, உணவு பற்றிய நினைவே மறந்து போயிருந்தது, கீதாவும் நினைவூட்டவில்லை.

‘மரங்களும் சோலைகளும் உங்கள் கிராமம் நல்லாயிருக்கிறது’ என்று சொல்லவேண்டும் போலிருந்தது. கீதாவுக்கு

ஆனால் அதற்கேற்ற சூழல், சந்தர்ப்பம், மனநிலை இல்லாததை நினைத்து மௌனமாயிருந்தாள்.

அரசடி ஒழுங்குகையில் கார் திரும்பியது. சில கணங்கள் தான். மெல்லிய அழகை ஓசை சிறிது சிறிதாக ஒலித்துப் பலமாகக் கேட்கத் தொடங்கியது. ஒழுங்கையிலே கூட்டம் வேறு.

வேகமாக வந்த கார் திடீரென நின்றது. காரை நோக்கிச் சிலர் வேகமாக வந்தனர்.

“சுந்தரம் வந்து விட்டான். வந்து விட்டான்...”

காத்திருந்தவர் போல குரல்கள்.

ஒருவன் கதவைத் திறந்ததும் சுந்தரம் இறங்கி உள்ளே ஓடினான். எல்லோரும் எழுந்து நின்று வழி விட்டனர். தாயார் ஓடிவந்து சுந்தரத்தைக் கட்டி அணைத்து கதறி அழுதாள். புதியவரின் வருகையை அறிவிப்பது போல பறை மேளம் உரத்து ஒலிக்கத் தொடங்கிற்று. அதற்காகக் காத்திருந்தது போல ஒப்பாரி வீறிட்டது. அவனைக்கண்ட தாயாரின் குரல் நெஞ்சை உலுப்பியபடி கதறிற்று.

“கடைசியில் கொள்ளி வைக்கத்தான் வந்தாயாடா, இங்கே உன் வரவைப் பார்த்திருந்த அப்பாவைப் பாரடா.”

தாயாரின் வெம்பிய குரல் அனைத்தையும் பேசியது. தந்தையின் ஓய்ந்த கரத்தைப் பிடித்து அழுதான்!

மற்றும் சகோதரியும் உறவினர்களும் வந்து சூழ்ந்து அவனைக் கட்டிப் பிடித்து அழுதனர்.

காரில் இறங்கி, தயங்கியபடி அந்நிய வீட்டிற்கு வந்த நிலையில் கீதா கண்களைக் கசக்கியபடி அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபட முடியாதவளாக மெதுவாக உள்ளே நடந்தாள். நடுங்கிய கால்கள். அவளுக்கு என்ன செய்வது என்றே புரியவில்லை. அவளது பரிதாப நிலையைக் கண்ட அயல் வீட்டுப் புனிதவதியும் புஷ்பமும் ஓடி வந்து அவளின் கையைப் பிடித்துப் பெண்கள் பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

அழுது ஓய்ந்த, பெண்கள் அனைவரது கண்களும் கீதாவை நோட்டரிட்டன. இரகசிய மொழியில் ஒருவருக்கு மற்ஹொருவர் அவளை இரகசிய குரலில் அறிமுகம் செய்தனர்! 'சுந்தரத்தின் பொம்பிளை' பொண்டாட்டி.'

சுந்தரத்தின் விம்மலையும் அழுகையையும் கண்டே கீதாவும் விம்மி அழுத்தொடங்கினாள். புனிதவதி அவளை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தாள். வேறும் இரு இளம் பெண்கள் வந்து புனிதவதியுடன் சேர்ந்து கீதாவுக்குத் துணையாய் நின்றனர்.

சுந்தரத்தைச் சுற்றி நின்று அழுபவர்களிடமிருந்து ஒருவர் வந்து பிரித்து வெளியே இழுத்து வந்தார்.

'எல்லாம் போதும். நேரமாகிறது. உனக்காகத்தானே பார்த்திருந்தோம். மற்ற அலுவல்களைப் பார்க்கவேண்டும். குருக்களும் காத்திருக்கிறார்' கூறியபடி கிணற்றடிப் பக்கமாக சுந்தரத்தை அவர் அழைத்துச் சென்றார். அவருடன் விநாயகமும் வேறு இருவரும் தொடர்ந்தனர்.

சுந்தரத்தின் பாண்டு, சேட் யாவையும் களையச் செய்து தலையில் நீருற்றிவிடார். விநாயகமே கிணற்றிலிருந்து வானியில் தண்ணீர் மொண்டு தலையில் ஊற்றினான். குளிர்ந்த நீர் தலையில் பட்டு ஒருகணம் நினைவு தந்தையிலிருந்து விடுபட்டபோது, கீதாவின் நினைவு வந்தது.

'உங்க பொண்டாட்டி பற்றிக் கவலைப் படவேண்டாம். புனிதமும் புஷ்பம் கயலும் கவனித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.'

விநாயகம் சொல்லியபடியே கயிற்றை வலித்து கிணற்றுக்குள் விட்டான்.

சுந்தரத்தின் நெஞ்சில் எழுந்த கவலைக்கு விடை கூறுவது போலிருந்தது விநாயகத்தின் பதில். சுந்தரம் பதில் கூறாத போதும் உடலிலுள்ள வியர்வையை வழிந்த நீரால்

கைகளால் உரைஞ்சிக் கழுனியபோதும் 'கயல்' என்ற விநாயகத்தின் வார்த்தை நெஞ்சை ஒரு கணம் ஊசியால் குற்றியது. விநாயகமும் ஓரளவு வஞ்சத்துடனேயே கயல் விழியின் பெயரையும் 'கயல்' என இழுத்தானோ என எண்ணினான்.

மனித மனம் எத்தனை விசித்திரமானது. கணநேரங்களில் நினைவுகள் மாறி மாறி உணர்வுகளை மின்னல்போல் திசை திருப்பி விடுகிறது என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

ஆனாலும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தந்தையின் மரணம் மேலோங்கி நின்றது. அரைமணி நேரத்தில் எத்தனை அதிர்ச்சி, மாற்றங்கள். கிணற்றுநீர் நெஞ்சை ஓளவு ஆற்றியது போலத் தெரிந்தது.

தலையை உலர்த்தி கோடி வேஷ்டி ஒன்றை உடுக்கச் செய்தனர். சுந்தரத்தை இழுத்து வந்து குருக்கள் முன்பு இருக்கச் செய்தனர்.

மாலைப்பொழுது நெருங்குவதைத் தொட்டு குருக்களின் சடங்கு முறைகள் வேகமாக நடைபெற்றன. சடங்குகளில் கட்டுண்டு நிற்பவர் போல பெண்களின் அழகை ஓய்ந்திருந்தது. இருந்தாலும் சுகோதரி அருந்ததியின் விம்மல் சத்தம் இடையிடை ஒலித்தது.

இணுவிலிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்ட பண்டாரி திருப்பொற்சுன்னப் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார்... தாழ்ந்த தலையோடு சுந்தரம் ஒவ்வொரு பாட்டும் முடிய உலக்கையால் உரலில் இடித்துக் கொண்டான்.

அவ்வேளையிலும் கீதாவைப் பற்றிய நினைவு எழுந்த பேர்தும் தலைநிமிர்ந்து அவளைத் தேட அவனால் முடியவில்லை பார்க்கவும் விரும்பவில்லை.

'மனித யதார்த்த வாழ்வு தெய்வீகமானாலும் எல்லை யுண்டு. மனிதனாகத் தோன்றியதால் முடிவு உண்டு' என்று எங்கோ படித்தது அவன் நினைவில் வந்தது. மரணத்தைக்

காணும் வேளையே அதன் நினைவும் அச்சமும் தோன்றி சிலநேரத்தில் மறைந்து விடுகிறது. 'முதுமை நமக்கும் வரப் போகிறது என இளவயதினர் எண்ண மறுப்பதே வேடிக்கையானது' எனவும் படித்தது நெஞ்சில் தோன்றி மறைந்தது.

“சடங்கு முறைகள் அர்த்தமற்றது என்றாலும் அவை மதத்தோடும் பண்பாட்டோடும் நீண்ட காலமாகத் தொடர்ந்து நடை பெற்றுக் கொண்டு வருகின்றன. அதனோடு கட்டுண்டு நின்று ஆறுதலடைய மனிதர் முயல்கின்றனர். சடங்குமுறைகளை அத்தனை எளிதில் தூக்கி வீசிவிட சமூகம் ஒப்புக் கொள்ளாது. நீ கூட கோவிலில் வந்து தாலிகட்ட நகரத்தில் வாழ்ந்து கொண்டே ஒப்புக் கொண்டாய். அதன் மூலம் கீதாவிற்சுச் சமூக அந்தஸ்துத் தர விரும்புகிறாய்.”

கணபதி, கோவிலில் கீதா திருமணத்தின்போது கூறியது அவன் நினைவில் வந்தது. சடங்கு முறைகளைப் பற்றி எதிர்த்துப் பேசி வந்தவன், தந்தையைப் பல தடவை எதிர்த்து அவரது கோபத்துக்கு மரணம் வரை ஆளாகியவன் தற்போது அடங்கி ஒடுக்கமாக நின்று சடங்கு முறைகளில் கட்டுண்டு நிற்கிறான். சுந்தரம் தன்னுள்ளேயே தன் முரண்பாடுகளை எண்ணிக் கொண்டான். அவன் தனிமனிதனல்ல. சமூகத்தின் அங்கத்தவன். சமூகத்தில் வாழும்வரை அதன் கட்டுப்பாடுகளை முற்று முழுதாக எல்லோரையும் மீறி விட முடியாது.

பெண்கள் வாய்க்கரிசி போட்டு இறுதி ஒப்பாரி நடைபெறும் வேளை அவனது பாட்டா கலங்கிய கண்களோடு எதிரே வந்தார்.

'பாட்டா... அப்பா...' என்ற வார்த்தைகளோடு அவரைக் கட்டி அணைத்தான்.

“நான் வாழும் போதே என மகனைப் பறிகொடுக்கும் கொடுமையைப் பார்க்க நேர்ந்து விட்டதே, எப்படித் தாங்க வேன்.”

அவரை ஆற்றுவதற்கு நான் யார் என சுந்தரம் எண்ணிக் கொண்டான். எத்தனை மரணங்களைக்கூட கிராமத்தில் கண்டும் அவரால் தன் மகனின் மரணத்ததைத் தாங்க முடியவில்லையே என எண்ணத் தோன்றியது.

சுவப்பெட்டியை முழுமுன்னர் தாயார் தன் தாலியைக் கழட்டி தந்தையின் நெஞ்சில் வைத்துக் கதறும் காட்சியும் அவனைக் கலங்கச் செய்தது.

பெண்களின் கூட்டத்தின் பின்புறத்தில் கீதா வாயிற் சேலையைத் திணித்தபடி கலங்கி நிற்பதையும் ஒரு கணம் பார்த்தான். அவளைப் பிடித்தபடி புஷ்பமும் புனிதமும் கயல் விழியும் தாவணியுடன் நிற்பதும் மங்கலாய்த் தெரிந்தது. ஓரளவு மன ஆறுதல்.

சுவப்பெட்டியை முடி பாயையில் ஏற்றும் பணி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. மயானத்தை நோக்கிக் கிளம்பும் போது சுந்தரம் எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிகள்.

தலையில் முண்டாசு கட்டிய சீக்கியர் வெள்ளை உடையில் வெற்றுக்காலுடன் நடந்து வந்து சுந்தரத்தின் கையை சோர்ந்த முகத்தோடு குலுக்கினார்.

‘ஓல் பேற். ஹியு மானிற்றி கனொற் ஓவர் கம் இற். ரேக் இட் ஈஸி’

“எல்லாம் விதி மனிதனால் அதை வெல்ல முடியாது” என்ற ஜைன மதக்கோட்பாட்டை ஒப்புவித்தான். அது தமிழர்க்குப் புதியதல்ல.

‘இவர் பிரிகேடியர் சிங். கிராமத்து அமைதிப்படைக் கமாண்டர்...’

விநாயகம் வந்து அறிமுகப்படுத்தினான். அமைதிப்படையினர் கிராமத்தில் நடைபெறும் கோவில், திருமண, மரண நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு கொள்வது பற்றி முன்னரே சுந்தரம் கேள்விப்பட்டிருந்தான். அதை நேரடியாகவே கண்டு கொண்டான்.

கமாண்டர் சிங்கைக் கடந்து முன்னே அடி எடுத்து வைத்ததும் மற்றைய கிராமத்து நண்பர்கள், தற்காலீகமாக கொழும்பிலிருந்து கிராமத்தில் தங்கியிருந்த நண்பர்கள் சுந்தரத்துக்கு அனுதாபம் தெரிவிக்க முன்னே வந்து சூழ்ந்தனர். அவர்களிடையே அவன் எதிர்பாராத கணபதி.

கணபதியுடன் பேசியபடி மயானத்தை நோக்கி நடந்தான்.

“நல்ல வேளை நேரத்துக்கு வந்து விட்டாய். உன்னை எதிர்பார்த்துத்தான் எல்லோரும் காத்திருந்தோம்”

“நான் வருவேன் என்று எப்படித் தெரியும்?” கணபதியைப் பார்த்து வியப்போடு சுந்தரம் கேட்டான்.

“இங்கே கிராமத்தில் பிரிகேடியர் சிந்தானேபெரியவன். அவனுக்குத் தெரியாமல் இங்கே எந்த மரணமோ, திருமணமோ, திருவிழாவோ நடைபெறாது. அவன் கொழும்புக்குப் போன் செய்து உங்க நம்பரில் எவரும் இல்லை என்று செய்தி வந்தது. உடனே நீங்கள் இருவரும் புறப்பட்டு விட்டீர்கள் என்பது தெரிந்தது.

“சிங் அத்தனை உதனியெல்லாம் செய்கிறானா?”

தன் சந்தேகம் ஒன்று நீங்கிய தெளிவுடன் பாராட்டுணர்வோடு சுந்தரம் வினா எழுப்பினான்.

“ஆமாம். கிராமத்திலே சண்டை, சச்சரவு தற்போது எதுவுமே இல்லை. எதிர்த்து அரசியல் பேசுவோர் எவரும் இல்லை. இடையிடையே துப்பாக்கிப் போர்தான் நடைபெறும். அதுவும் இப்போது குறைந்துவிட்டது. இரவில் நாய்களும் ‘பீட் டியூட்டி’ யில் செல்பவரைப் பார்த்தும் குலைப்பதில்லை. ஒருவித அமைதி. படையுடன் நாகரிகமும் வரும் என்று படித்தோம் நினைவிருக்கிறதா. ஸ்கேட்டும் சட்டையுமாகத் தெருவில் சென்ற பெட்டைகள் யாவரும் சேலைகட்டி நெற்றிப் பொட்டுடனும் திரிவதையும் பார்ப்பாய்.”

கணபதியின் கணிப்பைக் கேட்ட உடனே கயலையும் புஷ்பத்தையும் சேலையுடன் வீட்டில் கண்ட காட்சி அவன் நினைவில் வந்தது

மயானத்தை நோக்கிய அன்னநடையுடன் ஓதுவார் தேவார, திருவாசகப் பாடல்களைவிட்டு பட்டினத்தார் பாடல்களில் இறங்கினார்:

“...கொட்டி புழங்கி அமுவார் . மயானம்குறுகி அப்பால் எட்டி அடிவைப்பரோ இறைவா... கச்சி ஏகம்பனே”

மரண சோகத்தைப் பாடிய பாடல்கள் அனைவரையும் மௌனத்தில் ஆழ்த்தி முதுமையையும் மரணத்தின் படிமத்தையும் நினைவூட்டியது.

அடுத்து, ‘ஒரு மடமாதும்... ஒருவனுமாகி’ என்ற மனிதன் பிறப்பு, வளர்ச்சி, திருமணம், முதுமை, மறைவு கூறும் நீண்ட பாடல் ஆரம்பமானது. ஓதுவாரோடு பாட்டாவும் பாடலை முணுமுணுத்தபடி அசைந்து கொண்டிருந்தார்.

...வளமையும் மாறி இளமையுமாறி

வன்பல்விழுந்து இருகண் இருண்டு

வயது முதிர்ந்து நரை திரைவந்து

வாதவிரோத குரோதம் அடைந்து

செங்கையினில் ஓர் தடியும் ஆகியே

வருவதுபோவது ஒருமுது கூனு

மந்திளனும் படி குந்தி நடந்து

மதியும் அழிந்து செவிதிமிர் வந்து

வாய் அறியாமல் விடாமல் மொழிந்து

துயில் வரும்நேரம் இருமல்பொறாது

தொண்டையும் நெஞ்சும் உலர்ந்து வறண்டு

துகிலும் இழந்து கணையும் அழிந்து

தோஷகயர் பாலர்கள் கோரணி கொண்டு—

கலியுகம் மீதில் இவர் மரியாதை

கண்டிடும் என்பவர் சஞ்சலம் மிஞ்ச

கல கல என்று மலசலம் வந்து
கால்வழி மேல் வழி சார நடந்து

தெளிவு இராமல் உரை தடுமாறி
சிந்தையும் நெஞ்சும் உலைந்து மருண்டு
திடமும் அழிந்து மிகவும் அலைந்து
தேறி நல் ஆதரவு எது என நொந்து...

விறகு இடைமுடி அழல்கொடுபோட
வெந்து விழுந்து முறிந்து நிணங்கள்
உருகி எலும்பு கருகி அடங்கி
ஓர்மிடி நீறும் இல்லாத உடம்பை
நம்பும் அடியேனை இனி ஆளுமே.

6

வாழ்வின் மாயம் பற்றிய சுடலை ஞானம் படிந்த மனத்
துடன் சோக இசையோடு ஒன்றியவர்களாக அனைவரும்
நடந்து கொண்டிருந்தனர். மூத்த உறவினர் ஒன்று மாறி
ஒருவராக கைமாறிப் பாடையைச் சுமந்து சென்றனர்.
பரியாரி பரமன் கொள்ளிக்குடத்தையும் குருக்கள் தயாரித்துத்
தந்த புகைக்கும் கொள்ளிக்கட்டியைப் பச்சைத் தென்னம்
பிளவில் தூக்கியபடி போய்க்கொண்டிருந்தான் சுந்தரம்
வாராத தலையும் புதிய வேஷ்டியும் வெற்றுமேலும்.

மயானம் நெடுந்தாரமில்லை. அந்தத் தெருவின் முடிவி
லேயே இருந்தது. மயானத்தை நெருங்கியதும் சிவகுமாரின்
சிலை உடைந்த இடத்தில் அவன் நினைவாக எழுப்பிய
சிவலிங்கம் தரிசனம் தந்தது.

சவப்பெட்டியை இறக்கி அடுக்கிய விறகின் மேல் வைத்து மூடியை உடைத்தனர். ஆண்களை வாய்க்கரிசி போடும்படி அழைத்தனர், எல்லாம் சுறுசுறுப்பாக நடைபெற்றது.

நெஞ்சில் வைக்கப்பட்ட தாலிக்கொடியை விநாயகம் எடுத்து சுதந்திரத்தின் மைத்துனரிடம் தந்து விட்டான்.

‘உடம்பில வேறு தங்கம் ஏதாவது இருந்தால் ஏடுத்து விடுங்கள்’

ஒருவர் குரல் கொடுத்தார். விநாயகம் கையில் இருந்த மோதிரத்தையும் கழட்டி எடுத்தான். மைத்துனர் முருகேசனிடம் சொடுத்தான்.

பட்டுவேஷ்டியும் பட்டுச்சட்டையும் சால்வையுமாக மூடிய கண்களுடன் கிடந்த தந்தையைக் கடைசித் தடவையாக சுந்நரம் பார்த்தபோது அவனை அறியாமல் விம்மினான். கண்ணீர் பெருகிற்று.

பரியாரி பரமன் சுந்தரத்தின் வலது கையில் பின்புறமாகப் பிடிக்கும் படி கொள்ளிக்கட்டையையும் இடதுபுறத்தோளில் கொள்ளிக்குடத்தையும் வைத்து சவத்தைச் சுற்றி வலம் வரும்படி வழிகாட்டினான்.

ஒவ்வொரு தடவையும் தலைப்பக்கமாக சவத்தைச் சுற்றி வந்ததும் கொள்ளிக் குடத்தில் தன் கைக் கத்தியால் கொத்தி விட்டான். சுந்தரம் பிணத்தைச் சுற்றிவர நீரும் நிலத்திலும் சுந்தரத்தின் முதுகிலும் பட்டுத் தெறிந்தது. மூன்றாவது தடவை வந்ததும் பின்புறமாகத் தந்தையின் தலைப்புறத்தில் பாணையைப் போட்டு விட்டு கொள்ளியை வைக்கச் செய்தான் பரமன். கையில் கத்தியைத் தந்து திரும்பிப் பாராமல் செல்லும்படி கட்டளையிட்டான். அந்த இடத்தில் பரமன் பெரியவனாயிருந்தான். அவன் கட்டளைகளே நடைமுறை. சடங்குமுறையின் பலம் பரமன் கட்டளையில் தெரிந்தது.

அதைத் தொடர்ந்து விறகுகளை அடுக்கிய முருகன் பிணத்தின் நெஞ்சில் நெஞ்சாங்கட்டையை வைத்து தீ மூட்டும் இறுதிப் பணியில் ஈடுபட்டான். அங்கே முருகனின் ஆதிக்கம். இரு உதவியாளர்களுடன் தன் பணியில் ஈடுபட்டான்.

விநாயகம் உட்பட ஒரு சிலர் தீ மூட்டும் வேலையைப் பார்த்து நின்றனர். மற்றவர்கள் சுடலை மடத்திலே கூடினர். அங்கே சுருட்டு, வெற்றிலை வழங்கப்பட்டது. ஒரு சில முதியவர் எடுத்துக் கொண்டனர்.

எரிந்து கொண்டிருக்கும் சண்முகம் பற்றிய குண நலன்களும் பேச்சிலே ஆராயப்பட்டன. தவறுகளை விட 1983 ஜூலை இனக்கலவரத்தினால் அவர் பாதிக்கப்பட்டதையும் அதன் பின்னர் பணம் பண்ணும் வியாபாரத்தை விட்டது பற்றியும் பேச்சு அடிபட்டது. கடைசி வேளையில் சுந்தரத்தின் திருமணம் தந்த பாதிப்பும் பேசப்பட்டது சண்முகத்தின் பிடிவாத குணம், ஆளுமை பற்றியும் சில சம்பவங்களைக் கூறி ஒருவர் நிரூபிக்க முயன்றார்.

சுந்தரம் சுடலையின் ஒரு புறத்தில் கணபதியோடு பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

பாடை கட்டியவன், பரியாரி, வீட்டில் பந்தல் போட்டு, விறகு அடுக்கி எரித்த முருகன் ஆகியோரின் கணக்குகள் கேட்டு தீர்க்கப்படும் பணி சுறு சுறுப்பாக நடைபெற்றது.

சண்முகத்தாரின் மகள் அருந்ததியின் கணவர் முருகேசு, விநாயகம் கூறியபடி பணத்தை எண்ணிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“அதோ முருகனைப் பார்த்தாயா. அவன் உடலே தளரவில்லை. இப்போது என்ன வயதிருக்கும் என்று நினைக்கிறாய்?”

கணபதி முக்கிய விஷயம் எதையோ சொல்ல வந்தவன் போல சுந்தரத்தைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“பாட்டாவின் வயதிருக்க வேண்டும்; பாட்டாவே தளர்ந்து போனார்.”

“ஆமாம் பாட்டியின் மரணத்தோடு பாட்டா தளர்ந்து விட்டார். முருகன் அப்படியே இருக்கிறான் எப்பொழுதும் மனைவியை இழந்ததும் கணவன்தான் பாதிக்கப்படுகிறான்...”

“என்ன திடீரென அப்படிச் சொல்லுகிறாய்?”

“மனைவி ஒரு வாய்பாடான வாழ்க்கையில் பழக்கப் பட்டவள். கணவன் முற்று முழுதாக மனைவியில் உணவு, உடை, நோய், நொடி அனைத்திற்கும் தங்கியிருக்கிறான். மனைவியின் மரணத்தோடு அவன் அனைத்தையும் இழந்து விடுகிறான். உன் பாட்டாவைப் பார்த்தாலே தெரிய வில்லையா? திடீரென உரிமை குறைந்த மருமகளில் தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலை”

“ஆமாம். நீ சொல்லுவதில் உண்மை இருக்கத்தான் செய்கிறது. நான் அம்மாவை நினைத்துக் கவலைப்பட்டேன்.”

சுந்தரத்தின் சிந்தையில் ஒரு மின்னல் படர்ந்தது போலத் தோன்றியது.

“அம்மாவுக்கு சமூக அந்தஸ்துத்தான் ஓரளவு குறைந்துள்ளது. அதுவும் வெறும் மனப் பிராந்தியே. அடிமை நிலையிலிருந்து விடுதலை. தற்போது ஒருவித சுதந்திரம். அது பற்றிப் பின்னர் பேசுபோம். தற்போது முருகனைப் பற்றிச் சொல்லவே வந்தேன்.”

கணபதி கூறியபடியே மற்றவர்களுடன் எழுந்து வீடு நோக்கி நடந்தான். சுதந்திரத்தின் கையிலே கொள்ளிக் குடம் கொத்திய கத்தி இருந்தது. ஏன் என்று அவனுக்குத் தெரியாது. பரியாரிபரமனும் எதுவும் பேசவில்லை.

“சரி முருகன் கதையைச் சொல்லு”

‘நான் மாமியாரின் மரணத்திற்கே வந்து இங்கே மாட்டுப்பட்டு இங்குள்ள அரசியல் பற்றியும் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். மனைவி மங்கைக்கு காய்ச்சல். அவள் சுகமாகி பிரயாணத்திற்குத் தயாராகும்வரை இருக்கவேண்டும். பிரயாணமென்றால் எல்லோர் நெஞ்சிலும் பீதி. அவள் அதற்கு விதி விலக்கல்ல’

‘‘முருகன் கதையைச் சொல்லிவிட்டு...’’

‘‘மாமியாரை எரிக்க சென்ற வாரம் இங்கே இதே மயானத்திற்கு வந்தபோது முருகனைத் தனியே அழைச்ச சுகம் விசாரித்துவிட்டு அவனிடம் கேட்டேன். ‘ஏன் முருகன் இத்தனை வயதிலும் இந்தத் தொழிலை நீ செய்கிறாய். உன் பிள்ளைகள் பேரப் பிள்ளைகளிடம் இந்தத் தொழிலை விட்டுவிடுவது தானே என்றேன்.’

‘‘நல்ல கேள்விதான். அதற்கு அவன் என்ன சொன்னான்?’’

சுந்தரம் ஆவலோடு கேட்டான்

‘‘என்ன தம்பி அத்தனை சுலபமாய் சொல்லிப் போட்டாய். உங்க மாமியை இன்று எரிக்கிறோமே. மாமனாரும் இருக்கிறார் அதேபோல இன்னும் கொஞ்சம் பழங்கட்டைக் கிழடுகள் இங்கே இருக்கிறது. அதுகளின் சாதித் திமிர் அத்தனை சீக்கிரம் மாறிவிடப் போவதில்லை. அதுகளை எல்லாம் எரித்துப் போட்டுத்தான் நான் சாவேன் என்றான்.’’

‘‘அத்தனை வைராக்கியமா?’’

‘நீயும் ஒருநாளைக்கு இங்கே எரிபடப் போகிறாய் தானே என்றேன். அவன் ‘எங்களைத் தானே இந்தச் சுடலையில் எரிக்கவும் விடமாட்டாங்களே. அதோ அந்த ஒதுக்குப்புறப் பக்கத்தில் புதைக்கத்தான் விடுவார்கள்’ என்றான்.’’

“சாஸிலே கூட சாதிபேதம். செத்த உடம்பை எரிப்பதில் கூட வேறுபாடு. வயதானால் நாங்கள் கூட மாற்றங்களை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டோமோ என்று கூட எண்ணத் தோன்றுகிறது”

“அதில் ஓரளவு உண்மை இருக்கவே செய்கிறது. சமுதாய வளர்ச்சிப் போக்கை, அதன் இயங்கியலை, விஞ்ஞான ரீதியாகப் பார்க்கத் தெரியாதவர்கள் பழமையை மூட நம்பிக்கையாகப் பிடித்துக்கொண்டே இருப்பார்கள்.”

கணபதியின் கூற்றை இடைமறித்து சுந்தரம் கேட்டான்:

“முருகனுக்கு மட்டும் எப்படி இந்த மாற்றத்தில் முதுமைக்காலத்தில் ஆர்வம் வந்தது?”

“ஒன்று அவன் தொடர்ந்து சாதித்திரால் பாதிக்கப்பட்டவன்... மற்றது இன்றைய தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களும் அவனுக்குப் புதிய பாடம் புகட்டுகின்றன. ஒடுக்கப்பட்டவர்களே எப்போதும் போராட்டத்தில் முன் நிற்பார்கள்...”

“அதுவும் உண்மைதான்... முருகன் அப்பாவுக்கும் வெஞ்சினத்தோடுதான் தீ மூட்டியிருப்பான். ஆனாலும் இதையெல்லாம் விரைவாக ஒழித்துவிடலாம் என்று அவன் கனவு காண்கிறானோ...”

சுந்தரத்தின் அடிமனதில் மறைக்கப்பட்டிருந்த வடுவி லிருந்து திடீரென சீழ் பாய்ந்ததுபோலப் பேச்சு இருந்தது.

“அதை நானும் அவனிடமே கேட்டேன். அவன் கூறியது என்னையே திணற அடித்தது.”

தந்தையாரைப் பற்றிய பேச்சை விட்டுவிட்டு கணபதி கூறிய கூற்றை இடைமறித்து ஆவலோடு சுந்தரம் கேட்டான் :

“முருகன் என்ன சொன்னான்...?”

“இல்லைத் தம்பி... கெதியாக ஒழித்துவிடுவோம். என் பேரனைக்கூட இயக்கத்தில் சேர்ந்துவிட்டேன். ஏ.கே.47 உடன் வீட்டுக்கும் வந்து போகிறான்...”

அந்தப் பதில் சுந்தரத்தையும் ஒரு கணம் அதிர்ச்சி செய்தது.

“முருகனே இப்படிப் பேச வந்தது எனக்கே அதிர்ச்சி தருகிறது. அதோடு அவன் ஆசையும் நப்பாசையாகப்போய் விடுமோ என்ற பயமும் இருக்கிறது...?”

“ஏனப்படிச் சொல்லுகிறாய்?...”

“இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவு வேண்டி அரிஜனர் எனத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை தெய்வத்தின் புத்திரர்கள் என மகாத்மா காந்தி பெயரிட்டு உயர்த்தி அணைத்தார். பெண்களைப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுத்தினார். இன்றும் சாதி அமைப்பும் பெண்ணடிமைத் தனமும் அப்படியே இருக்கிறது....”

சுந்தரம் தன் சந்தேகத்தை இந்திய வரலாறு கூறித் தெளிவுபடுத்தினான்;

“நீ கூறுவதில் ஓரளவு உண்மை இல்லாமலில்லை. ஆனால் ஒரு அடிப்படை விஷயத்தை நீ மறந்துவிட்டாய். மகாத்மா காட்டியது அகிம்சைப்போராட்டம். அதனாலேயே சாதி சட்டரீதியாக ஒழிக்கப்பட்டபோதும் சமூக ரீதியாக நிலவுகிறது. இங்கே ஆயுதப் போராட்டம்; ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கும் நவீன ஆயுதங்கள் உள்ளன. அவற்றை எளிதில் பறித்துவிட முடியாது.

“மிகவும் ஒப்பிமிஸ்டாக நீ பேசுகிறாய்...”

“அப்படி முற்றாக நான் எண்ணவில்லை. உற்பத்திச் சாதனங்களின் புரட்சிகர மாற்றங்களும் தேவைப்படும் என்பதை நான் மறந்துவிடவில்லை.”

தந்தையாரின் பிரிவையே மறந்து கணபதியோடு பேச முடிந்ததில் சிலநேரம் அனைத்தையும் மறந்திருந்தான்.

வீட்டை நெருங்கியதும் எங்கும் விளக்கு ஏற்பட்டிருந்தது ஒரு சிறு ஒப்பாரியும் அழுகையும், நெருங்கிய உறவினர் தவிர யாவரும் சுந்தரத்திடம்கூறி விடைபெற்றுச்சென்றனர். கணபதியும் மறுநாள் வருவதாகக் கூறிச் சென்றான்.

7

வீட்டெல்லாம் கழுவித் துப்பரவாக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு சிலர் தவிர யாவரும் நீராடி உடைகளை மாற்றியிருந்தனர்.

பின்புறமாகச் சென்று சுந்தரத்தையும் நீராடி வரும்படி பணித்தனர். அவனுக்காகவும் தொட்டியில் நீர் நிரப்பப்பட்டிருந்தது.

கிணற்றடிப்பக்கமாக வந்து செய்வதறியாமல் நின்ற சுந்தரத்திடம் ஒரு வேஷ்டி, சேட், டவல், சோப்பை நீட்டிய படி புஷ்பம் சொன்னாள் :

“உங்க புதுப் பெண்டாட்டி தந்தது. நேரில் கொண்டு வந்து தர வெட்கப்படுகிறா. புதிய வீடு, புதிய ஆட்கள், புதுப்பொம்பிளை, அப்படித்தானே இருக்கும்.”

புஷ்பத்தின் வழக்கமான, நக்கலான பேச்சு அப்படியே ஒலிப்பதைச் சுந்தரத்தால் ஓரளவு ஊக்கிக்க முடிந்தது.

“அவள் குளித்து விட்டாளா?”

சுந்தரத்தின் நாவில் அவனையறியாமல் வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

“புதுப் பெண்டாட்டியில் கவனம்தான். நாங்கள் விடுவோமா. முதலாகவே குளிக்கச் செய்து சேலையெல்லாம் மாற்றிக் கட்டச் செய்துவிட்டோம். கயலும் சேர்ந்து தான்...”

மீண்டும் பொடி வைத்த பேச்சு. மேலும் பேச்சை வளர்க்காமல் 'தாங்ஸ்' என்று கூறியபடி குளிக்கச் சென்றான். அதுவரை மறந்திருந்த பசி தந்தையின் நினைவை மீறித் தலை எடுத்தது.

நீண்டகாலத்திற்குப் பின் சுந்தரம் பாயிலே கிடந்து புரண்ட போதும் தூக்கம் வர மறுத்தது. உடற்சோர்வு, மனச்சோர்வு, உணர்ச்சிக் கிளறல் எல்லாம் பாதித்தும் மனம் விழிப்போடு நடைபெற்ற சம்பவங்களையே சுற்றி வட்டமிட்டது.

24 மணிநேரத்தில் என்றும் எதிர்பாராத சம்பவங்கள் நடைபெற்று முடிந்தன திருமணத்தால் ஏற்பட்ட புயல்கூட திடீரென அடங்கிவிட்டது போன்ற சூழல்.

கீதாவுடன் எதுவும் பேசி அவளது மனநிலையை அறியத் தக்க சந்தர்ப்பமே கிடைக்கவில்லை.

அம்மாவும் அருந்ததியும் கீதாவும் அருகருகே நிலத்தில் உட்கார்ந்து சாப்பிடுவதை இரவு கண்டபோது சுந்தரத்தின் மனப்பதட்டம் ஓரளவு அடங்கிவிட்டது. வெள்ளைச் சேலையோடும் சட்டையோடும் அன்றுதான் கீதாவை முதன் முதலாகப் பார்த்தான். வாராது நுனியில் முடிந்த முடி. அவனை ஒரு கணம் பார்த்து தலைகுனிந்து சாப்பிடத் தொடங்கினாள் அம்மா தாலியில்லாமல் வெள்ளைச் சேலையுடன் இருந்து சாப்பிட முடியாமல் தனிப்பது கவலை தந்தது. மகளும் மருமகளும் சாப்பிட வேண்டும் என்பதற்காக நடிப்பதுபோலத் தோன்றியது. ஒரு தடவை விக்கல். அருந்ததி தண்ணீர் கொடுத்து தாயாரின் தலையில் தட்டி விட்டாள்.

ஒரு தடவை கீதாவை நேரடியாகப் பார்த்தான்.

“புதிய வீடு. புதிய உறவினர் எல்லாம் வசதியாக இருக்கிறதா?”

சுந்தரம் தன் கடமையாகக் கேட்டான்.

“அதைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம். நீங்க உங்களைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். மச்சாளும் புஷ்பவதியும் இருக்கிறார்கள்.”

ஆறுதலான பதிலே, அருந்ததியே படுப்பதற்கு பாய், தலையணை, பெட்சீட் தந்தாள். பகல் வெப்பம் தணிந்து இரவு குளுமையாகவே இருந்தது.

பாட்டாவுடன்கூட ஓய்வாகப் பேச முடியவில்லை. அவர் வீட்டின் பின்புற அறையில் தூங்கச் சென்றுவிட்டார்.

வராந்தானில் காற்றோட்டமான இடத்தில் படுக்க விரும்புவதாக சுந்தரமே சொல்லியிருந்தான்.

அருந்ததியோடு கீதா ஒரு அறையில். அப்பாவின் அறையில் இளநீர் அருகே அகல்விளக்கு எரிந்ததுகொண்டிருந்தது. வீட்டில் இருந்த அப்பாவின் ஒரே கட்டில் வெளிப்புறத்தில் புரட்டப்பட்டிருந்தது.

அம்மாவை வெள்ளைச் சேலை விதவையாக்காமல், கொழும்பிற்கு சில மாதம் கழித்து அழைத்து வாழ்வின் எஞ்சிய காலமாவது சுதந்திரமாக வாழவைக்க வேண்டும் என சுந்தரம் எண்ணிக் கொண்டான். அம்மாவின் மனோநிலை, சுற்றாடல் பாதிப்பு எல்லாவற்றையும் அலசிப் பார்த்தான். விடைகாண முடியவில்லை.

8

இரவு நடமாட்டமேயில்லை. மின்விளக்குகளெல்லாம் எட்டு மணிக்கே அணைந்துவிட்டன அன்று எரிந்ததே அபூர்வம். நாள்தோறும் சில மணிநேரமே மின்சாரம் கிடைப்பதாகப் பேசிக் கொண்டனர். அதன்பின்னர் அரிக்கன்லாம்பு தான். சில வீடுகளில் பெட்ரோமாக்ஸ். அட்டமி கழிந்த அரை நிலவு. ஓரிரு மிவிட்டரி டிரக்குகள் மட்டும் இடையி

டையே தெருவில் வேகமாக ஓடும் பயங்கர ஒலி. நாய்கள் குரைக்கும் ஒசை.

“இரவு எட்டுமணிக்கெல்லாம் ஊரடங்கி விடுகிறது. நாய் குரைப்பதென்றால் ‘பீட்டியூட்டி’ என்று எவரோ கூறியது நினைவில் வந்தது. கணபதியின் கேலிப் பேச்சையும் அவன் மறந்துவிடவில்லை.

அங்கு நடைபெற்று வரும் மாற்றங்களைக் கணபதி போல நுட்பமாகக் கவனித்து விளக்கம் கூறுபவர் வேறு யாரும் கிடையாது. அவன் நாளைக்கு வருவானா? வரத் தவறினாலும் சொல்லி அனுப்ப வேண்டும். புஷ்பவதியிடமே சொல்லிவிடலாம், விநாயகம் வரத் தவறினாலும்.

நாய்கள் குரைக்கும் ஒசைகள் அடங்கி ஊளையிடும் ஒலிகளும் கேட்டன. சாமக்கோழி கூவும் ஒலிவேறு. கிராமத்தில் கோழிகளே கிடையாது என்று எவரோ கூறியது கற்பனை என எண்ணிக் கொண்டான்.

‘அண்ணா அண்ணா, எழும்புங்கோ’ பாழங்கிணற்றி விருந்து எவரோ கனவில் அழைப்பது போன்ற குரல். கனவு காண்பதாக எண்ணித் திரும்பிப் படுத்தான். தோளிலே தட்டியபடி மீண்டும் குரல். கண்களைத் திறந்தான். நன்கு விடிந்துவிட்டது. கையில் கோப்பியும் செம்பில் தண்ணியுடனும் புஷ்பவதி.

“உங்க கீதா போட்ட கோப்பிதான். எத்தனை கவனம் பார்த்தீங்களா, ஆனால் நேரில் கொண்டு வந்து தர வெட்கம் இதுதான் கடைசித் தடவை என்று சொல்லி விட்டேன்.”

புஷ்பாவின் நளினப் பேச்சுப் போய்விட வில்லை. காலையில் கோப்பி போட்டார்களா? வாயை அலம்பிவிட்டு நிலத்தில் இருந்தபடியே கோப்பியைச் சுவைத்துப் பார்த்தான். கோப்பி கொழும்பில் குடிப்பதுபோல இருக்கவில்லை. மல்லிகலந்த கோப்பி. அதிலும் ஒருவித தனிச்சுவை. சீனி

அளவுக்கு அதிகமாக இருந்தது. புஷ்பாவின் கேலிப் பேச்சு என எண்ணிக் கொண்டான்.

அருந்ததி வந்து அவனது படுக்கையை எடுத்து வைத்து விட்டு வீட்டைக் கூட்டுவதற்கு ஆரம்பித்தபோது சொன்னாள் :

“புஷ்பா வீட்டிலிருந்து வந்த கோப்பி. காலையில் சாப்பாடும் அங்கிருந்துதான் வரப் போகிறது...”

சாவிடு என்றதும் அங்கு அடுப்பு எரிக்கவிடாமல் உறவினர், அடுத்த வீட்டார் சாப்பாடு அனுப்பும் வழக்கம் அவன் நினைவில் வந்தது. முதல் நாள் சாப்பாடுகூட கயல் வீட்டில் இருந்து வந்ததாகப் பேசிக் கொண்டனர். அவளை ஒரு தடவை பார்த்தபின் காண முடியவில்லை.

அம்மாவின் அதிகாலை அழுகைக் குரலைத் தொடர்ந்து முதல்நாள் வராத சில பெண்களும் வந்திருந்தனர்.

சுந்தரம் காலைக் கடன்களை விரைவில் முடித்துவிட்டு பந்தலுக்கு வந்தபோது துக்கம் தெரிவிக்க மூவர் வந்திருந்தனர். ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர் சந்திரசேகரத்தை அவன் அறிந்திருந்தான். கண்டா சென்ற அவன் தம்பி சிவநாதனோடு நெருங்கிய தொடர்பு. ஆசிரியரின் மகனும் சிவநாதனும் நண்பர்கள். தற்போதும் கடிதத் தொடர்பு இருப்பதை அறிந்தபோது சுந்தரம் ஆச்சரியமடைந்தான்.

“சிவநாதனுக்கு அப்பா மரணம்பற்றிய செய்தி அனுப்பி விட்டீர்களா?”

சேகர் மாஸ்டர் கேட்டார்.

“இங்கேதானே தந்தி வசதி இல்லையே.” மேலும் தொடர்ந்தான்.

‘கொழும்புக்குப் போய்தான் போனில் சொல்லவேண்டும். அதன் முன்னர் கொழும்புக்குச் செல்பவர் மூலம் தந்தி எழுதிக் கொடுக்கவும் எண்ணியுள்ளேன்.’

தம்பிக்குச் செய்தி அனுப்பாத குறைபாட்டை சமாளிக்கும் விதமாகச் சுந்தரம் சொன்னான்.

“என் மகன் நேற்றே இங்கு வந்திருந்தான். உங்களைப் பார்ந்துப் பேசவில்லை என்றும் சொன்னான். என்னால் வர முடியவில்லை. அதுதான் இன்று வந்தேன். ஆனால் மகன் விபரமாகச் சிவநாதனுக்குக் கடிதம் எழுதி இன்று காலை ரெயிலில் கொழும்புக்குச் சென்றவர் மூலம் அங்கே தபாலில் சேர்க்கும்படி அனுப்பிவிட்டான்...”

“மிகவும் நல்லது. மகனுக்கு எங்கள் நன்றியைச் சொல்லுங்கள்.”

சுந்தரம் நன்றி தெரிவித்தபோதும் மனம் குறுகுறுக்கவே செய்தது. தனது செய்தியை விரைவில் தெரிவிக்கக்கூடிய வழிகளைப் பற்றி எண்ணிப் பார்த்தான். அதற்காக கணபதி, விநாயகத்தின் வரவையும் எதிர்பார்த்தான்.

சேகரம் மாஸ்டர் சித்தாந்த ரீதியாகவும் யதார்த்த நிலைகளையும் கூறி சுந்தரத்திற்கு ஆறுதல் கூறினார்:

“அப்பாவும் ஏற்றத்தோடும் தாழ்வோடும் ஓரளவுகாலம் நலமாக வாழ்ந்து இயற்கைமரணம் அடைந்தார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நாங்களும் மரணத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இவற்றிற்கெல்லாம் கவலைப்பட்டு அழுது புலம்பி உரிய சடங்குகளெல்லாம் செய்து மனதைத் தேற்றிக் கொள்ளுகிறோம்”

சுந்தரம் எவ்வித பதிலும் கூறாது ‘ம்...ம்’ கூட்டியபடி அவரது பேச்சையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“இதே வேளை பல நூறு ஆயிரக்கணக்கான செயற்கை மரணங்கள், அகால மரணங்கள் என்ற பெயரில் நாட்டிலே

தடந்து கொண்டிருக்கின்றன. சடங்குமுறை எதுவுமேயில்
லாமல் பெட்ரோலும் டயரும் போட்டு எரித்துவிடுகிறார்கள்.
நீண்டகாலம் வாழவேண்டிய இளைஞர்களெல்லாம் சுட்டுப்
பொசுக்கப்படுகிறார்கள். இவற்றோடு ஒப்பிடும்போது
அப்பாவின் மரணம் இறகுபோலச் சிறியது. இப்படி ஒப்பிட்டு
பார்த்தால் உங்கள் கவலையெல்லாம் கரைந்துவிடும். உங்க
குடும்பத்திற்கு ஏற்பட்ட ஒரு இழப்பு இது என்பதை நான்
மறுக்கவில்லை. அத்தோடு நாங்களெல்லாம் வாய்முடி
மரண பயத்தோடு வாழவேண்டியுள்ளது.”

மாஸ்டர் சாதுரியமாகச் சுந்தரத்தின் மனதைத் தொடும்
படி தர்க்க ரீதியாகச் சொன்னார். அங்கு நிலவும் மரணபயம்
பற்றிக் கூறியது மனதைச் சுட்டது. அம்மாவைப் பார்த்து
ஆறுதல் கூறிவிட்டதாகத் தெரிவித்தார். பாட்டாவிடம் பின்
புறம் சென்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்படுவதாக சேகர மாஸ்டர்
எழுந்தார்.

“பார்த்தீங்களா... பாட்டா இருக்க அப்பா போய்விட்
டார். எங்களுக்கெல்லாம் மணித்தியாலத்தில் பதினைந்து
நிமிஷம்தான் எஞ்சியிருக்கிறது. பாட்டாவுக்குப் பத்து நிமிஷ
மாயிருக்கும்;”

சேகரம் மாஸ்டரின் ஒப்பீடு சுந்தரத்தைச் சிறிது நேரம்
சிந்திக்க வைத்தது.

மற்றொருவர் அரச சேவையில் அதிகாரியாக இருந்து
பென்ஷன் பெறும் பொன்னம்பலம் அப்பாவின் நண்பர்.
முன்னர் கொழும்புக் கடையின் வாடிக்கையாளராக இருந்
தவர்

அப்பாவின் இறப்புக்களைக் கூறிவிட்டு பொன்னம்பலம்
கொழும்பு அரசியல் பற்றி வினவினார். அண்மையில் நடை
பெற இருந்த ஜனாதிபதி தேர்தலைப் பற்றியும் விசாரித்
தார். இருபக்கத்தவருக்கும் இருக்கக்கூடிய வாய்ப்புகள்
பற்றி சுருக்கமாகச் சுந்தரம் கூறினான்.

பொன்னம்பலத்தாரின் முதுமைக் காலப் பேச்சில் பல உண்மைகளும் வெளிப்பட்டன.

பிரேமதாசுவின் அமைச்சு சார்ந்த டிப்பார்ட்மெண்டின் தில்லுமுல்லுகளைக் கூறி, தான் எத்தனை நேர்மையோடு கடமையாற்றியது பற்றியும் விவரித்தார்.

“இப்போதுதான் நான் ஒரு சுத்த மடையன் என்று எண்ணிக் கவலைப்படுகிறேன். என் கீழ் அதிகாரிகளோடு சாதகமாக நடந்து ஓரளவு பணம் நானும் தேடியிருக்கலாம். நீதி, நேர்மை, தெய்வம் என விட்டுவிட்டேன். வலிந்து கண்ராக்க்டர்கள் தந்த பணத்தையும் வாங்காமல் விட்டுவிட்டு நேர்மையானவன் என்று பெயரெடுத்தேன். இன்று அந்தப் பணம் இருந்தால் முதுமைக் காலத்தில் கவலையில்லாமல் வாழ்ந்திருப்பேன். முன்னர் பெற்ற சம்பளத்தில் ஒரு பகுதியே பென்ஷனாக வருகிறது. வாழ்க்கைச் செலவு ஏறிக் கொண்டிருக்கும்போது மேலும் மேலும் சிக்கனமாக கிராமத்தில் வாழ நேரிட்டுள்ளது. எல்லாவற்றிற்கும் என் கோழைத் தனம்தான் காரணம்.”

தன்மேலேயே பழியைப் போட்டுப் புலம்பினார். அரசின் அதிகாரத்துவத்திலே ஒட்டி வாழ்ந்து வாழ்நாளெல்லாம் சேவை செய்த பின்னர் பென்ஷனர் என்ற பெயருடன் முதுமையில் வீசப்பட்டவரின் நிலைபற்றி அவர் மூலம் ஓரளவு அறிய முடிந்தது. அதற்கு மாற்றாக லஞ்சத்தை வரவேற்பதே முரண்பாடாக இருந்தது. கிடைத்த சம்பளத்தின் ஒரு பகுதியே பென்ஷன். அதன்படி ஓய்வு பெற்றபின் வாழ்க்கைத்தரத்தை முதுமைக்காலத்தில் சுருக்க நேரிடுகிறது. அதே வேளை பண வீக்கம் வேறு.

காலமெல்லாம் உழைப்புச் சுரண்டப்பட்ட பின்னர் கரும்பை பிழிந்துவிட்டு சக்கைபோல் வீசப்படும் தொழிலாளர்களின் முதுமைத் துன்பம் பற்றி கணபதி ஒருதடவை கூறியதும் அவன் நினைவில் வந்தது. அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு லஞ்சம் பெற வாய்ப்பில்லை, முதுமைவந்து

உழைக்க முடியாத நிலையில் விரட்டப்படும்போதும் பென்ஷன் தானும்இல்லை. ஒரு பகுதியினருக்கு 'புரொவிடன் பண்டு' என்ற பெயரில் சிறு தொகை. ஒரிரு ஆண்டுகளில் அதுவும் கரைந்துவிடும். உழைக்கும் காலத்திலேயே வாய்ப்பான வாழ்வில்லை. உழைக்காதபோது முதலாளித்துவம் எங்கே கவனிக்கப் போகிறது.

விநாயகம் வந்து அன்று பகல் மயானம் சென்று சூடலை ஆற்ற பால்தெளித்து சாம்பல் எடுக்கும் சடங்குக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைக் கவனித்தான். மைத்துனர் முருகேசுவரம் அவனுக்கு உத்தரவுகள் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். சுந்தரம் தந்தையின் மருந்துச் செலவிற்காகவும் பிறவற்றிற்குமாக எடுத்துவந்த பணத்தை அருந்ததி மூலமாக மைத்துனரிடம் சேர்ப்பித்திருந்தான். சுந்தரம் சொன்ன படி கீதா பெட்டியிலிருந்து பணம் எடுத்து எண்ணிக் கொடுத்தாள்.

பாட்டாவும் வந்து பந்தலில் இருந்து வேலைகளைக் கவனித்தார். அவர் ஒரு நடைப்பிணம் போலவே அங்கு உலாவினார். அவருடன் ஓய்வாகப் பேசுவதற்குச் சுந்தரத்திற்கு நேரம் கிட்டவில்லை.

கீதாவைக் காலையில் புஷ்பம் அழைத்துச் சென்று அறையிலே பாட்டாவுக்கு அறிமுகப்படுத்தியதாகச் சொல்லியிருந்தாள்.

“பாட்டா என்ன சொன்னார்?”

“சினிமாவில் வரும் திட்டிக்குத் தயாராயிரு என்ற பயமுறுத்தலோடுதான் அழைத்துச்சென்று அறிமுகப்படுத்தினேன். கீதா கும்பிட்டாள். அவர் அவளது கையைப் பிடித்த படி 'எங்க காலமெல்லாம் போய்விட்டது. அன்னுக்கு உன்னைப் பிடித்தது. உனக்கு அவனைப் பிடித்தது. எங்களைக் குறைசொல்ல முடியாது, ஒற்றுமையாக வாழப் பாருங்கள்' என்று வாழ்த்திவிட்டார்.”

சுந்தரத்திற்கு ஓரளவு நிம்மதி. இருவருமாக அவரிடம் சென்று ஓய்வாகப் பேசவேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டான்.

சுடலையில் நடைபெற வேண்டிய சுடலை ஆற்றுச் சடங்குகள் முடிந்து இரண்டு முட்டிப் பாணைகளில் சாம்பல்கள் சேகரிக்கப்பட்டன. ஒரு பாணையை வீட்டில் வைத்து விட்டு மற்றதுடன் முருகேசு. பரமனுடன் சுந்தரமும் விநாயகம் கார் ஓட்ட கீரிமலைக்குச் சென்றனர். அங்கு கடலில் சாம்பலைக் கரைத்துவிட்டு கேணியில் நீராடிவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினர். புனிதம் வீட்டிலிருந்து சாப்பாடு வந்திருந்தது.

மற்றும் ஒரு சடங்குதான் மிச்சமாயிருந்தது மேலும் இருநாட்கள் கழித்துச் செய்யவேண்டிய 'எட்டு' என்ற படையல் சடங்கு. அது முடிந்ததும் அம்மாவிடம் சமாதானம் கூறி எப்போது கொழும்புக்குப் புறப்படலாம்என்பது பற்றி, மனம் பேதலித்தது. கொழும்பிலுள்ள வேலைகள், பொறுப்புகள் பற்றியெல்லாம் சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

விநாயகம் மாலையில் வந்து சிவநாதனுக்கு அனுப்ப வேண்டிய தந்தியைச் சுந்தரத்தை எழுதித் தரும்படி கேட்டுப் பெற்றான். கொழும்புக்கு மறுநாள் செல்பவர் மூலம் உடனேயே தந்தி அனுப்பி விடுவதாக உறுதி கூறினான். கடிதங்கள், பத்திரிகை அறிவித்தலும் பெற்றான்.

விநாயகத்தின் சேவைகளும் உதவிகளும் சுந்தரத்தின் நெஞ்சைத் தொட்டன.

9

மறுநாட்காலை கணபதி சுந்தரத்திடம் வந்திருந்தான். மனைவி குணமடைந்து வருவதாகவும் சிலநாளில் கொழும்புக்குப் புறப்பட இருப்பதாகவும் கூறினான்.

யாழ்மருத்துவக்கல்லூரியில் பட்டப்பகலில் நடந்த கொலைப் பற்றி வெளியே பேசப்படும் உணர்வலைகள் பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறினான். தனிநபர் கொலைகளால் பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்படுவதில்லை, மக்களிடையே பயனற்ற அச்ச உணர்வே ஏற்படுத்திவிடுகிறது என விளக்கம் கூறினான்.

கீதாவை விட்டில் அம்மா, தங்கை, பாட்டா யாவரும் ஏற்றுக்கொண்ட நல்ல செய்தியை சுந்தரம் கூறினான்,

“அம்மா எப்படி இருக்கிறா?” கணபதி கேட்டான்.

“தற்போது அப்பாவிற்குச் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளோடு பிளியாக இருக்கிறா. நான் எதிர்பார்த்ததைவிட சீக்கிரம் தேறிவிடுவா என்ற நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது.”

“நான் கூறினேனே பார்த்தாயா? மனைவியை இழந்த கணவர்கள் தான் தொடர்ந்து பாதிக்கப்படுகிறார்கள்,”

கணபதி தன் முன்னைய கூற்றை நிரூபிப்பதாகக் கூறினான்.

“உன் கூற்றைக் கேட்டால் விதவைகள் தான் சந்தோசமாக, சுதந்திரமாக வாழ்கிறார்கள் என்றல்லவா ஆகிறது;”

“விதவை என்ற பண்பாடற்ற சொல்லை ஏன் கொண்டு வருகிறாய்? பெண்ணின் சமூக அந்தஸ்தை ஆணாதிக்கம் குறைத்து மதிப்பீடு செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் இழந்த சொல்லாகிவிடுகிறது. கணவனால் கற்பழிக்கப்பட்டவள், வேறு ஆண்களால் தீண்டத்தகாதவள் என்றெல்லாம் விளக்கமாகச் சொல்லிப் பார்க்கலாமே. கணவனை இயற்கை மரணத்தால், விவகாரத்துச் செய்தவள் என்றும் கூறலாமே. அவளென்ன எய்ட்ஸ் நோய் பிடித்த தீண்டப்படாதவளா?”

“அதுசரிதான். ஆனால் ஆண் மனைவியை இழந்ததும் ஒருவிதவையை அல்ல மற்றொரு இளம் பெண்ணைக் கட்டிக் கொள்கிறானே.”

“ஆணாதிக்க சமூகம், அவனுக்கு எல்லா வாய்ப்பும் இருக்கிறது. மனைவியின்றி சமாளிக்க முடியாத நிலையில் மற்றொரு அடிமையைக் கட்டிக் கொள்ள முடிகிறது.”

கணபதியின் சொற்பிரயோகமும் பேச்சும் சுதந்திரத்தை குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியது. அவற்றைவிட்டு பேச்சை வேறு திசைக்குத் திருப்ப முயன்றான்.

“சதி, உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கங்கள் இந்தியாவில் நடைபெற்ற வரலாற்றை நீ மறந்து பேசுகிறாய்,”

“கணவரின் அடிமைச் சொத்து பெண், பிறருக்குச் சேரக்கூடாது என்ற ஆணாதிக்கக் கொடுமை. இன்று அடிமைத்தனத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தில் நாம் முன்னேறி வருகிறோம்.”

“ஆண்கள் மனைவியை இழந்ததும் மற்றொரு இளம் பெண்ணை விவாகம் செய்து கொள்ளுகிறான். இதனாலும் தான் விதவைகள் தொகை நாட்டில் அதிகரித்து வருகிறதா?”

“அப்படி மட்டும் கூற முடியாது, ஆண்கள் தங்களைவிட வயதில் குறைந்த பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். இது தவிர ஆண்களின் சராசரி உயிர்வாழும் காலத்தைவிட பெண்களே நீண்ட ஆயுள் பெற்றவர்கள் என்பதை உலகப்புள்ளி விவரங்களே கூறும்.”

கணபதியின் கூற்றில் இருந்த உண்மைகளை அவன் தொகுத்துக் கூறியபோதே சுந்நரத்தால் தெளிவாக உணர முடிந்தது.

“உன்னுடைய பேச்சைக் கேட்டால் பெண்கள் சுதந்திரமாக வாழவேண்டுமென்றால் பெண்கள் திருமணமே செய்யக்கூடாது! அப்படி திருமணமான பெண்களெல்லாம் விவாகரத்துச் செய்தே சுதந்திரத்தைத் தேடிக் கொள்ளமுடியும் என்றாகிறது. பெண்ணுக்குப் பாதுகாப்பு, சமூக அந்தஸ்து,

பொருளாதார வாய்ப்புப் பற்றியெல்லாம் கவலைப்படாத கற்பனைப் பேச்சாக இருக்கிறது உனது கருத்துகள்'

சுந்தரம் ஒட்டுமொத்தமாகக் கணபதியைத் தாக்கினான். குரலிலும் கடுமை தெரிந்தது.

"நீ வேண்டுமென்றே நான் கூறுவதைக் கொச்சைப் படுத்துகிறாய், பெண் நாள்தோறும் குடும்பத்துள் அதிக நேரம் உழைக்கிறாள். அந்த உழைப்புமதிக்கப்படுவதில்லை. அதனால் பொருளாத பலமும் இல்லாமல் போய் விடுகிறது. பொருளாதார பலம் பெற்ற பெண் இன்றைய சமூக அமைப்பில் சமூக அந்தஸ்துக்காக தானே திருமணம் மூலம் அடிமை நிலைமையை ஏற்றுக்கொள்வதே விசித்திரமானது என்றே கூறவந்தேன். அடுத்தது கணவனை இழந்த பெண் விவாகரத்து பெண்போல ஆகிவிடுகிறாள். பிள்ளைகள், சுதந்திரம் எல்லாம் அவளுக்குக் கிடைக்கிறது. கவலைப்பட எதுவுமில்லை என்றே சொல்லுகிறேன்."

கணபதியின் பேச்சு தன் தாயாரையும் கருத்தில் வைத்துப் பேசுவது போலிருந்தது.

"சரி சரி உன்னோடு விவாதம் இப்போது வேண்டாம். பாட்டாவையும் பார்க்க வேண்டுமென்றாய், நானே ஓய்வாகப் பேசியதில்லை. அவரின் அறைக்கே போய்விடுவோம்"

சுந்தரம் சிந்திப்பதற்கு நேரம் வேண்டி விவாதத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவர விரும்பினான்.

அவ்வேளை ஒரு தட்டில் தேநீர் கொண்டு வந்து கீதா இருவருக்கும் தந்தாள். அவளது முகத்திலே வெட்கமும் சிரிப்பும் விளையாடின. சுந்தரம் நிமிர்ந்து வீட்டின் உள் பக்கமாகப் பார்த்தபோது சிரித்தபடி புஷ்பவதி நிற்பதைப் பார்த்தான். அவள் ஏற்பாடு செய்த நாடகம் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

'வீட்டிற்கு மூத்த மருமகள். தன் பதவிப் பொறுப்பை விரைவிலேயே எடுத்துவிட்டாள் போலத் தெரிகிறது.'

கணபதி தேநீர் கப்பை எடுத்துக்கொண்டு சொன்னான், மேலும் தொடர்ந்தான்:

“ஆங்கிலேயரிடம் ஒரு வழக்கம் உண்டு. கிங்இஸ் டெட் லோங் லிவ் த கிங். மன்னன் இறந்துவிட்டான். மன்னன் நீடு வாழ்க என புதிய மன்னனை வாழ்த்துவர். மரணத்தை ஒரு புதிய தொடர்ச்சியாகக் கூறுவர். அதேபோலத்தான் உன்னையும் கீதாவையும் வாழ்த்த வேண்டும்.”

‘வீட்டுக்கு மூத்த மருமகள். குடும்பத் தலைவி’ என்ற புஷ்பவதியின் கூற்றைக் கணபதியும் உறுதிப்படுத்துவது போல கீதா எண்ணிக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள். வீட்டிலே கீதா செலவுக்குப் பணம் எடுத்துக் கொடுப்பதையும் சுந்தாம் பார்த்து உள்ளூற மகிழ்ந்தான். பதவி கிடைத்ததும் பெண்கள் தமது பொறுப்பை விரைவிலேயே ஏற்றுக் கொள்வது இயல்பாகவே நடைபெறுவதையும் எண்ணிக் கொண்டான். கணபதியின் வார்த்தையில் அடிமை உழைப்பிலும் கூட இவை பரம்பரைப் பண்பாடாகி விடுகிறதுபோல் தெரிந்தது!

10

கணபதியும் சுந்தரமும் பாட்டாவின் அறைக்குள் நுழைந்ததும் ஈஸி செயரில் உட்கார்ந்தபடி பசக்கன்று ஒன்றை தடவிக் கொண்டிருந்தார். அவர்களைக் கண்டதும் நிமிர்ந்து இருந்து வாங்கோ என்று கூறியபடி கணபதியைக் கூர்ந்து பார்த்தார். கட்டிலில் உட்காரும்படி வேண்டினார்.

‘என்னைத் தெரிகிறது?’ கணபதி உரத்த குரலில் கேட்டான்.

“நீ சின்னப்புளின் பேரன்தானே. அவருடைய முக வெட்டு அப்படியே இருக்கிறது. அவருடன் முன்னர்

வரும்போது பார்த்திருக்கிறேன். அவருடைய வீட்டிலும் உன்னுடைய அப்பா உன்னைக் காட்டிப் பெருமையோடு சொன்னார்.”

இழுத்த பேச்சு அமைதியான தழுதழுத்த குரல்...பரந்த உடற்கட்டு. இடுப்பிலே கசங்கிய வேஷ்டி. தோளிலே சால்வை

“எப்படிச் சுகமாக இருக்கிறீர்களா?” கணபதியின் உரத்த குரல்.

“கிழடுகளிடம் சுகம் கேட்பது என்பது காவோலையிடம் குருத்தோலை சிரித்துக் கேட்பது போலத்தான்.”

சுருங்கிய முகம் அவரது சிரிப்பில் சிறிது விரிவடைந்தது.

“நீங்க சொல்லும் பழமொழியை நாங்க மறந்துவிடவில்லை”

கணபதி மீண்டும் உரத்த குரலில் கூறினான்.

“நீங்க பழமொழியைப் பேசிக் கொண்டிருக்கலாம். முதுமையை அனுபவத்தில்தான் எல்லோரும் அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள். நானும் உங்களைப் போலத்தான் இருந்தேன். முதுமை வரும் என்ற எண்ணமே எழவில்லை. ஆனால் அது நம்மை அறியாமல்தானே வந்து கொண்டிருக்கிறது. காலம் நாளும் பொழுதுமாய் வேகமாய் ஓடிவிடுகிறது.”

“இப்போது உங்களுக்கு என்ன குறை? பேரன் வந்திருக்கிறானே சொல்வதுதானே...”

‘குறையா’ என்று கூறியபடியே பாட்டா சிரித்தார். பின்னர் தொடர்ந்தார் :

“எவராலும் மாற்ற முடியாத குறைகள். பார்வை குறைந்துவிட்டது. கேட்பது முன்போலில்லை. பற்கள்போய்

விட்டன. தோலெல்லாம் சுருங்கிவிட்டது நரைவந்து மயிர் உதிர்ந்துவிட்டது. உடலெல்லாம் தழதழத்துவிட்டது. முதுகு வளையப் பார்க்கிறது. சுவை, மணம் குறைந்துவிட்டது, இவற்றுற்குப் பேரனால் என்ன செய்ய முடியும்?"

“கண் டாக்டரைப் பார்த்து கண்ணாடி போடலாம். கேட்பதற்கு ஹியரிங் எய்ட்” எல்லாம் வந்திருக்கிறது. பல்லுக்குப் புதிய செட் பல் போடலாம். இவற்றையெல்லாம் பேரனிடம் கேட்டு வாங்குவதுதானே...”

பாட்டா மீண்டும் சிரித்தார்.

“பாட்டா நீங்கள் என்னோடு கொழும்புக்கு வாருங்கோ, நான் எல்லாம் பார்த்துக் கொள்ளுவேன்.”

எல்லாவற்றையும் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சுந்தரம் சொன்னாள்

“நீ கேட்டது நல்லது தம்பி. அதெல்லாம் இனி வேண்டியதில்லை முதுமையை நீக்கும் கற்பனைக் கதைகள் பல உண்டு. காயகல்பம்! அவ்வைக்கு அதிகமான் தந்த நெல்லிக்கனி, கூடுவிட்டுக் கூடுபாயும் கதைகள், இளமையை தன் மக்களிடம் வேண்டும்! யயாதியின் கதை எல்லாமே படித்திருக்கிறேன்...”

“யயாதியின் கதைபற்றி என்ன எண்ணுகிறீர்கள்...?”

கணபதி இடைமறித்துக் கேட்டான். அடிமனதில் பாலின்பம் பற்றிய அவரது கருத்தை அறியலாம் என்பதே அவனது நோக்கமாயிருந்தது.

“மகாபாரதத்தில் வரும் நல்லதோர் கற்பனையான குட்டிக்கதை எனக்கும் முன்னர் பிடித்திருந்தது அந்தக் காலத்தில் சுருட்டுக் கொட்டில்களில் வேலை செய்பவர்களுக்காக நான் மகாபாரதம் முழுவதையும் பலதடவை உரத்துப் படிப்பதுண்டு.”

“பின்னர் துரைசிங்கத்தோடு சேர்ந்து சுருட்டுத் தொழிலாளர் சங்கத்தை நடத்தியதாகவும் அப்பா சொல்லுவார்...”

“ஆமாம். அதெல்லாம் ஒரு தனிக்கதை. இளமைக் காலத்துப் போராட்டங்கள். அந்த நினைவுகள் தான் தற்போது எஞ்சியிருக்கிறது. அரசியல்கூட அப்போதுதான் ஓரளவு கற்றுக் கொண்டேன். அவர்களது மார்க்சிய வகுப்புகளுக்கும் போனேன். துரைசிங்கத்தின் உழைப்பையும் துணிச்சலையும் நான் மறந்துவிட மாட்டேன். அந்தக் கதை வேறு. தற்போது யயாதி கதைக்கு வருவோம்...”

“சரி சரி சொல்லுங்கோ. உங்கள் கருத்தைக் கேட்க ஆவலாயிருக்கிறது...”

கணபதி கூறினான்.

“யயாதி கெட்டித்தனமான கற்பனைக் கதை. இளமைக் கால பாலின்பமும் அதன் கெடுவும் காலத்தோடு கரைந்து முதுமையோடு குறைந்து கொண்டே போய்விடுகிறது. அதை மீளப் பெற வேண்டும். பெண் மூலம் தான் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணங்களும் குறைந்துவிடுகின்றன. ஆகவே புதிதாக வந்த இளம் மனைவியை அனுபவிக்க முதிய நிலையில் மகனிடம் இளமையை வேண்டுவது வெறும் கற்பனையே. இலக்கியத்திலும் சினிமாவிலும் ஆண் பெண்ணிடையான காதல், காமவிளையாட்டுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் தருகிறார்கள் என்றுதான் கூறுவேன் ஆண் பெண் என்ற பேதம் காட்டாத அமைதியான சமூக வாழ்க்கைதான் முக்கியம் என்று இப்போது என் மூளைக்குப்படுகிறது...”

பாட்டாவின் பேச்சிலுள்ள ஆழ்ந்த கருத்து கணபதியை ஒருகணம் திணற அடித்தது. பாலின்பம், பாலுறவீன்பத்திலும் பார்க்க சமூக உறவிற்கு அதுவும். ஆண் பெண் என்ற வேறுபாடில்லாத சமூக வாழ்விற்கு அவர் தரும் முக்கியத்துவம் பற்றி மேலும் சிந்திக்க வேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டான்.

“அதென்ன பாட்டா ஆண், பெண் பேதமற்ற உறவு என்று புதுமையாகச் சொல்றீங்க. நீங்களும் பாட்டியைக் கலியாணம் செய்தீங்க. பாட்டி இறந்த பிறகு எல்லாம் போய் விட்டது. மரணம் வந்துவிட்டது என்று சோர்ந்து விட்டீர்களே...”

சுந்தரம் அவரின் கூற்றில் பாதியைப் புரிந்தவனாகச் சொன்னான்.

“உன் அப்பா அம்மாவை நடத்தியதுபோல நான் பாட்டியை என்றும் பயமுறுத்திப் பணிய வைத்து நடத்திய தில்லை. ஆனால் எல்லோரும் செய்யும் தவறுபோல நானும் சில தவறுகள் செய்துவிட்டேன். அதுவே இன்று கவலை தருகிறது.”

“உங்கள் தவறை நாங்கள் செய்யாமல் விட்டுவிடலாம். அவற்றைச் சொல்லுங்களேன்.”

கணபதி ஆர்வத்தோடு கேட்டான்.

“நான் வாழும் வரை மனைவியும் வாழ்வாள். அவளது சேவை நீடிக்கும் எனப் பலர் கருதுவதுபோல நானும் எண்ணி இருந்துவிட்டேன். மரணம் எந்த வேளையும் எவருக்கும நிகழலாம் என்பதை தெரிந்திருந்த போதும் நம்ம விஷயத்தில் நிகழாது என்று தவறாக எண்ணிவிடுகிறோம். மனைவியின் வேலைகள் மிக முக்கியமானவை. அவற்றைக் கற்றுக்கொள்ள நாம் தவறிவிடுகிறோம். மரணம் அவளை அழைத்ததும் எதுவும் செய்யமுடியாமல் தவிக்க நேரிட்டு விடுகிறது. இந்த வயதில் தற்போது நான் சமையல் கற்றுக் கொள்வது என்பது வேடிக்கையானது.”

வேலைப் பிரிவினையை அவர் மறைமுகமாக எதிர்ப்பதைக் கணபதியால் எளிதில் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. ஒவ்வொருவரும் பிறரில் தங்காமல் தனித்து வாழக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அல்லது சமூக உறவின் மூலம் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். கணபதியின் மனம் எண்ணியது.

“ஒவ்வொருவரும் சமையல், வீடு பார்த்தல், துணி நோய்த்தலை செய்ய வேண்டும் என்று எப்படி நீங்கள் எதிர் பார்க்க முடியும்.”

கணபதி கேட்டான்.

“இன்றைய சமூகத்தில் அது தேவைப்படலாம். ஆனாலும் கூட்டாக இவற்றைக் கவனிக்கும் சமூகம் வேண்டும். இன்றைய குடும்ப அமைப்பில் முதுமை தரும் உடற்குறைபாடுகள், துன்பத்தை வீட்டுக்கு வேண்டாதவர்கள் என ஒதுக்கப்படும் துன்பந்தான் பெரியது. இதை ஒரு பண்பாடான நாகரிகமான சமூகமாகக் கூறிவிட்ட முடியாது. இதை என் முதிய நண்பர்களின் அனுபவத்தையும் வைத்தே கூறுகிறேன்.”

நெஞ்சின் அடியில் உணர்ந்திருந்த அவரின் குறைபாடு வெளியே வந்தது.

“ஆண்களின் முதுமை பற்றியே நீங்கள் கூறவதுபோலிருக்கிறது. அப்படியானால் முதியவர், கிழவியர்...”

கணபதி இழுத்தான்,

“பெண்களது உழைப்பு வீட்டில் பயன்படும் வரையறையை கிட்டலாம்; பின்னர் அவளது நிலையும் எங்கள் நிலையேதான். இருந்தாலும் வேலைப்பிரிவினை அவளுக்கு தன் வேலைகளைத் தானே கவனிக்கக் கூடியதாகப் பயன்படுகிறது. சிறிது பொருளாதார பலம் இருந்தால் அவளது நிலை ஆண்களுடையதிலும் வாய்ப்பானதே. அவள் அன்றாட வாழ்வுக்குப் பயன்படும் வேலைகளைச் செய்து பழகியவள், புருஷனை இழந்தபோதும் அதே வேலையை தொடரலாம்.”

“நீங்கள் வேலைப் பிரிவினையை எதிர்ப்பதாகத் தெரிகிறது. பெண்களால் மட்டுமே குழந்தை பெற்றுத் தர முடியும்...”

“அதனால் அவள் மேலும் முதன்மை பெறுகிறாள். குழந்தையை வளர்த்தெடுக்கும் பொறுப்பை ஆண்கள் அல்லது சமூகம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்...”

பாட்டாவின் கூற்றில் தர்க்க ரீதியான நியாயம் இருப்பதைக் கணபதியால் காண முடிந்தது.

“உங்கள் அனுபவங்கள், கருத்துகள் எல்லாம் புதுமையாகவும் இருக்கிறது. எங்களுக்காவது பயன்பட்டும்.”

“ஒவ்வொருவரது வாழ்க்கையும் தனித்துவமான அனுபவமாகவே இருக்கலாம். கூட்டு மொத்தமாக அவற்றிலிருந்து பெறுவதே பயன் தரக்கூடியது.”

பாட்டா பதிலளித்தார்!

‘முதுமையில் ஏற்படக்கூடிய உடற் துன்பங்களைப் பற்றியே நாம் அதிகம் அறிகிறோம்...’

“ஆமாம். அவை குருடு, செவிடு, ஊமை நிலையைப் பற்றி நாம் அறிவது மட்டுமே. முதுமையில் எஞ்சி நிற்பது வெறும் உடல் பற்றிய நினைவல்ல. முளையில் எஞ்சி ஞாபகத்தில் நிற்பதே முக்கியமானது. ஒன்று பழக்க தோசத்துடன் நாம் அன்றாடு சிந்திக்காமல் செய்யும் செயல்கள். மற்றது பிரக்களை நிலையோடு பழைய மனப்பான்மையுடன் இன்றைய நிலைகளை எண்ணி ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறேன். இவற்றாலும் உங்களுக்கு அதிகம் பயனில்லை. மற்றது மறக்க முடியாத என் அநுபவ நிகழ்வுகளைத் தொகுத்து தர்க்க ரீதியாக ஏதாவது நான் கூறியிருந்தால் அதுவே பயன்படக் கூடிய அறிவு.”

பாட்டாவின் பேச்சிலுள்ள புதிய கண்ணோட்டங்களைக் கணபதியால் ஓரளவு கிரகிக்க முடிந்தது. அதே போன்ற கருத்தை எங்கேயோ முன்னர் படித்தது போன்ற நினைவும் ஏற்பட்டது.

“கடவுளை, மதத்தை எதிர்க்கும் துணிச்சல் எப்படி உங்களுக்கு வந்தது?”

“என் அப்பாவே உருவ வழிபாட்டை எதிர்க்கும் சித்த ராக சிவ வாக்கியர் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டிருப்பது இன்றும் நினைவில் வருகிறது. பின்னர் இடதுசாரி அரசியல் என் கண்களைத் திறந்தது. விஞ்ஞான உண்மைகளே மாறிக் கொண்டு வரும்போது மதவாதிகள் ஆயிரம், இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட மதநூல்களை நம்பிக் கொண்டிருப்பது வேடிக்கையாயில்லையா? வேதஉபநிடதம், பைபிள், குரான் பிற மத நூல்களை எல்லாம் பார்க்கலாம்.”

பாட்டா சிரித்தபடியே சொன்னார். பற்கள் தெரியாத சிரிப்பு.

முதியவர்கள் பெரும்பாலும் பழமையுடன் ஐக்கியமாகி பழைமையைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். சலிப்புத் தட்டத்தக்கதாக தமது இளமைக்கால வீரப் பிரதாபங்களை அளப்பார்கள். அவற்றிற்கு மாறாக பாட்டா பயன் படத்தக்கதாகப் பேசியது கணபதியை மட்டுமல்ல சுந்தரத்தையும் வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

“இன்றைய மாற்றங்களைப்பற்றி என்ன சொல்லுவீர்கள். அவற்றை எல்லாம் ஏற்கிறீர்களா? அல்லது வெறுக்கிறீர்களா?”

கணபதி கேட்டான்.

“நான் ஏற்பதும் வெறுப்பதும் வேறு. எத்தனை வேகமான மாற்றத்தை இரண்டு பாம்பரை காலத்திலேயே நான் பார்த்து விட்டேனே. விஞ்ஞானத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம் போல சமூகத்திலும் எத்தனை மாற்றங்கள். நான் பையனாக இருந்த காலத்தில் எங்க ஊர் குமர்ப் பிள்ளைகளைத் தெருவிலே பார்க்க முடியாது. கலியாண ஊர்வலம், சாமி ஊர்வலம் என்றாலும் வேலியிலே பொட்டுத் துளைத்து ஒற்றைக் கண்ணாலேயே பார்ப்பார்கள். இன்று பட்டணம்.

கொழும்பு சென்று வருகிறார்கள். அடுத்தவீட்டு தம்பிராசாவின் கடைசி மகளை நானே தோளில் போட்டு வளர்த்தேன். அன்றைக்கு ஒருநாள் முழுநீள யூனிபோமோடும் தோளில் ஏ.கே. 47 ஓடும்வந்து 'பாட்டா வணக்கம்' என்று சொன்னாள். அந்த அதிர்ச்சி இன்னும் நீங்களில்லை”

“பாட்டாவுக்கு துப்பாக்கி என்றால் பயமோ”

சந்தரம் தன் நீண்ட அமைதியைக் கலைப்பதாகச் சிரித்தபடி கேட்டான்.

‘மரண பயம் என்பது ஆத்மாவுடன் ஒன்றியது. இளமைத் துடிப்பில் லட்சிய வேட்கையில் அவர்கள் தற்காலிகமாக மரண பயத்தை மறந்துவிட்டலாம். உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படும் வேளையில் மீண்டும் தலை தூக்கலாம்”

கணபதி தான் கற்ற சாத்ரேயின் இருப்பியல் வாத சித்தாந்தத்தோடு அவரது கருத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

“முதுமையிலுமா...”

கணபதியின் வார்த்தைகள் அவனை அறியாமலே வெளிவந்தன.

“ஆமாம். மரணம் நெருங்குவதை என்னால் காண முடிகிறது. ஆனாலும் பல தோல்விகளிடையே துன்பங்களிடையேயும் நான் வாழ்ந்துகொண்டே இருக்கிறேன். நான் உயிரோடு வாழும்போது என் மகனின் மறைவு மனப்பாரம் தருகிறது...”

“நீங்கள் ஒரு பொருள் முதல்வாதிதான். ஏன் கலங்கவேண்டும்?”

“அது உண்மைதான். ஆனாலும் நான் மனிதனாகப் பிறந்துவிட்டேன். மகன் திடீரென மறைந்த அதிர்ச்சிதான் கண்ணீரையும் கவலையையும் தந்துவிடுகிறது என நினைக்கிறேன். பின்னர் வெறும் நினைவு மட்டுமே. உடல் பய

எற்றது என நாம் உடனேயே எரிந்துவிட்டோம். பொய்மையான சடங்கு முறைகள் மூலம் நம்மையே ஏமாற்றி ஆறுதல் காண முயற்சிக்கிறோம். சடங்கு என்ற பெயரில் கூட்டான விருந்துகளும் கேளிக்கைகளும்... இவையெல்லாம் துன்பத்தை நினைவூட்டுவையா?"

பாட்டானின் பேச்சில் ஆழ்ந்த உண்மை இருப்பதைக் கணபதியால் காணமுடிந்தது.

சில குலக் குடியினர் மரண நிகழ்வை மகிழ்ச்சியோடு கொண்டாடுவது கணபதியின் நினைவில் வந்தது. மாவோவும் தன் குறிப்பு ஒன்றில் மரணத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டதை எண்ணிப் பார்த்தான்.

'மனிதன் மரணிப்பது இயங்கியலின் வெற்றியைக் காட்டுவது. பழமையை அழிப்பதைக் கொண்டாட வேண்டும்;' என்பது மட்டுமல்ல மக்கள் ஏன் மரணிக்க வேண்டும் என்பதற்கும் அவர் விடை கூறினார் 'பொருட்கள் மற்றவர்களால் அழிக்கப்படாதபோது அவைதாமே அழிகின்றன. மன்னராட்சி அழியவே செய்கிறது. இது இயற்கையின் விதி' என்றும் மாவோ கூறியதும் கணபதியின் நினைவில் வந்தது.

எல்லா மதங்களிலுமே பிறப்பு, திருமணம், இறப்பு நிகழ்வுகள் யாவும் கூட்டான சடங்கு முறைகளுடனும் விருந்துடனும் முடிவதையும் எண்ணிப் பார்த்தான்.

"உங்கள் மரணத்திற்குச் சடங்கு ஒன்றும் செய்ய வேண்டாமென்று சொல்லுகிறீர்களா?"

"ஆமாம். சடலையில் கொண்டு போய் எரித்துவிட்டால் போதும். நானும் பயனற்றவனாகி விட்டேன். பலர் மகிழ்ந்த போதும் ஒப்பாரிகள் நடைபெறலாம். பின்னர் விருந்துகள், கொண்டாட்டங்கள் நடைபெறவே செய்யும்."

பாட்டா கேலிச் சிரிப்புடனே சொன்னார்!

‘ஆண்டுதோறும் திவசம் கொண்டாடுவார்கள்!’
கணபதி நக்கலாகவே சொன்னான்.

“ஆத்மாவுக்கு நன்மை செய்வதாகக் கூறி அய்யர் பிழைத்துக் கொள்வார். மக்களெல்லாம் பெரும்பாலும் தங்களைத் தாங்களே ஏமாற்றிப் பொய்மையிலேயே வாழ்கிறார்கள்.”

கணபதி பாட்டாவின் பேச்சிலே மெய் மறந்து நேரத்தையே கவனிக்கத் தவறிவிட்டான். திடீரென கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான்.

மற்றொரு தடவை வருவதாகக் கூறியபடி கணபதி எழுந்தான். அவனோடு சுந்தரமும் எழுந்தான்.

“பாட்டா பிறகு வந்து பார்க்கிறேன். கீதாவையும் அழைத்து வருகிறேன்”

சுந்தரம் சொன்னான்.

“நல்லது. உன் மனைவியை நான் பார்த்தேனே. காலையில் காப்பியும் பலகாரமும் கொண்டு வந்து தந்தான்”

பாட்டா கூறினார்.

“பாட்டாபொழுது எப்படிக்கழிக்கிறது. பசுக்கன்று டனா?”—கணபதி கேட்டான்.

‘வா காட்டுகிறேன்’ என்று கூறியபடி எழுந்து வீட்டின் பின்புறம் அழைத்துச் சென்றார்! அவர் தடவிய பசுக்கன்று தாயிடம் பால்குடித்துக் கொண்டிருந்தது

பாட்டா தனது காய்கறித் தோட்டத்தைக் காட்டினார். முகத்திலே மகிழ்ச்சி. சிரிப்பு. உதடுகள் அசைந்தன!

“இங்கே நான் அதிக வேலை செய்வதில்லை. ஆனாலும் நடமாடும் வரை இந்தத் தோட்டம் எனக்கு மனச் சந்தோசம் தரும்.”

மறுநாள் இரவு முக்கிய சடங்கான படையல் என்னும் 'எட்டு' நடைபெற்றது. வீட்டிலேயே குடும்பத்தவர், உறவினர் யாவரும் சேர்ந்து படையலுக்கும் விருந்துக்கும் வேண்டிய எல்லாவற்றையும் சமைத்தனர்;

கீதா சிலநாளிலேயே எல்லோருடனும் சுமுகமாகப் பழகி மற்றவர்களுடன் வேலையில் ஈடுபட்டாள். புஷ்பமும் கயலும் அவளுக்குத் துணையாக நின்றனர், அருந்ததியும் புஷ்பமும் வேண்டியபடி செலவு எல்லாவற்றிற்கும் கீதாவே பணம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். தனது வீடுபோல ஓட்டமும் நடையுமாக அங்கும் இங்குமாக போய் கொண்டிருந்தாள்.

இரவுச் சடங்கிற்கு நெருங்கிய உறவினரும் ஒருசில நண்பர்களும் மட்டும் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். அருந்ததியும் கணவர் முருகேசுவமே யாவற்றையும் கவனித்தனர் அம்மாவும் அவர்கள் மறந்திருந்த சிலரை அழைக்கும்படி சொல்லி இருந்தாள்.

எட்டுமணிக்குள் தெருவைக் கடந்து செல்பவர்களுக்காகப் படையலை பொழுது கருகியதும் ஆரம்பித்தனர்! அம்மா தன் கணவர் விரும்பிய உணவுப் பண்டங்களையெல்லாம் தயாரித்திருந்தாள். அவர் விரும்பிய குடிவகைகளையும் படைத்தனர்.

படையலைப் பாட்டாவை முன்னின்று நடத்தும்படி அருந்ததியும், முருகேசுவம் வேண்டியபோதும் அவர் மறுந்து விட்டார்.

பின்னர் முருகேசுவே யாவற்றையும் முறைப்படி செய்தார்.

ஓரளவு மரண அமைதியுடன் ஆரம்பித்தது, தேவார திருவாசகம் கற்பூர ஆரத்தியோடு சடங்கு முடிவுற்றது.

முருகேசுவோடு விநாயகமும் தேவார திருவாசகம் ஒதுவதில் பங்குபற்றினான்.

பின்னர் கலகலப்பான விருந்து நடைபெற்றது.

பாட்டர் கூறிய பொருள்முதல் வாதமான விருந்தும் கொண்டாட்டமுமே அங்கு நடைபெற்றதாகச் சுந்தரத்தின் நினைவில் ஒடிக்கொண்டிருந்தது. சடங்குகளுக்கும் மனித பண்பாடுகளுக்கும் ஏதாவது தொடர்புள்ளதா என அவனது மனம் ஆராய்ந்தது.

உடனடிச் சடங்குகள் எல்லாம் முடிந்துவிட்டன. அடுத்து முப்பத்தோராவது நாளில் செய்யப்பட வேண்டிய அந்தியேட்டிக் கிரிகையும் பரவலான விருந்துமே பாக்கியா யிருந்தது.

ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை வண்டியில் கொழும்பிற்குப் புறப்படுவதற்குப் ரிசவேஷன் டிக்கெட் இரண்டு வாங்கிவரும் படி யாழ்ப்பாணச் சவாரி சென்ற விநாயகத்திடம் பணம் கொடுத்துவிட்டான்.

நெருங்கிய உறவினரான சிலரது வீடுகளுக்குக் கீதாவை அழைத்துச் செல்வது பற்றி அருந்ததியோடு சுந்தரம் கலந்து பேசினான்.

“இப்போது வேண்டியதில்லை. அந்தியேட்டி முடியட்டும். ஒருவரும் குறை கூறமாட்டார்கள்”

அருந்ததி அடித்துக் கூறிவிட்டாள். அத்தோடு விட்டு விடவில்லை.

“நான் எங்கள் கோள்களுக்கும் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். நீ வந்தாலென்ன வராவிட்டாலென்ன.”

கீதாவிற்குத் தங்கை மதிப்பளிப்பது சுந்தரத்திற்கும் மகிழ்ச்சி தந்தது.

கீதாவை வடமராட்சிப் பகுதியிலுள்ள அவளது கிராமத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதற்கு விநாயகத்திடம் சொல்லிவைக்க வேண்டும் என எண்ணி, கீதாவைக் கேட்டான். சுந்தரம்.

“அழைத்துச் செல்ல வேண்டியது என் கடமை. உன் வசதியைச் சொல்லு கீதா”

“வேண்டாம் அத்தான். நான் அங்கு போக விரும்பவில்லை.”

அறுதியான முடிவாக கீதாவின் குரல் ஒலித்தது. சுந்தரம் எதுவும் பேசவில்லை. அந்த எண்ணத்தையே கைவிட்டான்.

அங்கு தனிமையில் விரிவாக எவ்விஷயத்தைப் பற்றியும் பேசும் சந்தர்ப்பமே கிடைக்கவில்லை. பகலில் எவராவது வந்து கொண்டே இருந்தனர்.

“அந்தியேட்டி வரையும் இங்கே நிற்க விரும்புவாயா? நான் ஞாயிற்றுக்கிழமை கொழும்புக்குப் போய்விட்டு மூன்று வாரத்தில் வந்துவிடுவேன்.”

விநாயகத்திடம் ரிசவேஷனுக்குச் சொல்லு முன்னர் கீதாவின் அபிப்பிராயத்தைச் சுந்தரம் கேட்டான்.

“நான் கொழும்புக்கு வரவேணும்”

“நான் தனித்து அங்கு சமாளித்துக் கொள்வேன்.”

“இல்லை அத்தான். நானும் வரணும் அன்று அவசரத்தில் அரைகுறையாக விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டேன். நானும் வரப்போகிறேன். மச்சாளிடமும் சொல்லி, மாமியிடமும் சொல்லிவிட்டேன்”

மீண்டும் அறுதியான குரல். சுந்தரம் எவ்வித எதிர்ப்பும் கூறவில்லை. விநாயகத்திடம் எந்த வகுப்பென்றாலும் ரிசேவ் செய்யும்படி சுந்தரம் கூறிவிட்டான்.

12

முன்னர் விடுமுறைக் காலத்தில் சுந்தரம் கிராமத்தில் வந்து தங்கும் வேளையில் ஏற்பட்ட பழக்கதோசம். அதி காலையில் எழுந்ததும் வேப்பங்குச்சி ஒன்றை முறித்து பற்களைத் தீட்டியபடி அடுத்த வீடுகளுக்குச் சென்று சுகம் விசாரிப்பது, அவர்கள் வழங்கும் முதற்கோப்பியைக் குடித்து நயமாகப் பேசி அவர்களின் நன்மதிப்பைப் பெறுவது. பின்னர் வீட்டில் வந்து இரண்டாவது கோப்பி, அம்மா அல்லது அருந்ததி கையால்.

அன்று காலை வேப்பங்குச்சியால் பற்களைத் தீட்டியபடி புஷ்பவதி வீட்டுக்குச் சென்றான். அவள் தங்கள் கிணற்றிலே தண்ணீர் அள்ளி குடத்துள் நிரப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

‘வாருங்கண்ணா உங்களைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன், அம்மா அடுப்படியில் கோப்பி போடுகிறா... வாயைக் கழுவிக்கொப்பளித்து விட்டு வாங்கே...’

‘பரவாயில்லை. உன் அண்ணன்மார் யாரும் இல்லையா?’

‘இருவரும் தோட்டம் போய்விட்டனர்.’

விதவைத்தாய் அண்ணன்மார் இருவர். அவள் கலியாணமாகி கணவன் கனடாவில் அகதியாக. அவளுக்கு இன்னும் அழைப்பு வரவில்லை. துடுக்கான வாய், துணிச்சலான பேச்சு எவருக்கும் உதவும் சபாவம்.

‘இங்கே வாருங்கே தண்ணீர் இருக்கு, வாயைக் கழுவினால்தான் வாய் சுத்தமாகவும் பேசலாம்.’

பொடி வைத்த பேச்சு. மறுக்காமல் அவள் வாளியிலிருந்து ஊற்றிய தண்ணீரில் வாயை அலம்பி வெளியே கொப்பளித்தான்.

சாரமும் சேட்டும், வெறுங்கால். அவனை அழைத்துச் சென்று வராந்தா நாற்காலியில் உட்காரச் செய்து விட்டு அடுப்பங்கரை சென்று கோப்பியோடு வந்தாள்.

“எங்கே இந்த கீதாவைப் பிடித்து திடீரெனத் தாலி கட்டினீங்கள்...இங்கே நடந்த சண்டையெல்லாம் உங்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது”

புஷ்பம் நேரடியாக விஷயத்திற்கு வந்தாள். இவற்றைப் பற்றி பேச மாசக் கணக்காகக் காத்திருந்தவள் போல ஆரம்பித்தாள்.

“என் அப்பாவை உனக்குத் தெரியாதா? அவர் சாதி, சாதகம் பார்த்து சீதனம் பேசி, தான் சொல்லும் பெண்ணைக் கட்டவேண்டும். இல்லா விட்டால் நான் விரும்பும் எந்தப் பெண் என்றாலும் சண்டை போடத்தானே செய்வார். உலகம் மாறி வருவது பற்றியெல்லாம் அவர் கவலைப்படமாட்டார்.”

சுந்தரம் அழுத்தமாகக் கூறினாள்.

முதுமையும் முடக்குவாதத்தாலும் நடமாட முடியாத தாயார் அடுக்களையிலிருந்தே கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“உங்க கலியாணத்தால் தான் அப்பாவிற்கு மாரடைப்பு வந்தது என்று குசுகுசுப் போரும் இங்கே இருக்கின்றனர்”

இந்தப் பேச்சும் கீதாவின் செவிகளில் விழுந்ததால்தான் கீதா அந்தியேட்டிவரை அங்கே தங்க மறுத்தாளோ என்ற எண்ணமும் திடீரென சுந்தரத்தின் மனதில் எழுந்தது.

“எப்படியும் சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும், அதைக்கேட்டு நான் கவலைப்படப் போவதில்லை.”

“இங்கே அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் இடையில் சண்டை. அதைப் பிடிக்கப் போய் அம்மாவோடு அக்காநிற்கும் அடி. முருகேசு வாத்தியார் வீட்டைவிட்டு வெளியேறுவதாகப் போர். உண்ணாவிரதங்கள். பாட்டாநிற்கு நாங்கள்

தான் சாப்பாடு கொண்டு போய் கொடுத்தோம். எனக்குப் பிறந்தானே இந்தப் பிற்போக்கு வாத் தி என்று தன் மகனையே பாட்டா திட்டிக் கொண்டிருந்தார்.”

புஷ்பம் மூலமே தன் திடீர் திருமணம் ஏற்படுத்திய புயலைப் பற்றி ஓரளவு விபரமாகச் சுந்தரத்தால் அறிய முடிந்தது. இத்தனை கொடூரமான சூறாவளி வீசியது என அவன் முன்னர் எண்ணியிருக்கவில்லை. புஷ்பம் மிகைப் படுத்துகிறாளோ என்றும் எண்ணத் தோன்றியது. தாயாரின் செனிகளில் விழுவதால் அத்தனை கற்பனையாக இருக்க முடியாது எனவும் நினைத்துக் கொண்டான்.

“அந்தக் கஷ்டமான வேளை மட்டுமல்ல பின்னரும் எங்கள் வீட்டுக்கு நீங்களெல்லாம் செய்த உதவிகளுக்கு நான் நன்றி கூற வேண்டும். மெத்தப் பெரிய உபகாரம்”

நன்றி உணர்வுடனேயே சுந்தரத்தின் வார்த்தைகள் வெளி வந்தன

‘ஏங்களுக்கு இந்த உபகாரமெல்லாம் வேண்டாம், அடுத்தது கயல் எத்தனை நல்ல பெண்ணு. வடிவான பெண்ணுங்கூட. அவள் உங்களுக்காகக் காத்திருந்து ஏமாந்தாள் தெரியாதா? எத்தனை நாள் அழுகை. பட்டினி, யூனிவர்சிட்டிக்கே போகாதிருந்து மெலிந்தே போய் விட்டாள். நான் தான் இரவு பகலாக ஆறுதல் கூறிச் சமாதானப் படுத்தினேன்.’

புஷ்பத்தின் வார்த்தைகளில் கடுகடுப்பு அப்படியே இருந்தது. அவன் பதில் தொடங்குமுன் அவளே மீண்டும் தொடர்ந்தாள்:

“இதற்கும் ஏதாவது பதில் வைத்திருப்பீர்கள். சண்முகத்தாரின் பிள்ளையல்லவா..”

“கயல் பற்றி நான் ஒரு குறையும் சொல்லமாட்டேன். விடுதலை காலத்தில் வந்திருந்தபோது அவளிடம் பேசிப்

பழகியதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் ஒரு போதும் எனக்காகக் காத்திரு என்றோ, திருமணம் செய்வேன் என்றோ நான் உறுதி கூறியதில்லை. வேண்டுமென்றால் கயலையே கேட்டுப்பார். அவளாக மனக்கோட்டை கட்டி இடித்துவிட்டு துன்பப்படுவதற்கு நான் எப்படிப் பொறுப்பு ஏற்க முடியும்?"

"இப்படி மறுமொழி சொல்லுவீர்கள் என்று எனக்கும் தெரியும். ஒரு பெண்ணோடு நெருக்கமாகப் பேசியபழகினால் அவள் காத்திருக்கத் தானே செய்வாள். நீங்க கெட்டிக் காரத்தனமாக கடிதம் எழுதுவதில்லை. அவளையும் எழுத வேண்டாம் என்று தடுத்து வேறு வைத்திருந்தீர்கள்"

புஷ்பமும் விட்டுக் கொடுக்காமல் வாய் பேசினாள்

"அதற்குக் காரணம் இல்லாமலில்லை. அப்பா அறிந்தால் என்ன நடக்கும் என்று தெரியாதா? கயல் என்றால் அப்பா சம்மதிப்பாரா? ஊரில் கலியாணம் நடக்கவிடுவாரா? அறிந்தால் குடும்பப் பகையாகத்தான் முடிந்திருக்கும். இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்துத்தான் நானும் கயலுக்கு என்றும் உறுதி கூறவில்லை."

"ஓ கயலை ரிசேனில் வைத்திருந்திருப்பீர்கள். கீதாவைக் கண்டதும் கைவிட்டு விட்டீர்கள். அவள் விட்டாருக்குக் தெரியாமல் இயக்கத்தில் சேரப் போவதாகவும் அடம்பிடித்து நின்றாள். நானே சாந்தப்படுத்தி விட்டேன்..."

'காதலில் தோற்றவர்கள்தான் இயக்கத்தில் சேர்கிறார்கள் என்ற அவப்பேரை இயக்கத்திற்கு எடுத்துக் கொடுக்கவும் துணிந்தாளா?'

சுந்தரத்தின் வார்த்தையில் தொனித்த கேலிப் பேச்சு புஷ்பத்திற்குப் பிடிக்கவில்லை.

"இங்கே முன்போல இல்லை. இப்படி ஏமாற்றுபவர்களுக்கு விசாரணை நடத்தி தண்டனையும் கிடைக்கும். உங்கள் நண்பர்களுக்கும் சொல்லி வையுங்கள். இது கொழும்பல்ல..."

புஷ்பம் சிரித்தபடியே அழுத்தமாகச் சொன்னாள்.

பேச்சின் வேகத்தில் குடிக்க மறந்த பாதிக் கோப்பியை எடுத்துக் குடித்தான்.

“எப்படியும் கயலும் நீயும் கோபதாபங்களை மறத்து கீதாவோடு பழகுவதற்கும் நான் நன்றி கூறவேண்டும். ஞாயிற்றுக் கிழமை கிளம்புவதற்கு முன் கயலையும் கண்டு பேசுவேன்”

புறப்பட எழுந்தான்.

“ஏதோ அப்பரின் சாவு கோப, தாபங்களையெல்லாம் தீர்த்து விட்டது...”

புஷ்பம் சொன்னாள்.

‘சிலருடைய வாழ்வல்ல சாவு பலருக்கு வாழ்வழிக் கிறது’ என கணபதி வீட்டிலே கூறியது அவன் நினைவில் வந்தது.

முற்றத்தில் இறங்கியபோது தாயார் அடுக்களை வாசலில் இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“எப்படி அம்மா சுகம்?...”

“முடக்குவாதம் முதுமையோடு வந்து முடக்கிவிட்டது. ஏதோ அரக்கி அரக்கி உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்”

முதுமையில் வாதம் ஒரு கொடிய பிரச்சனை என எண்ணிக் கொண்டான்.

“புஷ்பம் சொன்னதெல்லாம் கேட்டீர்களே, எல்லாம் உண்மையா, பொய்யா?”

சிரித்தபடியே கேட்டான்.

“எல்லாம் உண்மை தம்பி. அப்பர் செத்தது நல்லதாய் போய்விட்டது. அல்லது அந்தப் பிள்ளையோடு வந்தபோது வீட்டில் என்ன நடந்திருக்கும் என்று சொல்லவே முடியாது.

நான் பார்க்க ஆசைப்பட்டேன். புஷ்பம் கூட்டிக்கொண்டு வந்து காட்டினாள். நல்ல பிள்ளை ஆனால் உங்க அப்பருக்கு பிடிவாதமும் திடீர் கோபமும், உங்க அம்மா ஆனபடியால் பொறுத்துச் சமாளித்தாள்.”

தாயாரின் பேச்சும் சுந்தரத்திற்கு ஆறுதல் தந்தது. அம்மாவின் பொறுமை பாராட்டுக்குரியதா? கண்டிக்கப்பட வேண்டியதா? உதைக்க உதைக்க காலை நக்கும் நாயின் அடிமைக் குணத்தைப் பாராட்டி வளர்த்து வரும் பண்பாடுள்ள பரம்பரையினர் தானே நாம் என எண்ணிக் கொண்டான். அம்மா அடிமை. அப்பா எஜமான்.

அவனைத் தொடர்ந்து கிணற்றடி வரை வந்த புஷ்பம் திடீரெனச் சொன்னாள்:

“அண்ணா ஒன்றை மட்டும் என்னால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியும். உங்களுக்குச் சிலவேளை பிடிக்காமல் இருக்கலாம். இப்பொழுதே சொல்லட்டா?”

அந்த ஒரு கணத்தில் அவள் என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்று அவனால் ஊகிக்க முடியவில்லை.

“இத்தனை எல்லாம் பேசினாயே. நான் கேட்டேன் தானே. அதை மிஞ்சி என்ன சொல்லப் போகிறாய்? அதையும் சொல்லிவிட்டேன்”

குழம்பிய மனநிலையுடனே சொல்லிவிட்டு அவளது முகபாவத்தையும் பதிலையும் ஆவலோடு பார்த்தான். புஷ்பம் எனையோ மனதில் மறைத்து வைத்தவள்போல விசமச்சிரிப்போடு சொன்னாள்:

“நீங்க திடீரெனத் தீர்மானித்து கோவிலிலே கீதாவுக்குத்தாலி கட்டினீர்களே. அதில் ஏதோ ஒரு மர்மம் இருக்கிறது”

13

சுந்தரம் வெளியே, தெருக்கடந்து மற்றவர் வீடுகளுக்கும் செல்வதை அருந்ததி தடுத்தாள். 'அப்பாவைப் பறிகொடுத்து சிலநாளாகவில்லை. ஊர் சுற்றுகிறான் மகன் என்று மற்றவர்கள் பழிப்பார்கள் என்று கூறி வந்தாள். ஆனாலும் கணபதி வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும் மனைவியின் உடல்நலன் பற்றி விசாரிக்க வேண்டும் எனப் புறப்பட்டான். வீட்டிலிருந்த சைக்கிளை எடுத்து ஓட்டிச் சென்றான்.

வெள்ளை வேஷ்டியும் சேட்டும். காலிலே றப்பர் சிரிப்பர்.

அமைதிப்படை முகாமைக் கடந்து செல்ல வேண்டியிருந்தது. அவ்விடத்தை அவன் நெருங்கியபோது துப்பாக்கி ஏந்திய சிப்பாய்கள் இருவர் காரைத் தடுத்து ஓரமாக நிறுத்தி விசாரணை செய்து கொண்டிருந்தனர்.

சுந்தரம் அந்தப் போஸ்டைக் கடக்கும்போது மனம் ஓரளவு பதட்டமடையவே செய்தது. அவனை அந்நியனாகக் கண்ட ஒருவன் கூர்ந்து பார்ப்பதைச் சுந்தரத்தால் கவனிக்க முடிந்தது. ஆனால் அவன் அழைக்கவில்லை.

கணபதி வீட்டை அடைந்ததும் அவனிடம் விபரத்தைக் கூறினான். தன்னையே புதியவன் என இனங்கண்டு முதல் நாளே தடுத்து நிறுத்தி விசாரித்தது பற்றிச் சொன்னான்.

மனைவி எழுந்து நடமாடத் தொடங்கியிருந்தார். அவரே தேனீர் கொண்டுவந்து தந்து அப்பாவின் மரணம் பற்றி விசாரித்துவிட்டு தங்கள் வீட்டு மாமியார் மறைந்தது பற்றியும் விபரமாகச் சொன்னார்.

“யாழ்ப்பாணமே வயோதியர் மடமாகிவிட்டது. இளைஞர்கள் வெளிநாட்டில் அல்லது இயக்கத்தில். முதியோர் மரணமும் இளைஞர்களின் அகால மரணமும் தான் இங்கு செய்திகள்.”

தான் கண்ட யதார்த்த நிலையை மங்கை கூறுவது போலிருந்தது.

“அம்மாவின் மரணத்தை உங்கள் அப்பா எப்படி எடுத்துக் கொண்டார்?”

சுந்தரம் மங்கையிடம் கேட்டான்.

“அவர்தான் தனித்துவிட்டதாக உணர்கிறார். நான் கொழும்புக்குச் செல்வதை அவர் விரும்பவில்லை. பழைய கதைகளைத் திரும்பத் திரும்பக் கூறிக்கொண்டே இருக்கிறார். அவற்றை அம்மாவால் மட்டும் தான் கேட்க முடியும். காலம் பூராவும் அம்மாவைத் திட்டியவர் தற்போதுதான் ‘மகராசி’ என்று பாராட்டுகிறார்.”

மங்கை சோர்வோடு கூறியதைச் சுந்தரமும் கணபதியும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

“உடல் நலன் எப்படி இருக்கிறது?”

“அது பரவாயில்லை. இடையிடை இழுப்பு மட்டும் உள்ளது. தெருவுக்குப் போய் வருவது நின்றுவிட்டது. என்பையனோடுதான் தற்போது பொழுது போகிறது.”

கூறிவிட்டு மங்கை வீட்டுக்குள் சென்றாள்.

கிழவரும் குழந்தையும் சமூகத்தில் வேண்டப்படாதவர்கள். உழைக்காதவர். வயதேற கிழவரும் குழந்தைகளாகி விடுகின்றனர் என எங்கோ படித்தது சுந்தரத்தின் நினைவில் வந்தது.

“முதுமையும் ஆண்களின் முதுமைப் பிரச்சனையாகவே அனைவரும் பார்க்கிறார்கள். உங்கள் அம்மா பற்றியோ, என் பாட்டி பற்றியோ எவரும் கவனிப்பதில்லை. கிழவி என்றால் சூனியக்காரி, மந்திரக்காரி என்றும் கேலி பேசுவார்கள்.”

கணபதி திடீரெனச் சொன்னான்.

“விதவைகளைப் பற்றிப் பேசும்போது நாங்கள் முன்னர் பேசவில்லையா?”

“ஓரளவு பேசினோம். எப்படியும் உன் பாட்டாவின் அறிவு பாராட்டப்பட வேண்டியதே. அவரால் எதையும் புதுமையாகச் சிந்தித்துக் கூறமுடிகிறதே. அதுவே முதுமையின் வெற்றி, மற்றவரெல்லாம் சாதாரண மனிதராகப் பிறந்து மரிக்கிறார்கள்.”

பாட்டாமேல் கணபதி கொண்டுள்ள மதிப்பு நேரடியாக வெளிப்பட்டது.

மதத்தலைவர்களையும் அறிஞர்களையும் கற்பனை ஓவியமாகக் காட்டும்போது முதியவர்களாகவே படைத்து விடுகிறோம். நீண்டமுடிவெண்தாடியுடனேயேசாக்கிரட்டீஸ், அரிஸ்டொட்டல், பிளாட்டோ, வள்ளுவர், யேசுகிறிஸ்து, சிவபெருமான்... இப்படிப் பலரைக் கூறலாம். நீதிபதிகளே நீதி மன்றத்தில், தோன்றும்போது வெண்மயிர் டோப்புடனேயே வருகிறார்கள்.”

“அது உண்மைதான். பெரியவர் என்று வெளியே அழைத்து மரியாதை காட்டப்படுபவர் வீட்டிலே வேண்டப் படாதவராக ஒதுக்கப்படுவதே குருமானது.”

“முதியவரை அழைத்து மேடையில் வைத்து அனுபவம் மிக்க அறிஞர்கள், சிந்தனையாளர், அமைதியாக வாழ்பவர் எனப் பாராட்டுவார்கள். அவ்வளவே, அவர்கள், வீட்டிலே வேண்டாதவராயிருப்பார்கள். இது கொடுமையே.”

“இதுவும் பெண்களைத் தாய்க்குலம், பொறுமையின் பொக்கிசம், மனிதகுல மாணிக்கம், படைப்புத்தெய்வம், மாதவம் செய்து பிறந்தவர்கள் என்றெல்லாம் பாராட்டிப் பேசுவது போன்றதே.”

கணபதி முதியவரைச் சமூகம் பார்ப்பதனுடன் பெண்ணினத்தைப் பாராட்டுவதனுடனும் ஒப்பிட்டுக் கூறினான்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையில் கொழுப்புக்குக் கீதாவுடன் புறப்படுவது பற்றிக் கூறிவிட்டு மாமனாரையும் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட இருப்பதைத் தெரிவித்தான்.

“அவசரமாகப் போகவேண்டுமென்றால் நின்றபடியே நலம் விசாரித்து விட்டுப் போகலாம். அவசரமில்லாவிட்டால் உட்கார்ந்து ஒரு மணிநேரமாவது அவரது கதைகளைக் கேட்டு விடவேண்டும். அவருக்கும் திருப்தியாயிருக்கும்”

கணபதி முன் கூட்டியே அச்சுறுத்தியது நல்லதாய் போய் விட்டது. மங்கையுடன் பின்புற விறாந்தையில் பேரனுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த தந்தையாரிடம் சுந்தரம் சென்று வணக்கம் தெரிவித்து, தன்னை அறிமுகப்படுத்தினான்.

“சண்முகத்தின் மூத்த பையனா, ஒரு தடவை பார்த்த நினைவு. உட்காருங்கள்.”

சுந்தரம் உட்காரவில்லை.

“உங்களைப் பார்த்து விட்டுப் போகவே வந்தேன். அவசர வேலையிருக்கிறது. மற்றொரு தடவை வருகிறேன்”

“சரிதம்பி. ஓய்வாயிருக்கும்போது வாருங்கள். உங்கள் அப்பா மட்டுமல்ல பாட்டனார் ஆடிய நாடகங்களைப் பற்றியும் சொல்ல வேண்டும். தூக்கம் குறைஞ்சு போச்சு. பழைய நினைவெல்லாம் வருகிறது. உங்களுக்குத்தான் சொல்லி வைக்க வேண்டும்.”

உடனேயே அனுமதி பெற்ற மகிழ்வோடு சுந்தரம் புறப்பட்டான். வழக்கைத்தலையில் வெண்ணிறப் புல் முளைத்தது போன்ற சில மயிர்கள். மேல் வாயில் எஞ்சியிருக்கும் நீண்ட பற்கள் இரண்டு. மார்பு சிறுத்து வேஷ்டிக்கு மேல் எலும்புக் கூடு தெரியும் உருவம், பேசும்போது மெல்லிய இழுப்பு. மரணத்தின் நிழல் படிந்த அவரின் உடல் வீடு செல்லும் வரை சுந்தரத்தின் நினைவில் நின்று அச்சுறுத்தியது.

14

இரவு நீண்டநேர சிந்தனைக்குப் பின்னர் சுந்தரம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். அதன்படி அதிகாலையில் வேப்பங்குச்சியும் கையுமாக கயல்விழி வீட்டைநோக்கி ஆறுதலாக நடந்து சென்றான்.

முன்னர் கல்லூரி விடுதலைக் காலத்தில் கிராமத்தில் வந்து தங்கும் வேளைகளில் காலைப் பொழுது அரும்பும் போது அவன் அங்கு ஒழுங்காகச் செல்வான். கயலும் அதிகாலையில் எழுந்து பாடம் படிப்பது போல அவனது காலடிச் சத்தத்தையும் வலிந்த செருமலையும் எதிர் பார்த்திருப்பான்.

ஒலி கேட்டதும் நெஞ்சு படபட என்று அடித்துக் கொள்ளும். சுற்றி வரப் பார்த்து விட்டு வெளியே வருவான். கணநேரச் சந்திப்பு. உடனே நிலைமையைச் சமாளித்தபடி 'உட்காருங்கள் கோப்பி கொண்டு வருகிறேன்' என்று கூறியபடியே 'அம்மா' என்றும் குரல் கொடுத்து விட்டு அடுக்களைக்குச் சென்று ஏற்கெனவே தயாரித்து வைத்திருந்த கோப்பியைக் கலந்து செம்பில் நீருடன் எடுத்து வருவான்.

பின்னர் வெளிப்படையாகவும் மறைமுகமாகவும் பேச்சும் சிரிப்பும், படுக்கை விட்டு எழுந்து வந்த அம்மா 'தம்பி சுந்தரமா, பேசிக் கொண்டிருங்கள். வருகிறேன்' என்று சொல்லியபடி கழிவறையை நோக்கிக் கடந்து செல்வான்.

அன்று எவ்வித சிக்னலுமின்றி கையில் வேப்பங்குச்சியுடன் கயல் வீட்டில் சுந்தரம் நுழைந்தான். பழைய அதே இடத்திலிருந்து படித்துக் கொண்டிருந்த கயல் தலைகுனிந்தபடி எழுந்து 'அம்மா' என அழைத்து விட்டு உட்கார நாற்காலி ஒற்றை மட்டும் இழுத்துவிட்டாள். பிங்கலரில் நைற்றி, வாராத தலை. பின்னிய முடி முதுகில். கோப்பி தயாரித்து வருவதாக நீண்ட முஞ்சையுடன் அடுப்பங்கரை சென்றவள்

சீக்கிரம் வரவில்லை. அப்பொழுது தான் அடுப்பு முட்டிக் கோப்பி தயாரிப்பது போலத் தெரிந்தது. நிமிடங்கள் கழிவதே பொறுமையைச் சோதித்தது. தாயார் வந்தது ஓரளவு நிம்மதி.

“தம்பியா, எவ்வளவு காலத்தின் பின்னர் வந்திருக்கிறீங்க ஏதோ எல்லாம் நடந்து முடிந்து விட்டது. உங்க கீதா கூட புஷ்பத்தோடு இங்கு வந்து பார்த்துப் போனாள். அப்பாவிப் பெண் போல் இருந்தது. இனிமேலென்ன நீங்க தானே அம்மாவுக்கும் துணையாயிருக்க வேணும். வீட்டுப் பொறுப்பையெல்லாம் எடுக்க வேணும். வீட்டுக்கு மூத்த பிள்ளை.”

தாயார் பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த போது கயல் கோப்பியோடும் செம்பில் தண்ணீரோடும் வந்தாள்

“கோப்பியைக் குடித்துப் பேசிக் கொண்டிருங்கோ. நான் வந்துவிடுவேன்” என்று கூறியபடியே பின் பக்கமாகத் தாயார் சென்றாள்.

இருவரிடையேயும் அமைதி. சுவரைப் பார்த்தபடி விரித்த புத்தகங்களின் முன்னே கயல். முக்கிய விஷயம் பேசுவதற்கு குறுகிய நேரமே இருப்பதைச் சுந்தரம் அறிவான்.

“இந்த வருஷம் பைனல் எழுதுகிறாயா?” மெளனத்தைக் கலைக்க பேச்சை எடுத்தான்.

“ம்ம்”

“யுனிவர்சிட்டியெல்லாம் ஒழுங்காக நடக்கிறதா?”

“ம்ம்”

“பைனல் எழுதிய பின்னர் என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“தெரியாது.”

சட்டென்று சொன்னாள்.

“தம்பி எங்கே, உள்ளே தூக்கமோ?”

“ம்ம்”

“கயல், இங்கே திரும்பிப் பார். என் மேல் ஏதாவது கோபமா?”

“இல்லையே.”— சுவரைப் பார்த்தபடியே பதில்.

“உன்னை நான் ஏமாற்றி விட்டேன் என்று நினைக்கிறாயா?”

“இல்லையே.” வெறுமையாகச் சொன்னாள்.

“எதிர்பாராத ஒரு நெருக்கடியான சூழலிலேயே கீதாவை கட்ட நேர்ந்தது. அதை விபரமாகச் சொல்ல முடியாத நிலையில் இருக்கிறேன்.”

“நான் கேட்கவில்லையே”

அவனை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தாள் அவள்.

“நான் நினைத்தோ, நினையாமலோ ஏதாவது தவறு செய்திருந்தால் என்னை மன்னித்து விடுவாயா?”

“தவறு செய்யவில்லையே”

வஞ்சமான குரல்.

“உன்னை நான் மறந்து விட்டேன் என்று நினைக்கிறாயா?”

“இல்லையே”

“இப்படியெல்லாம் கூறி என்னைத் தண்டிக்க விரும்புகிறாயா?”

“இல்லையே.”

“எப்பொழுதாவது உன்னைக் கட்டுவதாக நான் வாக்குக் கொடுத்தேனா”

“இல்லையே”

“அப்படியானால் ஏன் இப்போது என்னைத் தண்டிக்க விரும்புகிறாய்”

“நான் தண்டிக்கிறேனா”

சுவருக்கே பதில்.

சுந்தரத்தின் மன்னிப்புக் கோரும் படலம் யாவும் தோல்வியில் முடிவதை உணர்ந்தான். கையில் வேப்பங்குச்சி அப்படியே இருந்தது.

தாயாரின் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. சுந்தரம் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டான்.

“ஏன் தம்பி கோப்பி ஆறுது. பேச்சிலை மறந்து பேர்னிங்களோ”

தாயாரின் குரல்.

கோப்பியைக் குடிக்காமலே எழுந்து செல்ல இருந்த சுந்தரம் திடீரென நினைவு வந்தவனாக, வாயை அலம்பி விட்டு ஆறிய கோப்பியை தாயாரின் திருப்திக்காக தண்ணீரைப் போலக் குடித்து முடித்தான். ஒரே கசப்பு.

“கயலுக்கு இது பைனல் இயர். பரீட்சை முடிந்ததும் கொழும்புப் பக்கமாக எங்காவது வேலை பார்த்துக் குடு தம்பி. இங்கே உள்ள அரசியல் நிலைமை பூகம்பம் போலே. எந்த வேளை வெடிக்குமோ தெரியாது. அது தவிர சாமான் விலை எல்லாம் ஏறுது. விதவைப் பென்ஷன் ஏறுவதாயில்லை.”

தாயார் நம்பிக்கையோடு தன் பணப் பிரச்சனை பற்றியும் மறைமுகமாகச் சொன்னாள்.

“அது உண்மைதான்...பரீட்சை முடிந்ததும் நான் நல்ல வேலையாகத் தேடிக் கொடுக்கிறேனே. இது கூட செய்யா விட்டால் நாங்கள் கொழும்பிலே இருந்து என்ன பயன்?” கயலின் செனியிலும் விழுத்தக்கதாகச் சொன்னான்.

“தம்பியின் நம்பிக்கையான பேச்சைக் கேட்கச் சந்தோசமாயிருக்கு. பெரிய உபகாரமாயிருக்கும் தம்பி. உங்களைத் தான் நம்பியிருந்தேன்.”

“சானீட்டின் போது நீங்களும் கயலும் செய்த உதவிகளுக்கு நன்றி கூற வேண்டும். அதற்காகத் தான் காலை யில் வந்தேன். ஞாயிற்றுக்கிழமை பயணம் போய்விட்டு அந்தியேட்டிக்கு வந்துவிடுவேன்.”

சுந்தரம் பலத்த குரலில் சொன்னான்.

“நல்லது தம்பீ. அந்தக் கடமையையும் முடிச்சுடுங்க. அம்மாவையும் பாட்டாவையும் தான் கவனித்துக் கொள்ளுங்கோ.”

“நீங்கதானே பக்கத்தில் இருக்கிறீங்க பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். பணப்பிரச்சனை ஒன்றும் இல்லாமல் நான் பார்த்துக் கொள்ளுவேன்.”

“நாங்கள் வழக்கம் போல எப்போதும் உதவியாய்தான் இருப்போம். கயல்கூட அதிக நேரமெல்லாம் உங்க வீட்டில் தானே. படிப்புக்கூட அங்கேதான். சின்னவனாலை கரைச்சல் என்று போவாள். இப்போதுதான் புத்தகங்களை காவமுடியாது என்று போவதும் குறைவு.”

‘அப்ப நான் வரப்போறன் மாமி’ கயலுக்கும் கேட்கத்தக்கதாகவே சுந்தரம் சொன்னான்.

கயல் திரும்பிப் பார்க்காததைக் கண்ட தயார் பேசினாள்:

“என்ன இவள் குரல் கேட்டும் திரும்பிப் பாராமல் புத்தகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். மூஞ்சை வேறு நீண்டு போயிருக்கு. தம்பியோடு ஏதாவது சண்டையா? நேற்றுத்தானே கீதா வந்தபோது கலகல என்று பேசிக் கொண்டிருந்தாளே; எழும்பிவாடி...”

“அப்படிச் சண்டை எதுவும் இல்லை மாமி. கயல் படிக்கிறான். படிக்கட்டும்; நான் போய்விட்டு வருகிறேன்.”

சுந்தரம் சமாளிக்க முயன்றான். தாயாரின் அதட்டல் சத்தம் கேட்டு எழுந்தபடி திரும்பி நின்று முணுமுணுத்தாள்.
“சரி...”

அவள் கண்களில் கண்ணீரில்லை. வெஞ்சினம்.

15

விநாயகம் யாழ். ரெயில் நிலையத்திற்குச் சுந்தர த்தையும் கீதாவையும் அதிகாலையில் அழைத்துச் சென்றான். திருநெல்வேலி பல்கலைக்கழகச் சந்தியைக் கடக்கும்போது அங்கே மதில்களில் ஒடப்பட்டிருந்த கறுப்புப் ‘போட்’ ரிட்ட மரண அறிவித்தல்களைப் பார்வையிட்டான். வேறும் பல அரசியல் சார்ந்த போஸ்டர்கள். அங்கே நடைபெற்றுவரும் அரசியல், ஆயுதப் போராட்ட முரண்பாடுகளை அவை பிரதிபலித்தன.

பல்கலைக் கழகப் பகுதியில் மட்டும் ஓரளவு ஜனநாயகம் நிகழ்கிறதோ என எண்ணிக் கொண்டான். அவற்றைப் பற்றியும் கயல் மூலம் விசாரித்தறியலாம் என முன்னர் எண்ணியிருந்தான். ஆனால் அவளோ ஒரு சொல் பரீட்சையில் வினாக்களுக்கு விடை கூறுபவளாக இருந்தாள். என்ன வெஞ்சினம்!

கந்தர்மடச்சந்தியில் ஒருவன் காரை மறித்து பலாலி வீதியால் போக வேண்டாம்; பெரிய கடைப்பகுதியால் செல்லும்படி கூறினான். நேர் தெருவில் ஏதோ சம்பவம்.

கார் நகருடாக ஓடியது. ஷெல் அடிபட்டு உடைந்த கட்டிடங்களையும் பார்க்க முடிந்தது. அதிகாலையிலேயே அமைதிப்படையினரின் நகர்வலம் வேறு வந்து கொண்டிருந்தது.

கீதாவும் யாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் எதுவும் பேசவில்லை.

சில தெருக்கள் போக்குவரத்திற்குத் தடை செய்யப்பட்டிருந்தன.

“இதுதான் முன்னர் எரிக்கப்பட்ட லைப்ரரி”

“ம் ம்”

“இது எரிந்த சேர்ச்”

“ம் ம்”

கயலின் நோய் அவளுக்கும் பிடித்திருப்பதுபோல் தெரிந்தது. கீதாவின் குளிர்ந்த கரத்தைப் பிடித்து அழுத்தினாள். விடுவித்துக் கொண்டாள்.

விநாயகமும் பாதிக்கப்பட்ட சில இடங்களைக் குறிப்பிட்டுக்காட்டி விபரம் சொன்னாள்.

அங்கு அமைதிப்படை அவசியமா, இல்லையா என்ற விவாதமும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பது பற்றி விநாயகமும் சொன்னாள். வீட்டிற்கு வந்தவர்களும் இருபக்கமும் மாகப் பிரிந்தே விவாதித்துக் கொண்டது அவன் நினைவில் வந்தது.

ரெயில் நிலையத்தில் ஒரே கூட்டம்! அமைதிப்படை யினர் ஆங்காங்கே நோட்டம் போட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவ்வேளை கீதா அவனது கையைப் பற்றினாள். பின்னர் விடுவித்துக் கொண்டாள். ரெயில் பத்துநிமிடம் கழித்தே வந்து சேர்ந்தது.

“இங்கே எல்லாமே சீர்கெட்டுக் கிடக்கிறது”

விநாயகம் சொன்னான். மேலும் தொடர்ந்தான்:

“ஏதோ நேரத்திற்கு கொழும்புக்குப் போய் சேர்ந்து விட்டால் அதிர்ஷ்டமே”

வண்டியில் சூட்கேசுகளை உரிய பகுதியில் ஏற்றி அவர்களது சீட்டுகளைக் காட்டினான். சேட்டும் வெள்ளை வேட்டியும். வேட்டியை மொட்டாகக் கட்டியிருந்தான். எத்தனை சுறுசுறுப்பு.

விநாயகத்துடன் கரங்களைப்பற்றி உதவிகள் யாவுக்கும் சுந்தரம் நன்றி கூறியபோது அவனது வார்த்தைகள் உணர்ச்சியில் சிதைவுண்டன.

கீதாவும் முதல் தடவையாக வாய் திறந்தான்.

“எல்லா உதவிக்கும் ரொம்ப தாங்ஸ் அங்கிள்”

வந்த போதிருந்த அதே நெருக்கடி. வண்டி வேகமாக ஓடியது. சன்னல் புறமாக முன் வந்தது போலவே இரண்டாம் வகுப்பில் சீட் கிடைத்தது அதிர்ஷ்டமே.

கீதாவின் முஞ்சை வெடிக்கும் நிலையில் இருந்ததை அவனால் காண முடிந்தது. அவளுக்கு வெறுப்பூட்டிய இரண்டு விஷயங்களையும் அவனால் ஊகிக்க முடிந்தது. புஷ்பத்தின் மூலம் அவற்றை அறிந்தது நல்லதாய் போய் விட்டது என நினைத்தான், வீட்டிலே வேறும் நிகழ்வு நடந்திருக்கலாமோ எனவும் எண்ணிக் கொண்டான். எப்படியும் அவள் எடுக்கும் விஷயங்களுக்கே பதில் கூறிச் சமாதானப்படுத்துவது எனவும் தீர்மானித்தான்.

அந்த ஒருவாரமும் வீட்டில் நெருங்கிப் பழகவோ, மனத்திறந்து அந்நியோன்னியமாகப் பேசவோ வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை. இனிமேலே பேசமுடியும். அடக்கி வைத்திருக்கும் குறைகளை அறிய முடியும்.

உடலில் இன்பக் கிளுகிளுப்பு நெருங்கியிருந்த ஸ்பரிசுத்தினால் ஏற்பட்டதையும் உணர்ந்தான். அவளுக்கும் அந்நிலை இருக்கவே செய்யும். பலநாள் தொட்டதில்லை. இது வெறும் ஊடல். தன் முயற்சிகள் உடனே பலிக்காது என்ற நினைவுடன் அவனும் மௌனம் சாதித்தான். கீதாவின் பார்வையும் வெளியே எதிராக ஓடிக் கொண்டிருக்கும்

மரங்களின் மேல் இருந்தது. சூனியப் பூபார்வை. ஆழ்ந்த சிந்தனை வேறு;

எதிரே இருந்தவர்கள் சில நாட்களில் அங்கு நடைபெற்ற சம்பவங்கள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டனர். அவற்றையும் ஆர்வமோடு கேட்டான்.

‘புரோக்கின் பல்மேரா? முறிந்த பனைமரம்’ என பல்கலைக்கழகம் சார்ந்தவரால் எழுதப்பட்ட புத்தகம், அதைச் சார்ந்த மருத்துவக் கல்லூரிப் பெண் விரிவுரையாளர் கொலை பற்றிய பேச்சும் அடிபட்டது. யார் செய்தார்கள் என்ற தெளிவு இல்லாமல் மர்மமாகவே இருப்பதாகவே தெரிந்தது. எவராயிருக்கலாம் என ஆராய்ச்சி.

அந்த நூல் பற்றி முன்னரே சுந்தரம் கேள்விப்பட்டிருந்தான். நூல் அச்சிட்டு வெளியாகவில்லை. தட்டச்சுப் பிரதியே கைமாறி படிக்கப்பட்டு வருவதை அறிவான். அந்த நூலில் எல்லா இயக்கங்களையும் கண்டிப்பதோடு தங்கள் கிராமத்தில் நடைபெற்ற கொலைகள் பற்றிய விபரங்களும் இருப்பதாக அறிந்திருந்தான். அவனது உறவினர் ஒருவரும் கொல்லப்பட்ட செய்தியும் கிராமத்தவர் பலரே வேறு கிராமங்களுக்குப் பாதுகாப்புக்காக ஓட நேர்ந்தது பற்றியும் இருப்பதாகத் தெரிந்திருந்தான்.

அவ்வேளை தான் மட்டுமே முடவாதம் பீடித்த தாய்க்காக வீட்டில் தங்கியதாகவும் பாட்டாவுக்கும் உணவு சமைத்து கொடுத்ததாகவும் புஷ்பம் முன்னர் சொன்னது நினைவில் வந்தது. அவளது துணிச்சலைப் பாராட்ட வேண்டும்.

“இங்கே இருந்தவரெல்லாம் பயந்தாங்கொள்ளிகள். கிலி பிடித்து ஓடிவிட்டனர். நான் அம்மாவோடு வீட்டிலே இருந்தேன். எதுவும் நடக்கவில்லை.”

புஷ்பம் விபரம் கூறியிருந்தாள்.

‘மரண பயம் ஆத்மாவோடு ஓட்டியது’ என்ற கணபதியின் கூற்று நினைவில் வந்தது. அது அவனது கூற்றா?

வாழ்வின் சாரத்தில் உயிர் வாழ்தலே முதன்மையானது என்ற இருத்தல் வாதக்கோட்பாடும் நினைவில் தேன்றியது. அப்படியானால் நாட்டுக்காக, மொழிக்காக, இனத்திற்காக, மதத்திற்காக, காதலுக்காக உயிர் விடுவதெல்லாம் விதிவிலக்கா. விதிவிலக்குகள் என்றும் விதியாவதில்லை. கணபதி அடிக்கடி கூறுவான்.

கீதாவின் ஊடலைக் கலைக்க அவளது வலது கரத்தை இடதுகரத்தால் பற்றிப் பிடித்தான். அவள் பறிக்கவில்லை. விரல்களைப் பிடித்து அழுத்தியபடி சொன்னான்.

“என்ன கீதா வீட்டில் ஏதாவது பிரச்சனை நடந்ததா? நீதானே மூத்த மருமகள். இனி குடும்பத்தலைவி. பதனியை ஏற்றுக்கொள்ளவே வேண்டும். எவருக்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை பெரிய பொறுப்பான பதவி. தேர்தல் இன்றியே கிடைத்துவிட்டது.”

விஷயத்தை திசைதிருப்பும் நோக்கோடு, அவளை உயர்த்திய பாராட்டோடு சொன்னான். பதிலில்லை. மேலும் தொடர்ந்தான்:

“உன் நெஞ்சில் ஏதோ முள்ளாக உறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த சம்பவத்தைச் சொல்லிவிடு. அம்மா, அருந்ததி அல்லது மைத்துனர் உன்னை ஏதாவது குறைவாக நடத்தினார்களா? சொல்லு” —அதிகாரக் குரல்.

“இல்லையே...”

“அப்படியென்றால் ஏன் பேசாமல் இருக்கிறாய். மனந்திறந்து சொல்லிவிடேன். அருந்ததி ஏதாவது திட்டினாளா”

“ஒன்றுமில்லை.”

“வீணாக உன் மனதை அலட்டிக்கொண்டு என்னையும் வழிவாங்கப் பார்க்கிறாய். நடந்ததைச் சொல்லிவிடு கீதா.

அம்மா தங்கை பற்றியென்றால் நீ வீட்டிலேயே சொல்லி யிருக்கலாமே?”

அவளது கரத்தை நசித்தான். பொய்க்குற்றம் மனதை உறுத்தும் என்பதையும் அறிந்தே சொன்னான்.

“நீங்க அந்தக் கயல்விழியை ஏன் ஏமாற்றினீங்கள்?”

நெஞ்சப் பாரத்தோடு குரல் வேளியே வந்தது. வீட்டில் அழுதிருக்கலாம். ஆட்களின் முன்னர் நாகரிகமாக நடந்து கொண்டாள்.

“உன்னைக் கட்டத்தான்’ என்ற வார்த்தையே பிரக்ஞை நிலையிலிருந்து நானிற்கு ஓடிவந்தது. பற்களைக் கடித்துத் தடுத்துக் கொண்டாள்.

“நான் ஏமாற்றினதென்று யார் சொன்னது?”

அழுத்தமான குரலில் செவியிலே வினா எழுப்பினான். பதிலில்லை.

“கயல்விழி சொன்னாளா?”

இல்லை எனத்தலையை அசைத்தாள்.

“அவளின் அம்மா சொன்னாளா?”

மீண்டும் அதே தலை அசைவு.

“புஷ்பம் சொன்னாளா?”

அதே தலை அசைவு.

“பின்னர் என் மேல் ஏன் பழியை போட்டு விணாக உன் மனதை அலட்டி கொள்கிறாய்...இங்கே வந்து எத்தனை பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து விட்டோம். உனக்குப் பெரிய அந்தஸ்தே கிடைத்து விட்டது. தேவையில்லாத கற்பனைகளில் மனதை ஏன் விணாக அலட்டி எனக்கும் வீண் கவலை தருகிறாய், நான் ஏதோ பயங்கர சம்பவம் நடந்ததாத எண்ணி விட்டேன்.”

கீதா நசிந்ததும் பெரிய சுத்தியால் அடித்தாள்,

“நீங்க கயலோட நெருக்கமாகப் பழகியதாகச் சொன்னார்கள்...” கீதா இழுத்தாள்,

“யார் சொன்னது?”

“சொல்லமாட்டேன்.”

“கயலோடென்ன அடுத்த வீட்டு புஷ்பம், புனிதம் எல்லோரிடமும் தான் கேலிபேசி நெருக்கமாகத்தான் பழகுகிறேன். உனக்கு புஷ்பம்தான் சொல்லியிருப்பாள். நீ மறைக்கிறாய்.”

“உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“என்னிடமும் இதே சந்தேகத்தைக் கேட்டாள். அவளது வாயை உடனே அடைத்து விட்டேன்.”

“எப்படி? என்ன சொன்னீங்க?”

ஆவலான வினாக்கள்.

“கயல்விழிக்கு நான் உறுதி கூறினேன் என்று நேரடியாகக் கூட்டி வந்து என்முன்னே ஒப்புவி என்றேன். அத்தோடு விட்டுவிட்டாள். எல்லாப் பெண்களும் ஆண்களும் கற்பனைக் கோட்டை கட்டலாம். அவை நிலைப்பதில்லை, தாமே இடிந்து விடலாம். அதற்கு மற்றவர்மேல் பழி சுமத்துவதா?”

சுந்தரம் சிறிது சூடாகவே பேசினான். கீதா கோபம் சிறுது தணிந்து அவள் சுந்தரத்தின் கரத்தைப் பற்றுவதிலிருந்து நெரிந்தது.

“நான் கயல்விழி வீட்டுக்கும் போனேனே, அவள் எதுவுமே பேசவில்லை தாயார் எத்தனை மரியாதை காட்டினார்கள். நீயும் பார்த்திருப்பாயே. பரீட்சை முடிந்த பின்னர் எங்காவது வேலை தேடிக் கொடுக்கும்படியும் தாயார் கேட்டார்.”

“ஆமாம். கயல்விழியும் என்னோடு நல்லாய்தான் பழகினாள். மற்றவர்களைப்போல என்னைப்பற்றிய விபரம் எதுவும் கேட்கவில்லை. நீ கெட்டிக்காரி. நல்ல அதிர்ஷ்டக்காரி என்றும் சொன்னாள்”

“பார்த்தாயா? இப்பொழுதாவது உன் சந்தேகம் தீர்த்ததா?”

“முற்றாகத் தீரவில்லை...”

“பிறகும் ஏன் சந்தேகம்...?”

“என்னை அதிர்ஷ்டக்காரி என்றபோதுதான் அதிர்ஷ்டமில்லாதவள் என்ற குரல் தொனிக்க வில்லையா?”

“இது சொல்லாராய்ச்சியா?”

“சைக்கோ ஆராய்ச்சி...”

“ஏன் இந்த ஆராய்ச்சியெல்லாம் இப்போது உனக்குத் தாலிகட்டி விட்டேன். நீ என் மனைவியாகி விட்டாய். அது போக என் குடும்பத் தலைவி.”

“அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. கயல்விழி என்னை விட அழகி. பி. எஸ். சி. பட்டதாரி ஆகப் போகிறாள். அவள் உங்களை விரும்புகிறாள். அதுவும் உங்களுக்கு நன்கு தெரியும். அப்படி இருக்க திடீரென எனக்கு ஏன் தாலிகட்ட வேண்டும்?”

தன் அடிமனதில் எழுந்திருந்த சந்தேகத்தைக் கீதா கிளப்பி விட்டாள். புஷ்பம் ஏதோ மர்மம் என்றாளே இவளையும் கேட்டாளோ?

“கீதா இந்த விஷயத்திற்கு எத்தனை தரம் விளக்கம் கூறிவிட்டேன். மீண்டும் எதற்கு?”

“கயல்விழியைக் கண்ட பின்னரே மீண்டும் சந்தேகம் வந்தது...”

“என்ன சந்தேகம்?”

“என்னை மட்டுமே காதலிப்பதாக நீங்க கூறியது.”

“சரி நான் கயல்விழியை, புஷ்பத்தை, புனிதத்தை கீதாவை எல்லோரையும் காதலித்தேன் - உன்னை மட்டுமே மனைவியாகத் தேர்ந்தெடுத்தேன். சரியா?”

“அப்போது காதல் வேறு கலியாணம் வேறு என்று சொல்லுகிறீங்க.”

“சரி அப்படியே வைத்துக் கொள்.”

சுந்தரம் பொறுமையை இழப்பதைப் பார்த்து கீதா அத்தோடு பேச்சை நிறுத்தினாள்.

சிறிது நேர மௌனம்.

16

பளையில் நிலையம் கடந்து வண்டி கிளிநொச்சியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

எதிரே இருந்தவர் தமது சாப்பாட்டுப் பார்சல்களை எடுத்துச் சாப்பிடத் தொடங்கினார்.

“அத்தானின் கோபம் குறைந்திருக்கும். இனிச் சாப்பிடலாம் தானே...”

கீதாவே தானாகத்தணிந்து வந்தாள்.

சுந்தரம் எதுவும் பேசவில்லை.

மௌனம் சம்மதத்திற்கு அறிகுறி என்ற எண்ணத்துடன் அருந்ததி அதிகாலையில் எழுந்து தயாரித்துக் கொடுத்த பார்சலை, மடியிலே நியூஸ் பேப்பர் ஒன்றை விரித்துவிட்டு கீதா அவிழ்த்தாள்.

இடியப்பம், முருங்கைக்காய் கூட்டுக்கறி, சம்பல். ஒரு பகுதியாக எடுத்துச் சாப்பிடும்படி சுந்தரத்தைப் பணித்தாள்.

அவனது வலது கரத்தைப் பிடித்து இடியப்பத்தைத் தொடர்ச் செய்தாள்.

சுந்தரமும் ஊடலை நீடிக்காமல் சாப்பிடத் தொடங்கினான். அவன் ஒரு இடியப்பத்தைப் பிய்த்துச் சாப்பிட்டதும் சுந்தரத்தைத் தடுத்துவிட்டு இடியப்பம் முழுவதையும்கூட்டுக் கறியுடனும் சம்பலுடனும் பிசைந்துவிட்டு ஒரு பகுதியைக்கிள்ளி அவனது கையில் வைத்தாள்.

“இது நல்லாயிருக்கிறது...”

“உங்க தங்கச்சியும் நல்லாய் சமைக்கப் பழகிவிட்டா.”

“அம்மா பழக்கியதே... நீயும் கொஞ்ச நாள் தங்கினால் அம்மாவிடம் பழகிவிடலாம்...”

“உங்களுக்குப் பிடித்ததெல்லாம் மாமியிடம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன்.”

“நல்லது. இனிமேல் வாய்க்கு ருசியாக நானும் சாப்பிடலாம்”

“இந்தக் கூட்டுக்கறி மாமி ஆக்கியது”

“தெரியுமே...”

“எப்படி...”

“அம்மாவின் கைப்பட்டதை என் நாக்கு உடனே சொல்லிவிடும். பிறந்ததிலிருந்து அம்மாதானே நாவுக்கு ருசியைப் பழக்கி விட்டார்.”

“மச்சாள் என் சமையல் பற்றிக் கேட்டா என்னிடமுள்ள சமையல் புத்தகமெல்லாவற்றையும் சொன்னேன். தனக்குக் அந்தியேட்டிக்கு வரும்போது இரண்டு புத்தகம் கொண்டு வரும்படி சொன்னார்.”

கீதா பெருமையோடு சொன்னாள்.

கூடையிலிருந்து இதரை வாழைப்பழம் ஒன்றை எடுத்துச் சுந்தரத்தின் கையில் கொடுத்தாள். தானும் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டாள்.

“இந்தப் பழம் உங்களுக்குப் பிடிக்கும் என்று புனிதம் கொண்டு வந்து தந்தது.”

“அவளோடும் பழகி விட்டாயா?”

பழத்தின் வெளித்தோலை மென்மையாகப் பிரித்த படியே கேட்டான்.

“அவளாகவே வந்து பேசிப் பழகினாள். அவளுக்குக் கயல்விழியை அத்தனை பிடிக்காது போலத் தெரிந்தது. தான் கொஞ்சம் அழகி, பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பதாகவும் கர்வம் என்பது போலச் சொன்னாள்.”

“சரி. வேறென்ன?”

நேரம் போக்குவதற்கு அங்கே நடைபெறும் குசுகுசு பேச்சுகளை அறிவோம் என ஆர்வம் காட்டினான். ஆனால் அது வேறு வடிவம் எடுத்து மீண்டும் அவனைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியது.

“திடீரென நடைபெற்ற எங்க கலியாணத்தில் ஏதோ மர்மம் மறைந்திருப்பதாக புஷ்பம் சொல்லியிருந்தாள். அதற்கு புனிதம் எனக்கு விளக்கம் கொடுத்தாள்.”

“அப்படியா? என்ன விளக்கம்?”

“நீங்க கொழும்பிலே யாரே ஒரு சிங்களப் பெண்ணோடு சுற்றித்திரிவதாகக் கயல்விழிக்கு செய்தி வந்து அவளாகவே காதலை முறிப்பதாகக் கடிதம் எழுதியதும் அவளைப் பழிவாங்குவதற்கு உடனே எனக்குத் தாலிகட்டியதாகவும் விளக்கம் சொன்னாள்.”

சுந்தரம் அக்கதையைக் கேட்டு உள்ளூறச் சிரித்துக் கொண்டான்.

“ஏன் சிரிக்கிறீங்க. இது உண்மையா?”

“நீயே நோயும் சொல்லி மருந்தும் கூறுகிறாய். இதை யெல்லாம் நீ நம்புகிறாயா?”

“இல்லையே”

“அப்போது விட்டுவிடு. இனி இந்தக் கதையெல்லாம் வேண்டாம்.”

வண்டி கிளிநொச்சியை அடைத்தபோதே அமைதிப் படையினரின் டிரக்குகள், டாங்கிகளை தெருவிலேயே பார்க்க முடிந்தது. தூரவெளியில் ஒருஹெலி. மணல்மூட்டைகளுக்கு இடையே யந்திரத் துப்பாக்கிகளுடன் படையினர். யாழ்ப்பாணத்திலும் பார்க்க காட்டுப்பகுதியிலேயே படையினரின் விழிப்பு நிலை அதிகமாகக் காணப்பட்டதாக தெரிந்தது.

“அமைதிப் படையினர் மொத்தமாக எத்தனை பேராம்?”

அவற்றையெல்லாம் பார்த்த எதிரே இருந்தவர் கேள்வி எழுப்பினார்.

“எழுபதினாயிரத்துக்குக் குறையாது என்று சொல்லுகிறார்கள்”

“இந்தியாவுக்கு எந்தனை நஷ்டம்”

“இங்கே பயிற்சிக்கு அனுப்புகிறார்கள்.”

“எங்களுக்கு எத்தனை நஷ்டம் என்று பேசுவானில்லை.”

துணிச்சலான ஒரு குரல் மூலையிலிருந்து வந்தது. எல்லோர் கவனமும் அந்த நபரின் மேல் சென்றது

வவுனியாவில் வண்டி அதிகநேரம் நின்றது. உள்ளே நோட்டம் போட்டபடி படையினருடன் சிலர் வந்து சென்ற

னர். தூரத்தில் துப்பாக்கித்தம் சச் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

மதவாச்சியில் கொழும்பிலிருந்து வந்த வண்டி ஓரமாக நின்று யாழ் நகரிலிருந்து வந்த வண்டிக்கு வழி தந்தது.

அனுராதபுரத்தில் மீண்டும் தாமதம், சிங்கள இராணுவத்தினரின் ஊடுருவலும் தணிக்கையும்.

குருநாகலில் வண்டி நின்றபோது வெளியே ஒரு ஜீப்பை பார்த்தபடி தெருவோரங்களில் மக்கள், அந்த ஜீப்பில் இரத்தம் தோய்ந்த சில இளைஞர் சடலங்கள்.

கீதாவின் இரத்தம் ஒரு கணம் உறைந்தது. கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

குருநாகலில் ஏறிய சில சிங்கள இராணுவத்தினர் சந்தேகமான சிலரிடம் அடையாள அட்டையைக் கேட்டுப் பெற்றுப் பார்த்தனர்.

‘எங்களுடையதை எடுப்பதா?’ என சுந்தரம் சிங்களத்தில் கேட்டான்.

வேண்டியதில்லை என சமிக்கை காட்டியபடியே இராணுவத்தினர் அடுத்த பகுதிக்குச் சென்றனர்.

வண்டி ஓடிக் கொண்டிருந்தது

அரைத் தூக்கத்தில் அயர்ந்திருந்த கீதா நினைவு வந்து பிஸ்கெட்டும், பழமும் எடுத்து சுந்தரத்திற்குத் தந்து தானும் சாப்பிட்டாள். எஞ்சிய கோப்பியை ஊற்றிக் கொடுக்கும் போது சொன்னாள்:

“இனி கொழும்பில் வீட்டில் சமைத்துத் தான் சாப்பாடு...”

“நீ களைத்திருப்பாய். ராத்திரிக்கு பட்டரும் பாணுமே போதும்...”

“புட்டு அலிக்க மாமி வறுத்த மாக்கூட தந்துவிட்டா”

“மாமியும் மருமகளும் நல்ல ஒற்றுமை தான்”

சுந்தரத்தின் கேலிப் பேச்சு.

“மாமிக்கு உங்கள் மேல் தான் பற்று.”

“ஏதோ மாமியும் மருமகளும் பங்கு போட்டுச் சண்டையிடாமல் இருந்தால் போதும்”

பற்களைக் கடித்து அவளது தோளில் கிள்ளியபடியே சொன்னான்.

கொழும்பை நெருங்கவும் மறுநாள் ஏற்படப் போகும் வேலை நெருக்கடி பற்றியே சுந்தரத்திற்கு நினைவுவந்தது. தந்தையின் மரணம் பற்றியும் மேலதிக லீவுக்குமாக அவன் ஏற்கனவே விநாயகம் மூலம் தந்தியும் கடிதமும் அனுப்பியிருந்தான். டெய்லி நியூஸ் பத்திரிகை மூலம் மரண அறிவித்தலும் செய்திருந்தான்.

அனுதாபத் தந்திகள் கடிதமூலம் கிராமத்திற்கும் வந்திருந்தன. புறப்பட முதல்நாள் சனிக்கிழமையே மைத்துனர் முருகேசு வாத்தியார் சுந்தரத்துடன் ஓய்வாகப் பேசினார்.

மரணச் சடங்கு செலவுக் கணக்கைப் பெற்றுக் கொண்டு அந்தியேட்டி ஆரம்பச் செலவுக்கு மிகுதியை வைத்திருக்கும் படி திருப்பி அவரிடமே தந்துவிட்டு கொழும்புக்குச் சென்று மேலும் பணம் அனுப்புவதாகக் கூறி மதிப்பீடு கேட்டு அறிந்தான்.

“அம்மாவும் அருந்ததியும் சொல்லுபவர்களை யெல்லாம் அழைக்கலாம். செலவு பற்றிக் கவலை வேண்டாம்”

சுந்தரம் சொன்னான்.

அந்த விஷயம் முடிந்ததும் மைத்துனர் கூறியசெய்தியே சுந்தரத்தின் மனதை அலைத்துக் கொண்டிருந்தது. அப்பா மேலிருந்த கடுகடுப்பும் சிறிது ஆறியது.

“கடைசி வேளையில் உங்கள் கலியாணத்தை ஏற்கும் நிலைக்கு அப்பா வந்திருந்தார். யார் அந்தப் பெண், அவனைப் பிடிக்கும் அளவிற்குக் கெட்டிக் காரியாயிருக்க வேண்டும் என்ற கேலிச் சிரிப்போடு என்னை விசாரித்தார். என்னாலும் ஒரு விபரமும் முற்றுமுழுதாகக் கூற முடியவில்லை. விசாரித்துச் சொல்லுவதாகச் சொன்னேன். அப்போதும் பிடிவாதம் இருக்கவே செய்தது. தான் என்னிடம் பெண் பற்றிவிசாரித்தது பற்றிமாயியிடமும் அருந்ததியிடமும் சொல்லவேண்டாம் என்றும் சொன்னார். அதற்கிடையில் எல்லாம் நடந்து முடிந்து விட்டது.”

முருகேசனின் குரலில் மரணசோகம் தொனித்தது. அவர் வேலும் தொடர்ந்து சொன்னார்:

“சுந்தரத்திற்கு கையிலுள்ள லீவர் கம்பனி வேலை ஒன்றே போதும். அவர்கள் எல்லாம் கவனித்துக் கொள்வார்கள். வெளிநாட்டுக்கு ஆட்களைக் கடந்தும் ஏஜென்ஸி தொழிலை விட்டுவிட வேண்டும். அதனால் பிறகு அவனது மானமே போய்விடும். பொலிஸ், கோடு, விசாரணைகளிலும் மாட்டுப்பட நேரும் என்றும் சொன்னார்.”

முருகேச அவனிடமிருந்து உறுதிபொழி எதுவும் கேட்கவில்லை. அப்பாவின் வார்த்தைகளிலுள்ள உண்மைகளை அவன் உணராமலில்லை. மைத்துனரும் பண்பாகவே கூறிய முறை சுந்தரத்திற்குப் பிடித்துக் கொண்டது.

செய்த தொழிலைத் திடீரென விட்டுவிடுவதிலுள்ள கஷ்டங்களையும் எண்ணிப் பார்த்தான், அது ஒரு சங்கிலித் தொடர்பான தொழில், கையில் வெளிநாடு அனுப்புவதாக ஏற்றவர்களை எப்படியும் கவனித்தே ஆகவேண்டும். அல்லது பல சிக்கல்களையும் ஏற்படுத்தி விடலாம்.

சிறிது சிறிதாகவே ஏஜென்சி தொழிலை குறைந்து நழுவினிட வேண்டும். 'முயற்சிப்போம்' என எண்ணிக் கொண்டான்.

கண்களை மூடியபடி சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த சுந்தரத்தின் தோளைத் தட்டியபடி கீதாவின் நிர்மலமான குரல் ஒலித்தது.

“என்னத்தான் பகற்கனவா? சிந்தனையா?”

“ஒரு வாரத்தின் பின்னர் இப்போதுதான் உனது அப்பழுக்கற்ற இனிய குரலைக் கேட்க முடிந்தது. வீட்டுக்கு வந்த பின்னர்தான் காலையில் காட்டிய கடுகடுப்புக்கெல்லாம் பழிவாங்கிக் காட்டுவேன்.”

சுந்தரம் பொய்க் கோபம் காட்டியபடி சொன்னான்.

கீதாவை எப்படிச் சமாதானப் படுத்தியபோதும் கயலின் பழைய நினைவுகளும் அன்றைய காலை அவள் காட்டிய வெஞ்சினமும் சுந்தரத்தின் நெஞ்சைவிட்டு அகலவில்லை. மேலும் அவளின் நினைவு வலுக்கவே செய்தது. மன்னிக்க மறுக்கும் அவளது கோபம் மனதை உறுத்திக் கொண்டும் இருந்தது.

கோட்டை நிலையத்தில் இறங்கியதும் மேடையிலும் வெளியேறும் வாயிலிலும் இராணுவத்தினரின் நோட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. வண்டி ஒருமணி நேரம் வரை பிந்திவிட்டது. வீட்டைச் சேர்ந்தபோது இருள் சூழத் தொடங்கிவிட்டது.

கதவைத் திறந்ததும் கடிதங்கள், வீடெல்லாம் பல நாட்கள் கூட்டாது அழுக்கேறியிருந்தது.

சுந்தரம் குளிப்பதற்கிடையில் கோப்பி போட்டு வீட்டைப் பெருக்கினாள். கீதா குளிக்கச் சென்றதும் கோப்பியைக் குடித்துவிட்டு கனடாவி லுள்ள தன் தம்பி சிவநாதனுக்கு போன் செய்தான்.

ஜனாதிபதியாக பிரேமதாசா பதவி ஏற்றதும் அதைத் தொடர்ந்து நடந்த பாராளுமன்றத் தேர்தலில் அவரின் தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக்கட்சி நாடாளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை பெற்றதும் 1989-ம் ஆண்டில் இலங்கையின் அரசியலிலும் சமூக வாழ்வினும்புதியமாற்றங்களுக்குள் திட்டன. மேலும் பயங்கர நிலைமைகளையும் ஏற்படுத்தின.

ஜே. வி. பி என்ற மக்கள் விடுதலை முன்னணியினரின் இளைஞர்கள் கொழும்பிலும் தென்பகுதியிலும் தமது பலத்தைக் காட்ட முயன்றனர். ஒரு தசாப்தத்திற்கு முன்னர் ஆரம்பித்த உலக வங்கியின் ஆதிக்கத்தில் நடைபெற்ற கடன் பொருளாதாரக் கொள்கை வேலை வாய்ப்பில் உச்ச நிலையடைந்து பின்னர் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது.

வேலையில்லாத திண்டாட்டமும் பணவீக்கமும் ஒருபுறம் பாதிப்பு ஏற்படுத்த மறுபுறத்தில் யுத்த நடவடிக்கைகளும் ஊழல்களும் மக்களை வாட்டின. இதனால் தென்பகுதி வாழ் சிங்கள இளைஞர்கள் 1971-ல் நடத்திய கிளர்ச்சியின் தோல்வியின் பின்னர் மீண்டும் ஆயுதமேந்திய தீவிரவாதக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். ஆட்சியைச் சார்ந்த அரசியலாரையும் பொலிஸ், இராணுவத்தினரையும் தாக்கினர். ஆட்சி நடத்திய ஐக்கிய தேசியக் கட்சிச் செயலாளர்களும் முக்கிய உறுப்பினர்களும் கொல்லப்பட்டனர்.

வடபுறத்தில் புலிப்படையினருக்கும் தென்புறத்தில் மக்கள் விடுதலை முன்னணி இளைஞர்களுக்கும் தாக்குப்பிடிக்க முடியா நிலையில் பிரேமதாசா இருபகுதித் தலைவர்களையும் பேச்சுவார்த்தைக்கு வரும்படி அழைப்பு விடுத்துக் கொண்டே இருந்தார்.

மக்கள் விடுதலை முன்னணி இளைஞர்கள் பேச்சு வார்த்தைக்குச் செல்ல மறுத்தனர். அவர்களின் கட்டளையில்

அடிக்கடி நடைபெற்ற வேலை நிறுத்தங்கள் இலங்கையின் நடைமுறை வாழ்க்கையைப் பாதித்தது

இந்திய அமைதிப்படையை அகற்ற வேண்டும். எதிர்த்துப் போரிட ஆயுதம் வழங்கும்படி புலிப்படையுடன் பிரேம தாசா அரசு பேரம் பேசியதாகக் கூறப்பட்டது. அவர்கள் கேட்ட ஆயுதங்கள் வழங்கப்பட்ட பின்னர் பேச்சு வார்த்தைக்குப் புலிப்படையினர் உடன்பட்டனர் என அனைவரும் பேசிக் கொண்டனர்,

1989 ஏப்ரலில் புலிப்படைப் பிரதிநிதிகள் கொழும்புக்கு வந்து கொழும்புக் கோட்டையிலுள்ள ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டலில் தங்கி அரசுடன் பேச்சு வார்த்தையில் ஈடுபட்டனர். அதேவேளை பேச்சுவார்த்தைக்கு வரமறுத்த மக்கள் விடுதலை முன்னணிக்கு எதிராக அரசின் ஈனிரக்கமற்ற ஒடுக்குமுறைகள் ஆரம்பித்தன.

மக்கள் விடுதலை முன்னணியினர் பொலிஸ், இராணுவத்தினரை மட்டும் தாக்குவதோடு நிறுத்தாமல் அவர்களின் குடும்பத்தினரையும் அழித்தொழிக்க முயன்ற செயல் பொலிஸ், இராணுவத்தினருக்கும் கடுஞ்சினத்தை ஏற்படுத்தியது அடக்குமுறையின் உச்சக்கட்டமாக வாலிபர்கள் கிராமந்தோறும் கொண்டு குளிக்கப்பட்டனர். பல்கலைக் கழகங்கள் காலவரையின்றி மூடப்பட்டன. இயக்கம் சார்ந்தவர், அனுதாபிகளான மாணவரும், மற்றவரும் 'காம்பு'களில் அடைக்கப்பட்டனர்.

சிங்களப்பகுதியில் கிராமங் கிராமமாகச் சென்று இளைஞர்கள் வேட்டையாடப்பட்டனர். வாலிபரின் சடலங்களைத் தெருக்களிலே போட்டு அங்கெல்லாம் மக்களைப் பயமுறுத்தி இயக்கத்திலிருந்து பிரித்தனர்.

முண்டம் ஒருபுறமும் தலைமற்றொரு புறமுமாக இயக்கம் சார்ந்த மாணவரைப் பல்கலைக்கழக வளாகங்களில் போட்டு மாணவரை அச்சுறுத்தினர்.

பின்புறமாகக் கைகள் கட்டப்பட்ட இளைஞர்களின் கழுத்தில் டயர்களைப் போட்டு பெட்ரோல் ஊற்றி தீவைத்து நடுத்தெருக்களில் மக்கள் முன்னிலையில் எரித்தனர். கிராமப் புறமெல்லாம் மரணபயம் தலைவிரித்தாடியது. 'டயர்' என்ற சொல்லே நாடெல்லாம் நடுக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

பத்திரிகைகள், வானொலி, டி.வியாவும் அரசின் ஊது குழலாக இருந்தன. இக்கொடுரச் செயல்களையெல்லாம் இருட்டடிப்புச் செய்தன.

ஆறுமாத காலத்தில் நாற்பதினாயிரம் தொடக்கம் ஐம்பதினாயிரம் இளைஞர்கள் கொல்லப்பட்டோ, காணாமலோ போய் விட்டனர் என மதிப்பிட்டு உலக மனித உரிமைக் கழகங்களுக்கு முறைப்பாடுகள் அனுப்பப்பட்டன. உலக மனித உரிமை இயக்கங்களும் அரசைக் கண்டித்து விளக்கம் கேட்டன.

புலிப்படைத் தலைவர்களுடன் பேச்சு வார்த்தை அத்தனை முன்னேற்றம் அடையவில்லை. விடுதலைப் புலிகள் ஒரு அரசியல் கட்சியாக அங்கீகரிக்கும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவர்களின் மற்றொரு கோரிக்கையையும் நிறைவேற்ற பிரேமதாசா முன் வந்தார்.

இந்திய அமைதிப் படையினர் ஜூலை 29ல் இலங்கையை விட்டு வெளியேறலாம் என பிரேமதாசா ஜூன் மாதத்தில் அறிவித்தார். அவ்வறிவித்தல் பல வாதப் பிரதி வாதங்களை ஏற்படுத்தியதோடு வடகீழ்மாகாண அரசை திருகோண மலையிலிருந்து நடத்தி வந்த ஈ.பி.ஆர். எல். எவ்-ஈ-என்.டி. எல்.எப். கூட்டு ஆட்சியினருக்கு நெருக்கடி ஏற்படுத்தியது.

ஜூலை 13 அன்று தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணித் தலைவர் அமிர்தலிங்கமும், உறுப்பினர் யோகேஸ்வரனும் கொழும்பில் கொல்லப்பட்டனர். இரண்டு நாட்கள் கழித்து புளொட் இயக்கத் தலைவர் உமாமகேஸ்வரனும் கொல்லப்பட்டார்.

அந்தியேட்டிக்காக நாலு நாள் விடுமுறையில் கீதாவுடன் யாழ் சென்று திரும்பிய பின்னர் சுந்தரத்தால் அப்பக்கமே போக முடியவில்லை. அரசியல் மாற்றங்கள், இயக்கப் போர்கள், பிரயாணத்திலுள்ள ஆபத்து யாவும் முன்னரிலும் மோசமடைந்தன.

கொழும்பிலும் ஓய்வற்ற வேலைகள்; ஏஜென்ஸி வேலையையும் விட்டு விட முடியவில்லை. வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டவர் பலர் சிங்கப்பூர், மலேசியா, தைலாந்து ஆகிய நாடுகளில். மேலே செல்ல முடியாததால் பயணிகளையும் அங்கெல்லாம் வைத்துக்காப்பாற்ற வேண்டிய வேலை, அங்கு தேக்கப்பட்டவரின் உறவினர், நண்பர்களின் விசாரணையும் அவநம்பிக்கையான பொச்சரிப்புகளும் மனக்கவலையும் பதட்டமும் ஏற்படுத்தியது. சில பயணிகளின் முறைப்பாடுகளினால் போலீஸ் விசாரணை வேறு நடைபெற்று வந்தது.

வெளிநாட்டு நண்பர்களிடம் புதியவர்களை ஏற்க முடியாது என சுந்தரம் கண்டிப்பாகத் தெரிவித்து விட்டான். ஆனாலும் ஏற்கனவே பணம் பெற்ற கையிலுள்ள பிரச்சனையையும் அத்தனை எளிதில் தீர்க்க முடியாத நிலை.

கீதாவே விட்டு டெலிபோனை எடுத்துப் பேசுவாள். எப்படியெல்லாம் பொய் பேசுவது என்று சுந்தரம் சொல்லிக் கொடுத்திருந்தான். சில வாடிக்கைக்காரரின் திட்டங்களையும் அவளே ஏற்க நேரிட்டது. அவளே சலிப்படைந்து விட்டாள்! அதனால் சுந்தரத்துடன் அடிக்கடி வாய்ச்சண்டை, சத்தியாகிரகம். உண்ணாவிரதமெல்லாம் நடைபெற்றது.

அன்று நடைபெற்ற வாக்குவாதத்தின்போது கீதா நெஞ்சில் புகைநதிருந்த புகையைக் கக்கிவிட்டாள். அதற்குக் காரணமும் இருந்தது. அன்று பகல் சுந்தரம் வெளியே கம்பனி விற்பனை அலுவலாகப் போய்விட்டான்.

சமையலில் ஈடுபட்டிருந்தபோது டெலிபோன் அடித்துக் கொண்டிருந்தது; முன்னர் போல அவசரப்பட்டு அவன்

ஓடிச்சென்று டெலிபோனை எடுப்பதில்லை. நீண்டநேரம் தொடர்ந்து அடித்ததாலே சென்று எடுத்து சுந்தரம் வெளியே போய்விட்டது பற்றி விபரம் சொல்லுவாள்.

ஒரு தடவை தடைபட்டு மீண்டும் அடித்துக் கொண்டிருந்த போனை சாவதானமாகச் சென்று எடுத்தாள்.

ஒரு பெண்ணின் கடுமையான குரல், மிஸ்டர் சுந்தரத்தைக் கேட்டு,

“அவர் வெளியே போய் விட்டார்...”

“அப்படித்தான் முந்தாநாளும் சொன்னாய். இராத்திரியும் சொன்னாய், பொய் சொல்கிறாய். அவரைக் கூப்பிடுபணமெல்லாம் லட்சக்கணக்காகப் பறித்துவிட்டார். என் தம்பி மலேசியாவில் மாட்டுப்பட்டு நிற்பதாகச் செய்தி வந்திருக்கு. என்ன நிலைமை என்று கேட்க வேண்டும்?”

“அவர் இங்கே இல்லை என்று சொல்லுகிறேனே. பொய்யா சொல்லுகிறேன். தம்பியின் பெயரையும் டெலிபோன் நம்பரையும் சொல்லுங்கோ. அவர் வந்ததும் நினைவூட்டுகிறேன்.”

“தம்பிராசா என்று சொல்லு, அவருக்கு போன் நம்பர் தெரியும்.” கடுமையான குரல். அத்தோடு விட்டு விடாமல் அந்தக் குரலில் தொனித்த அவநம்பிக்கையைப் போக்க கீதா தொடர்ந்து சிலவார்த்தைகள் பேசினாள். அது அவளையே பாதிப்பதாகிவிட்டது.

“மலேசியாவில் ஏதாவது பிரச்சனை எதிர்பாராமல் ஏற்பட்டிருக்கலாம், அவர் வந்ததும் சொல்லிவிடுவேன் ஏன் அவர்மேல் அவநம்பிக்கைப் படவேண்டும். அவர்எவரையும் ஏமாற்றி விடமாட்டார்”

கீதாவின் ஆறுதல் கூறும் பதிலுக்கு, மறுபுறந்திலிருந்து சாட்டையடி, அவளால் பொறுக்க முடியாத, என்றும் கேட்டறியாத பதில்.

‘ஓ உன் புருஷன் பெரிய யோக்கியன் என்ற நினைப்போ’”

போனை வைத்துவிட்டு ஓடிச்சென்று ஹாஸ் குக்கரை பாதிச்சமையலோடு அணைத்துவிட்டு கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டாள். நெஞ்சு நிம்மி அழுகையாக வந்தது தலையணையால் வாயைப் பொத்தியபடி அழுதாள்.

‘உன்புருஷன் பெரிய யோக்கியனோ’ என்ற கேள்விக்கு சரியான அர்த்தம் தேடிக் கொண்டிருந்தாள். வாழ்க்கையே ஏமாற்றமும் சூனியமுமாகவும் தெரிந்தது. சிந்தனையில் கழுத்தும் கைகளும் வியர்த்துக் கொட்டின. எழுந்து ‘பானை’ப் போட்டுவிட்டு மீண்டும் சிறிதுநேரம் படுத்தாள்.

எதற்கும் உண்மையைக் கண்டு நன்கு அறியாமல் சுந்தரத்துடன் பேசுவது தப்பு. அவனால் நம்பக் கூடிய விதமாகப் பொய்யையே சொல்லி நம்பவைக்கும் திறமை உண்டு என்பதையும் கீதா அறிவாள்.

எழுந்து சென்று மீண்டும் சமையலைக் கவனித்தாள். பகல் சாப்பாட்டுக்கு வரும்போது சூடாக விஷயத்தை எடுக்க வேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டாள். இரண்டு மணியாகியும் வரவில்லை.

நீண்ட நேரமடித்த போனை தயக்கத்தோடு எடுத்ததும், ‘என்ன தூங்கிக் கொண்டிருந்தாயா; கீதா. சாப்பாட்டுக்கு வரநேரமில்லை. சாயந்தரம் ஆறுமணிக்கெல்லாம் வந்துவிடு வேன்’ என்ற செய்தியோடு டெலிபோன் வைக்கப்பட்டு விட்டது. அவள் எதுவுமே பேச முடியவில்லை.

கோபம் ஓரளவு தணிந்து பசி எடுத்ததும், கீதா சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்துக் கொண்டாள். பலவித மனக் குழப்பத்திடையே தூக்கமும் அணைத்துக் கொண்டது.

எழுந்தபோது மணி ஐந்து. ஸ்கேட் அன் பிளவுஸைக் களைந்து குளித்து விட்டு டிரைஸ்ஸிங் கவுணை அணிந்து கொண்டாள்.

கோப்பி போட்டுக் குடித்துவிட்டு சுந்தரத்தின் வருகைக் காகக் காத்திருந்தாள்? முன்னர் இருந்தவெஞ்சினம் எல்லாம் ஆறியிருந்ததை உணர்ந்தாள். ஆனாலும் இன்று போர் தொடுக்க வேண்டும் என்ற வஞ்சம்.

ஆறரை மணிக்கே சுந்தரம் வந்துசேர்ந்தான். அவனைப் பார்க்கவோ, சிரித்து வழக்கம்போல வரவேற்கவோ மனம் எழவில்லை. பட்டர் பூசிய இரண்டு துண்டு பாணையும் கோப்பியையும் வழக்கம் போலக் கொண்டு வந்து மேசையில் வைத்தாள். பிஸ்கெட்டும் மேசைமேல் இருந்தது பிரிஜில் சீஸ், ஜாம், பழங்கள், கூல்டிரிங் எல்லா மிருந்தன. தேவையென்றால் அவனே எடுத்துக்கொள்வான் என்பதைக் கீதா அறிவாள்.

வழக்கமான கலகலப்பான பேச்சு இல்லை பாத்தூமில் முகத்தைக் கழுவி விட்டு சுந்தரம் வந்து காப்பியைக் குடித்தான்.

குசினிப் பக்கமாக சிறிது நேரம் உலாவி நேரத்தைக் கடத்திவிட்டு ஹோலுக்கு வந்ததும் திடீரென நினைவு வந்தவள் போல சுந்தரத்தின் முகத்தைப் பார்த்தபடியே சொன்னாள்;

“ஆரோ உங்களுக்குத் தெரிந்த பெண் பகலில் போன் செய்தாள். தன் தம்பி தம்பிராசாவாம். மலேசியாவில் பிடித்து விட்டார்களாம். என்ன நிலைமை என்று கேட்டாள்.”

“ஓ அதுவா, ஜெர்மனிக்குப் போக கோலாலம்பூரியில் பிளேன் ஏறப் போன போது எவனோ அவனைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டான். இரண்டு பேரை இமிகிரேசன் பிடித்து வைத்திருக்கிறார்கள் ஒருவாரத்தில் எடுக்க அங்கே உள்ள ஏஜென்டு ஏற்பாடு செய்கிறார்.”

இத்தனை விபரமாக சுந்தரம் எந்த விஷயம் பற்றி சொல்லுவதாயில்லை. அவள் கேட்பதாயில்லை. அந்தப்பெண்

மீண்டும் போன் செய்யலாம் என்பதற்காகச் சொல்லியிருக்கலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

“யார் அந்தப் பெண்?”

“நீயே சொன்னாயே தம்பிராசாவின் அக்கா?”

“என்ன பெயர்?”

“எனக்கு நினைவிருக்கா. நீயே கேட்டிருக்கலாம்...”

“கேட்டேன். டெலிபோன் நம்பரே உங்களுக்குத் தெரியும் என்றாள்.”

கீதா ஒரு பொய்யைச் சேர்த்துக் கொண்டாள்.

‘போனில்லாதவர்கள் எங்காவது ‘பூத்’ திலிருந்து போன் செய்திருப்பார்கள். அப்படித்தான் சொல்லுவார்கள்.’

“இல்லை நீங்க பொய் சொல்லுறீங்க”

கீதாவின் குரலில் கடுமை, சந்தேகம் இரண்டும் ஒலித்தன.

‘இது என்ன வம்பு போன் செய்யும் பெண்களெல்லாம் என் பிரெண்டு என்று நினைக்கிறாயா?’

சுந்தரத்தின் குரலில் பதிலான கடுகடுப்பு. திடீரென நிறு பூத்த நெருப்பு சுவலைவிட்டது.

“நீங்கதானே பொய் சொல்லி நம்பவைப்பதில் பெரிய கேட்டிக்காரராச்சே. கயல்விழி பற்றியும் பொய் சொல்லி நம்பவைத்தீங்க.”

அணைத்துவிட்டதாக எண்ணிய தீ மீண்டும் புகைக்கத் தொடங்கியதைக் கண்டு சுந்தரம் திகைப்படைந்தான்.

“சரி நான் பொய் சொன்னேனென்றால் நீ உண்மையைச் சொல்லு...”

“கயல் விழியை நீங்க ஏமாத்தினீங்க. போன் செய்த பெண்ணையும் உங்களுக்கு நல்லாய் தெரியும், பொய் சொல்லுறீங்க”

கீதாவின் குரலில் உணர்ச்சியும் கோபமும் பொங்கி வந்ததைக் கண்டபோதும் சுந்தரம் வேறு பதில் கூற முடியாத நிலையில் தன் ஆணாதிக்க குரலை முன் வைத்தான்.

“சரி நான் பொய் சொல்லுகிறேன் என்று வைத்துக் கொள். அதற்கு நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“அப்போது ஏன் என்னைக் காதலிப்பதாக நீங்க பொய் சொல்லிக் கலியாணம் கட்ட வேண்டும்.”

“சரி பொய் சொல்லித்தான் கட்டினேன் என்றால் அதற்கு இப்போது என்ன செய்யவேணும்”

பதில் கூற முடியாதவளாக விம்மி அழுதபடியே கீதா படுக்கை அறைக்கு ஓடிச் சென்றாள்.

சிறிதுநேரம் அழுதபின்னர்தான் அவளை ஆற்றமுடியும் என எண்ணிக்கொண்டு சுந்தரம் தன் வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

வேலையில் ஈடுபட முடியாமல் இடையிடையே மனம் குழம்பியது.

தன் திருமணத்தின் அடிப்படைக் காரணம் இரக்கமா, தியாகமா, பாலியல் காதலா என்பதை அவனால் முடிவுகட்ட முடியவில்லை.

சிறிது நேரம் கழித்து கீதாவை தேற்றினிடும் நோக்குடன் அறைக்குள் சென்றான். முதுகைத் தடவியபடி சொன்னான்:

“கீதா, நான் பகலும் சாப்பிடவில்லை, பசிக்கிறது. வா கீதா சாப்பிடுவோம்”

18

கணபதியைக் கொழும்பில் இடையிடையே கண்டு அரசியல், பொருளாதாரம், சமூக விஷயங்கள் பற்றி சுந்தரம் பேசி வந்தான்.

ஒரு வெள்ளிக்கிழமை புறக்கோட்டைப் பக்கத்தில் விற்பனைக்காகக் கடையில் ஆர்டர் எடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது கணபதியை அதே கடைத் தெருவில் எதிர் பாராமல் கண்டான். கணபதியை அழைத்து நன்கு பழக்கமான கடையின் முன்புறமாக உட்கார்ந்தபடி டீக்கு ஓடர் செய்தான்.

இருவரும் சுகம் விசாரித்துக் கொண்டனர்.

‘பாட்டர்’ கம்பனியில் ஏற்பட்டிருக்கும் தொழிற் சங்கப் பிரச்சனைபற்றிக் கூறினான்.

அவ்வேளை வயதான ஆண்களும் பெண்களும் கடை கடையாக ஏறிப் பிச்சை வாங்கிச் செல்வதைக் கணபதி கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“இது வெள்ளிக்கிழமை தோறும் நடைபெறும் கைங்கரியம். மற்ற நாட்களில் எவராவது கைநீட்டி வந்தால் வெள்ளிக்கிழமை வா என்று கூறி அனுப்பி விடுவார்கள். இந்தத் தொல்லையைச் சமாளிப்பதாக வெள்ளிக்கிழமைகளில் பிச்சைக்காக என சேர்த்து வைத்து கடைகளில் செலவு கணக்கும் எழுதிக் கொள்வார்கள்.”

அங்கே நடைபெற்று வரும் வழக்கத்தைச் சுந்தரம் விரித்துக் கூறினான்:

‘பார்த்தாயா எல்லாம் முதியவர்கள். ஆண்களும், பெண்களும் சிங்களவர், தமிழ், முஸ்லிம்கள். இந்த வயதில் பிச்சையெடுத்துச் சீனிக்க வேண்டிய நிலை. முதுமையில்

நடந்து கடையேறிப் பிச்சை எடுக்க முடியாத காலமும் இவர்கட்கு வரும்” கணபதி தன் கவலையைத் தெரிவித்தான்.

“அப்போது கோவில்கள், சேர்ச்சுகள், மொஸ்குகளின் முன்னேபோய் வெய்யிலிலேயும் உட்கார்ந்து பிச்சை வேண்டிக் கத்துவார்கள்.”

“அதற்கும் முடியாத காலம் பின்னர் வந்துவிடும் ..”

“எங்காவது வேண்டாத மனிதர்களாக வீட்டு மூலையில் கிடந்து சாவார்கள்.”

“என்ன அநாகரிக உலகத்தில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன் கௌதம புத்தரோ முதுமையின் குரூரத்தைக் கண்டு அஞ்சி, விடைதேடி துறவு பூண்டார் என்பது புத்தமதத்தின் சாரமாக இன்றும் பேசப்படுகிறது.”

கணபதியின் குரலில் இரக்கமல்ல அரசியல், சமூக அமைப்பின் மேலுள்ள வெறுப்பும் தொனித்தது, புத்தமதம் சார்ந்த முதியவர்கூட பிச்சை எடுக்கின்றனர். மதம் அவர்கட்கு ஆன்மீக விடுதலை தேடுகிறது என கணபதி எண்ணிக் கொண்டான்.

“மனிதன்கூட ஒரு நிலையடைந்ததும் பழுதடைந்த யந்திரமாகி விடுகிறான்”

“அது உண்மைதான். ஆனால் பழுதடைந்த யந்திரத்தையும் இரும்புக்கு விற்றுவிடலாம். ஆடு, மாடு, கிழமானாலும் இறைச்சிக்கும் தோலுக்கும் விற்றுவிடலாம். கிழவனை என்ன செய்வது? எரிக்கவும் பணம் வேண்டும் என்பார்கள்”

கணபதியின் கூற்றின் ஆழத்தை சுந்தரத்தால் எண்ணிப்பார்க்க முடிந்தது.

“உறவினர் தமது மானத்தையும் மரியாதையையும் காப்பாற்ற பணம் தேடி கடன்பட்டு என்றாலும், ஆடம்பரமாகப்

புதைத்தோ, எரித்தோ விடுவார்கள், பின்னர் விருந்து போட்டும் கொண்டாடுவார்கள்”

சுந்தரம் கேலியாகச் சொன்னான்.

“உழைப்பவருக்கே போதிய கூலியும் தக்க வாழ்வும் கொடுக்காத முதலாளித்துவம் உழைக்க முடியாத முதியவர்களுக்காக எங்கே கவலைப்படப் போகிறது?”

கணபதி கூறினான்.

“சரியாகச் சொன்னாய்”

“முதுமையை வெளியே கூறக்கூடாத வெட்கக்கேடான இரகசியமாக முதலாளித்துவம் வைத்திருக்கிறது. அதனால் பத்துவீதமான முதிய மக்கள் தொகையினர் வறுமைத்துன்பம், மனத்துயருடன் வாழ்கின்றனர். அரசு அவர்களை மக்களாகக் கருதுவதில்லை. நாகரிகமற்ற சமூகமும் அதற்கு பொறுப்பேற்க வேண்டும் என ஒரு சமூகவியலார் கூறியதையும் எப்பொழுதோ படித்திருக்கிறேன்.”

தேநீர் வந்தது; இருவரும் வீட்டு விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டனர். பிரியும்போது கணபதி வீட்டுக்கு ஒரு தடவை விரைவில் வருவதாகச் சுந்தரம் கூறியிருந்தான்.

கீதா கிளப்பும் புதிய புயல்கள் சுந்தரத்தின் மனத்தை நோக்கச் செய்தன.

‘ஒரு பெண்ணுக்கு வாழ்வளிப்பதுதான் திருமணம். ஆண்களின் தியாகம், கடமை என எங்கோ ஒரு பிரசங்கி கூறியதும் அவன் மனதில் தொக்கி நின்றது. இது வாழ்வளிப்பதா, அல்லது வேண்டாத வினையைத் தேடினாளா என சுந்தரத்தின் மனம் பேதலித்தது. ஒருவேளை கயலைக் கட்டியிருந்தால் இத்தகைய பிரச்சனையிலிருந்து தப்பி இருப்பேனா என்றும் மனம் குழம்பியது.

மறுநாள் கட்டாயமாகக் கணபதியைக் காண வேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டான்.

மறுநாள் காலையில் வேலை முடித்து கணபதி வீட்டுக்கே சுந்தரம் நேரடியாகச் சென்றான். இரவு பூராவும் கீதாவைச் சமாதானப்படுத்த முடியவில்லை. ஆனாலும் காலையில் எழுந்து ஓரளவு ஆறுதலடைந்து கோப்பி, சாப்பாட்டு வேலைகளை, கீதா கவனித்தாள். பகல் சாப்பிட வர மாட்டேன் இரவு எட்டுமணி அளவில்தான் வரமுடியும். டெலிபோன் அடித்தால் விரும்பினால் வெளியே வைத்து விடு. நீ எங்கே விரும்பினாலும் போய் வரலாம்' என்று கூறி அவளது பதில் எதையும் எதிர்பார்க்காமலே புறப்பட்டிருந்தான்.

அரசியல், பிற விஷயங்களைப் பேசி பின்னர் கீதாவின் பிரச்சனை பற்றிப் பேசுவதற்குச் சுந்தரம் சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“கீதா எப்படி இருக்கிறாள்...”

கணபதியே கேட்டான்.

முதல்நாள் நடைபெற்ற விஷயங்களைச் சுருக்கமாகச் சொல்லி, திருமணம் பற்றிய சலிப்பையும் தெரிவித்தான்.

கணபதி உடனே சிரித்தான். அதன் அர்த்தமே புரியாமல் சுந்தரம் திகைத்தான்.

“என் மனக்கஷ்டம் தெரியாது. நீங்க சிரித்து வேடிக்கை பார்க்கிறீங்க”

“நீ உன் வீட்டில் மட்டுந்தான் இந்தப்பிரச்சனை என்று கவலைப்படுகிறாய். இது எல்லா வீடுகளிலும் நடப்பது தானே. குடும்பம் என்று ஒன்று வேண்டுமென்றால் இவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் வாழப் பழகிக்கொள்”

“இது என்ன வேடிக்கைக் கதை.”

“இதுதான் யதார்த்தமான கதை, உன் வீட்டில் நடந்ததை மறந்து பேசுகிறாய். நான் கலியாணம் செய்து.

பதினைந்து வருடமாகிறது. இன்னும் வீட்டிலே முரண்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கின்றன.”

“மங்கையோடு கூடவா”

“ஏன் அவளும் பெண்தானே. திருமணம் என்ற சிறைக்குள்ளே வெவ்வேறு உடலமைப்பும் உடையும் சமூகப் பண்பாடும் கொண்ட இருவரை நுழைத்து, வெவ்வேறு வேலைப் பிரிவினையும் சிந்தனையும் வெவ்வேறு நோக்கத்துடனும் சேர்த்துவிட்டால் அங்கே எப்படி அமைதி நிலவ முடியும்? சிறைக்குள் நுழைந்தால் பல துன்பங்களையும் கூட அனுபவித்துத்தானே ஆக வேணும்?”

“இது என்ன வேடிக்கைக் கதை”

“வேதனையான வேடிக்கைக் கதை என்று சொல்லு. நீ எதற்கோ கீதாவைப் பிடித்தாய் என்று எனக்குத் தெரியாது. கீதா, என்ன, வேறு எந்தப் பெண்ணைக் காதலித்துக் கட்டினாலும் இப்படித்தான் இருக்கும். ஆனால் ஒன்றை நீ மறந்து விட்டுப் பேசுகிறாய். இந்தச் சிறைக்குள்ளே அதிகக் கஷ்டப்படுபவள் பெண்ணே. ஆணல்ல...”

“அது எப்படி?”

“உன் வீட்டில் நடந்ததையே பார். உன் அம்மா பட்ட கஷ்டத்தை உனக்கு நான் சொல்ல வேண்டுமா?”

கணபதி சொல்லும் வரையும் தன் வீட்டையும் தாயையும் எண்ணிப்பார்க்காததற்காக வெட்கப்பட்டான்! அப்பா, அம்மா வாழ்க்கையை ஒரு கணம் நினைவுபடுத்தினான்.

“அம்மா படிப்பறிவில்லாத பெண். கீதா படித்தவள். உலகத்தை நன்கு அறிந்தவள்’ புதிய சூழலில் வளர்ந்தவள்.”

“ஆதனால்தான் உரிமை பேசுகிறாள். மற்றொரு பெண்ணுடன் தொடர்பு என்றால் தன் பாதுகாப்புப் போய் விடுமோ என்ற அச்சம். எப்படியானாலும் குடும்பத்தை,

உடைத்துக்கொண்டு எந்தப் பெண்ணும் எளிதில் வெளியேறி விடமாட்டாள். அவளுக்கு வேண்டிய சமூக அந்தஸ்து கணவன் மூலமே கிடைக்கிறது. நீ ஏதாவது தவறாக நடந்தாலும் வீட்டுள்ளே சண்டை போடுவாள். வெளியே கூற மாட்டாள்...”

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?”

“ஏனென்றால் பாலுறவிலும் பார்க்க சமூக உறவே பலமானது. உன் பாட்டாகூட அப்படித்தானே அன்று சொன்னார். குடும்பம் என்பது சமூக உறவின் பலமான கூறு. கணவன் தவறாக நடப்பதை அவள் அறிய விரும்புவதும் இல்லை. ஊரெல்லாம் தெரிந்தாலும் கடைசியாகத்தான் மனைவியின் செவிகளில் விழும் என்று சொல்லுவார்கள்...”

“அப்போது மனைவி சோரம் போனால்...”

“கணவனின் கண்டிப்பு பலமாக இருக்கும். தான் மேலும் சோரம் போக விடுதலை பெற்றவனாக எண்ணிக் கொள்ளலாம், குடும்பத்தை உடைக்க அவனும் விரும்ப மாட்டான். குழந்தைகள் வேறு, குடும்பத்தை இறுகப் பிணைக்கின்றன. மேல்நாட்டில் உரிமை பெற்றிருப்பதால் பெரிய பிரச்சனை ஏற்படின் விவாகரத்துச் செய்து கொள்ளுகிறார்கள்...”

“இங்கே சந்தேகத்தில் மனைவியின் கொலைகள், கள்ளக்காதலன் கொலைகளெல்லாம் நடைபெறுகின்றனவே”

‘மேல் நாடுகளிலும் நடைபெறவே செய்கின்றன. இவை அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நடைபெறுபவையே. விதிவிலக்கான சம்பவங்கள். விதிவிலக்குகள் விதியாகாது. குடும்பம் ஒரு பரிசுத்தமான பிணைப்பல்ல. பொய்யும் புரட்டும் சண்டைப்பூசலும் ஆணாதிக்கமும் கொண்ட பொய்மையான வடிவம். தனிச்சொத்துச் சட்டங்களும் மதங்களும் அவற்றை சில ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாகக் காத்து வருகின்றன.’”

“அது காலப் போக்கில் நிலைக்காது என்று சொல்லுகிறீர்களா?”

“அதை நானல்ல தீர்மானிப்பது. மனித இனம் தனிச் சொத்து ஏற்படாத காலத்தில் சுதந்திரமாக உலகித் திரிந்தனர். சமூக உறவு இயற்கை வாழ்வின் தேவையாக இருந்தது. காலப்போக்கில் ஏற்பட்ட உற்பத்திக் கருவிகளின் வளர்ச்சியோடு தனிச்சொத்தும அரசும் ஏற்பட்ட சமூக அமைப்பில், ஆண்-பெண் வேலைப் பிரிவினையோடு குடும்ப அமைப்பு, ஒருதார மணம் போன்றவை மூலதன வளர்ச்சிக்குத் தேவைப்பட்டன. உலகில் தோன்றிய முதலாவது வேலைப்பிரிவினை ஆண்-பெண்களிடையான வேலைப் பிரிவினை என ஏங்கெல்ஸ் கூறியதைப் படித்திருப்பாய்”

“ஆமாம் முன்னர் நீங்களே ஒரு தடவை சொன்னதும் நினைவில் வருகிறது. இரண்டாவது வேலைப்பிரிவினையே உற்பத்திச் சாதனங்களுக்கும் உற்பத்தி உறவுக்கும் ஏற்பட்ட வேலைப்பிரிவினை என்றும் சொன்னீர்கள்”

“சோஸலிசப்புரட்சி மூலம் பின்னர் தோன்றிய இரண்டாவது வேலைப்பிரிவினை உடைக்கப்படும். அதை தொடர்ந்து முதலாவது வேலைப்பிரிவினையும் தளர்ந்து விடும். அடுத்த ஓரிரு நூற்றாண்டுகளில் சமூக அமைப்பில் ஆண் பெண்களுக்கிடையான வேலைப் பிரிவினை ஒழிந்த மிகப் பெரிய சமூக மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுவிடும் என்றே எண்ணுகிறேன்”

அவர்களது உரையாடலைத் தடைசெய்வதாக மங்கை தேவீர் கொண்டு வந்தாள். அத்துடன் தட்டில் வடைகள்.

தட்டை வைத்ததும் சுந்தரம் மங்கையிடம் நலம் விசாரித்து விட்டுக் கேட்டாள் :

“எப்படி அப்பா நலமாக இருக்கிறாரா. நீங்க போய் பார்க்கவில்லையா?”

“இன்றைய பிரயாணப் பிரச்சனை தானே உங்களுக்குத் தெரியுமே. பிறகும் ஒரு வாரம் தங்கலாம் என்று அங்கு போய் பிரயாணங்கள் தடைப்பட்டு இரண்டு வாரம் தங்க நேரிட்டது.”

“எப்படியானாலும் அப்பாவும் சந்தோஷப்பட்டிருப்பாரே...”

சுந்தரம் சொன்னான்.

“ஆமாம். பாவம் அவருடைய பேச்சுகளைக் கேட்க ஆட்களில்லை. என்னை வைத்து நாள் பூராவும் அறுத்தார். 20 வயதில் நடந்த சம்பவங்கள், 30 வயதில் நடந்ததை, 40 வயதில் 50 வயதில் நடந்தவற்றையெல்லாம் கூறிக் கொண்டிருந்தார். முன்னர் இரண்டு தடவை சொன்னவற்றைக் கூட மறந்துபோய் திரும்பவும் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார்... ஒரே போர்...”

மங்கை தன் சலிப்பான அனுபவத்தைச் சொன்னாள்.

“இது முமையின் ஒரு அம்சம். நமக்கு மட்டும் இந்த நிலை ஏற்படாது என்று நாமெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கத் தவறுவதுதான் வேடிக்கையானது...”

கணபதி மனித சுபாவத்தை அளப்பது போலச் சொன்னான்,

“முதுமை வர முன்னர் செத்துப் போகணும்”

மங்கை சொன்னாள்.

“அப்படிச் சொல்ல வேண்டாம். பிறகு கணபதி அண்ணன்தான் கஷ்டப்பட வேண்டும்...”

“நல்லாய் கஷ்டப்பட்டீடும். அப்போதுதான் மனைவியின் அருமை தெரியும் எங்க அப்பாகூட இப்போதுதான் புலம்புகிறார். அம்மாளிடம் அது சமைக்கேல்லை, இது ஏன் பண்ணேல்லை. என்றெல்லாம் ஆதிக்கம் செய்து தனதுநாக்

கைப் பார்த்தவர் இப்போது மருமகள் சமைத்துப் போடுவதைக் குறை சொல்லாமல் ஊமையாகி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். நான் அங்கு போய் இருக்கும்போதுதான் என்னிடம் மீன் கறியும் அம்மா வைக்கும் வெந்தயக் குழம்பும் கேட்டார். சமைத்துக் கொடுத்தேன்”

“கொடிது கொடிது முதுமை கொடிது என்று ஏன் அவ்வைக் கிழனி பாடவில்லையோ தெரியவில்லை” சுந்தரம் குறைப்பட்டான்.

“அப்படியல்ல, கொடிது கொடிது முதுமையில் வறுமை என்று பாடியிருக்க வேண்டும். கிழனிக்கு மன்னர்களும் பிரபுக்களும் சாப்பாடு போட்டிருப்பார்கள். மாமாவிற்குக் கூட பிச்சையேந்தாது மருமகள் சாப்பாடு போடுகிறாள். அன்று கடைத் தெருவில் பார்த்தோமே முதுமையில் பிச்சை எடுப்பவர்களை.”

கணபதி யதார்த்தமாகப் பேசினான்.

“ஒரு வேளை அவ்வைக் கிழனி இளவயதில் வறுமைத் துன்பம் அனுபவித்திருப்பாள். அதனால் தான் கொடிது கொடி இளமையில் வறுமை என்று பாடியிருக்கலாம்”

சுந்தரம் சொன்னான்.

“சரியாகச் சொன்னாய். கலை, இலக்கியங்களில் கூட முதுமைத்துன்பம் பற்றி எழுதுபவர். அதற்கு விடிவு கூறுவது இல்லை. முதுமையை கேலிச் சித்திரங்கள் மூலம் நகைச் சுவையாக்கிக் காட்டுகிறார்கள். முதுமைக் குறைபாடுகளான பல், முடி விழுந்தமை, பார்வை, செவி, கூனல் குறைபாடுகளையும் நகைசுவை யாக்குவது என்ன பண்பாடு. சினிமாவில் கூட காது கேளாமை, ஊமை, கிழட்டுக் காதல் கூட நகைச் சுவையாக்கப்படுகிறது”

“அந்தக் கலைஞர்கள் தமக்கு முதுமை வராது என்று எண்ணிக் கொள்ளுவதே வேடிக்கையானது...”

சுந்தரம் சிரித்தான்.

“முதியவரின் பாலுறவு கேவி செய்யப்படுவதாலே தற்பாலின்பம் பரவலாகக் கைக்கொள்ளப்படுவதாகப் பாலியல் ஆராய்ச்சியாளர் ஒருவர் கூறியதை எங்கோ படித்தேன். மேல் நாட்டிலும் இதே நிலமையே.”

கணபதி கூறிக் கொண்டே தலையைச் சொறிந்தார்.

“இரோட்டிக் பிளைசர், அதில் ஏதாவது தவறிருக்கா.”

“ஒன்றுமில்லையே. பிறருக்குத் தொல்லை தராத எந்த இன்பமும் தவறில்லாதது. தமக்கும் பிறக்கும் தீங்கு விளைக்கக்கூடிய புகை, போதைவஸ்து, அளவு மீறிய குடிவகையெல்லாவற்றையும் அரசு அனுமதிப்பதல்ல, அரசாங்குட்படுத்தவும் முடியாதிருக்கிறது”

கணபதி மேலும் விளக்கினான்.

அங்கு வந்ததில் பயன் பெற்ற புதிய உணர்வுடன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டு சுந்தரம் எழுந்தான்.

“சாப்பிட்டுப் போகலாமே” — மங்கை சொன்னாள்.

“மன்னிக்கவும். கீதா சாப்பாட்டோடு காத்திருப்பான்”

“கீதாவை கோவிலில் பார்த்ததுதான். பிறகு பார்க்கவேயில்லை. ஒரு நாளைக்கு அழைத்து வாருங்கள்” மங்கை சுந்தரத்திடம் சொன்னாள்.

“ஆமாம் அழைத்து வரவேண்டும். நாங்கதான் தவறி விட்டோம். ஒரே பிஸி. எதற்கும் நேரமில்லாது போய் விடுகிறது.”

சுந்தரம் மன்னிப்போடு விளக்கம் கூறினான்.

“கீதாவை பலரோடும் பேசிப் பழக விடுவது நல்லது. நீதான் ஏதோ காரணத்திற்காக அவளை விட்டிலேயே வைத்திருக்கிறாய்.”

கணபதியின் கரவற்ற கூற்று அவனின் அந்தரங்கத்-
தைச் சிறிது சுட்டிக் காட்டுவதாக சுந்தரமும் எண்ணிக்-
கொண்டான்.

கணபதி வாசல்வரை வந்தான். மோட்டார் சைக்கிளில்
ஏறும்போது கணபதி சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்:

“நீ மட்டுமே அழகி. உன்னையே ‘காதலிக்கிறேன்’
என்று சொல்லிக் கொண்டே இரு. சண்டைகள் குறையும்,
ஒவ்வொரு பெண்ணும் இந்த வார்த்தைகளை வாழ்நாள்
பூராவும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கவே விரும்புகிறான்...”

“இது பொய்யும் ஏமாற்றுமாயில்லையா”

“பெண்கள் பொய்மையில் தானே வாழ்ந்து கொண்டி-
ருக்கிறார்கள். யதார்த்தத்தைப் பார்க்கப் பயப்படுகிறா-
ர்கள்...”

“எல்லாப் பெண்களையும் இவ்வாறு பொதுமைப்படுத்து-
கிறீர்களா?”

“விவேகமும் கெட்டித்தனமும் துணிச்சலுமுள்ள பெண்-
கள் இல்லாமலில்லை. அவர்களே சமூகத்தில் தலைநிமிர்ந்து
ஆணாதிக்கத்தை மீறி ஓரளவு சுதந்திரத்துடன் வாழ்கிறார்-
கள். அவர்களை இப்படியான பேச்சுகளில் ஏமாற்றி விட
முடியாது. மாறாக அவர்களே ‘நீ அழகன், காதலிக்கிறேன்’
என்று கூறி பாலியலையும் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தி வெற்றி
பெற்றுவிடுகிறார்கள்.”

கணபதி கூறினான். சுந்தரம் வண்டியை ஸ்ராட்-
பண்ணினான். வண்டி ஓடும்போது கணபதியின் கடைசிப்-
பேச்சு அவன் நினைவில் சுழன்று கொண்டிருந்தது.

தனது வாழ்க்கையில் சந்தித்துப் பழகும் சில பெண்-
களோடு கணபதியின் கூற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். தன்
சாதுரியப் பேச்சில் எடுபட்டவர், தான் ஏமாற்றப்பட்ட
நிகழ்வுகள் என பிரித்துத் தனித்தனியாகப் பார்த்தான்.

தம்பிராசாவின் அக்கா எனக்கூறிய பவளத்தின் நினைவு உடனே வந்தது. அவளுக்குக் காலையில் போன் செய்தது போதாது. நாளைக் காலையில் நேரில் பார்த்து வீட்டுக்குப் போன் செய்யவேண்டாம் என அச்சுறுத்த வேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டான். எத்தனை துணிச்சலான பெண். தன் காரியத்தை முடிப்பதற்காக பிளாக்மெயில் கூடச் செய்யக் கூடியவள். கணபதியின் பாராட்டுப் பெறும் விடுதலை பெற்ற பெண்!

கதவைத் திறந்ததும் 'ஏன் லேட்' என்ற கேள்வி எதுவுமில்லை.

வீட்டிலே முன்னைய சண்டைகள், கோபங்கள் ஆறியதைக் காட்டுவதாக கீதா இடியப்பம் அவித்து வைத்திருந்தாள்.

“இடியப்பம் குளித்துவிட்டு சாப்பிட வாங்கோ. எனக்கும் பசிக்கிறது”

“அப்போது அம்மாவின் இறைச்சிப் பிரட்டலா? முருங்கைப் பிரட்டலா?”

இரட்டைப் பின்னலும் 'நைட் டிரெஸ்ஸு'மாக தன் சமையல் திறனைக் காட்ட விரும்புவள் போல கீதா நின்றாள்.

“யு லுக் வெரி சுவீட் கீதா?” என்று கூறியபடியே உடையைக் களைந்து அரையில் டவலைக் கட்டியபடி பாத்ரூமை நோக்கி நடந்தான்.

சாப்பிட உட்கார்ந்தபோது கீதாவின் கோபமெல்லாம் தணிந்ததா, மறைக்கிறாளா என்பது முற்றாகத் தெரியவில்லை,

“என் சாப்பாட்டிற்காக நீ இத்தனை எல்லாம் செய்ய வேண்டுமா?” சுந்தரம் பாராட்டினான்.

“இதென்ன, உங்களுக்காகவே இந்த வீட்டைக் கூட அழகுபடுத்தி வைக்கிறேனே”

“கீதா உனக்காக கம்பனியில் ஒருவனோடு சண்டை போட்டேன்.”!

“எதற்காக...”

“உங்க கீதா வேலைக்குப் போவதில்லை, வீட்டிலே இருக்கிறாளா’ என்றான். எனக்குக் கோபம் வந்தது. எனக்கு துணையாக இருந்து இத்தனை வேலை செய்வதை மறந்து பேசினான். ‘கீதா வீட்டில் எனக்காக உழைக்கிறாள் என் சம்பளத்தில் பாதியைக் கொடுக்கிறேன்’ என்று கூறி அவன் வாயை அடைத்தேன்.”

கீதா மனம் குளிர்ந்தது போல சிரித்தாள். வீட்டிலிருக்கும் பெண்கள் வேலை இல்லாதவர் என ஆண்கள் எண்ணும் அறியாமைக்கு நல்ல பதில் எனவும் எண்ணினாள்.

19

அன்றுகாலை கொழும்பு கொள்ளுப்பிட்டிப் பகுதிக்கு ஆர்டர் எடுப்பதற்காக சிறிது பிந்தியே வீட்டிலிருந்து சுந்தரம் புறப்பட்டான். ஆனால் வழியெல்லாம் கடைகள் அடைக்கப்பட்டு அங்கு வேலை செய்வோர் கடைகளின் வெளியே நின்றனர்!

திறப்பதா, மூடுவதா என்ற தீர்மானம் எடுக்க முடியாத வரையிருந்தனர்.

ஜே.வி.பி. வாலிபர்கள் பஸ்களை எல்லாம் நிறுத்தி விட்டனராம். அன்று அவர்களது இயக்கம் சார்ந்த இருவரை பொலிசார் சுட்டுவிட்டனராம்.

கடையடைப்பு என ஆங்காங்கே சிங்களத்தில் போஸ்டர்கள் ஒட்டப்பட்டனவாம்.

புறக்கோட்டைப் பகுதியால் மோட்டார் சைக்கிளை ஓட்டிச் சென்ற போதும் அதே நிலமை பொலிசாரும் இராணுவத்தினரும் தெருக்களில் நின்றும் ஒரு பயனுமில்லை.

இந்தியப் பொருட்களை கடைகளில் விற்கக் கூடாது என்ற கெடுபிடியும் வேறாக இருந்தது. ஆயினும் தமிழர்களுக்கு எதிராக அவர்கள் குரல் கொடுக்கவில்லை.

உயிருக்கு மட்டுமல்ல உடமைகளுக்கும் மனிதர்கள் அஞ்சுகிறார்கள்.

மோட்டார் சைக்கிளின் ஓட்டத்தை நிறுத்தி பிளாட் பாரத்தில் காலைப் போட்டுவிட்டு கடைவாசலில் நின்ற அறிமுகமான பையனை அழைத்து விசாரித்தான். எங்கே திறந்த சில கடைகளில் கைக்குண்டு வீசப்பட்டதான செய்தியைச் சொன்னான். உண்மையா, வதந்தியா?

அடுத்தடுத்த வேலை நிறுத்தங்களால் தமது விற்பனையும் பாதிக்கப்பட்டு வருவதையும் சுத்தரம் அறிவான். விற்பனை பாதிக்கப்பட்டால் சம்பளத்திற்கு மேலாகக் கிடைக்கும் கமிஷன், குறைவடையும் என்பதையும் எண்ணிக் கொண்டான்.

வாழ்க்கைச் செலவே ஏறிவரும் வேளை, ஏஜென்ஸி வேலைகளால் தொல்லைகள் அதிகரித்ததே தவிர வருமானம் முன்போலில்லை. வெளிநாட்டுக்குச் செல்ல வேண்டிய பலரை இடைப்பட்ட நாடுகளில் நீண்ட காலம் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பும் செலவும் ஏற்படுகிறது என்று வெளிநாட்டில் அவர்களைக் கவனிப்பவர் அடிக்கடி போனில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

பளைத்திடம் மிகுதிப் பணத்தைப் பெறுவதிலுமுள்ள சிரமத்தையும் எண்ணிப் பார்த்தான். அவள் கணபதி பாராட்டிய இரண்டாவது ரக துணிச்சல்காரி, தன் காரியத்தைச் சாதிக்க பிளாக்மெயிலும் செய்யத்தக்கவள். அவளை விழிப்

போடு கையாள வேண்டும். தம்பிராசாவால் பேலதிக செலவு. சிரமப்பட்டாவது அவனை அனுப்பச் செய்து வேறு வகையாக அவளிடம் மிகுதிப் பணம் பெற வேண்டும். அதுவரை அவளைப் பகைக்கக் கூடாது. சுந்தரம் எண்ணிக் கொண்டான்

எப்படியும் கொள்ளப்பிட்டி சென்று வியாபாரம் நடைபெறாவிட்டாலும் பாதி திறந்திருக்கும் கடைகளிலாவது ஓடர் முயலலாம், கம்பனிக்கும் போன் செய்ய வேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டான்.

கொள்ளப்பிட்டியிலும் நெருவெல்லாம் பொலிஸாரும் இராணுவத்தினரும்; ஜீப் டிரக்குகளிலும் போய்க் கொண்டிருந்தனர். பஸ்கள் ஓடவில்லை. ஒரு சில கார்கள் மட்டும் ஓடின. வேடிக்கை பார்ப்போரும் தெருக்களில்; ஓட்டல், பேக்கரிகள் சிலமட்டும் ஒரு கதவு திறந்தபடி பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தன.

லிபர்ட்டி தியேட்டர் வாசலில் 'நோ ஷோ ருடே' என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

லிபர்ட்டி கம்பிளெக்ஸ் கடைகளும் அடைக்கப்பட்டிருந்தன, இருந்தாலும் மேல் மாடிகளில் குடியிருப்பவர் இருப்பதால் கார்கள் பின்புறத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன.

கீதா சில 'கொஸ்மெட்'ிக் பொருட்கள் வாங்கி வரும்படியும் எழுதிக்கொடுத்திருந்தாள். அவற்றையாவது வாங்கி விடலாமா என்ற எண்ணத்தோடு எஸ்கலேட்டரில் இரண்டாவது மாடிக்குச் சென்றான்.

அங்கே அவனது கல்லூரி நண்பன் சோமபாலா நடத்தும் 'பியூட்டி பாலரி'ல் வெளிச்சம் தெரிந்தது. கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றான். அங்கும் ஷம்பு, கிரீம், சாப்புப் போல சில பொருட்களை அவன் சப்ளை செய்வது வழக்கம்.

அங்கே சோமபாலா பத்திரிக்கை படித்தபடி இருந்தான். அவனை வரவேற்றான். வெள்ளைச் சீருடை அணிந்த இரு பெண்கள் கண்ணாடி முன் இருந்த பெண்களுக்கு அழகுபடுத்திக் கொண்டிருந்தனர். வேறொரு இளம் பெண் மற்றொரு சூழல் நாற்காலியில் காத்திருப்பதும் தெரிந்தது. அழகான பெண், இவளுக்கும் அழகு வேண்டுமா என ஒரு கணம் எண்ணினான். மற்றிருவரும் நாற்பது வயதிற்கு மேற்பட்ட பெண்கள்.

“என்னப்பா ஒரே கலையடைப்பு. விற்பனை எதுவுமில்லை. உன்னுடைய தொழில் மட்டும் அப்படியே நடைபெறுகிறது.” சுந்தரம் ஆங்கிலத்தில் சிரித்தபடி சொன்னான்.

“இவை அப்போயின்ட்மெண்ட்ஸ், காள்ஸல் செய்தால் அவ்வளவுந்தான்.”

“மற்றொரு நாள் வரச்சொல்வதுதானே?”

“உனக்கு நான் பிசினெஸ் சொல்லித்தர வேண்டுமா. வருகிற கஸ்டமரை விட்டுவிடப்படாது. புதிய கஸ்டமரை தேடிக் கொள்ளவேண்டும்! இதுதானே செர்வீஸ் தொழில்களில் முதல் பாடம். இந்த நெருக்கடியிலும் வந்தார்களே பார்த்தாயா. அத்தனை நம்பிக்கை எங்கள் பியூட்டிபாலர் மேல்”

“ஒருநாள் தவறவிட்டால் அழகு குறைந்துவிடுமோ...”

“அப்படியல்லப்பா. அவர்களுக்கும் இன்றைக்குச் செல்ல வேண்டிய பார்ட்டி, பங்ஸன் ஏதாவது இருக்கும். அல்லது இன்று இவ்வேளையே நேரமிருக்கும். இந்த விஷயமெல்லாம் சோப்பும் பவுடரும் விற்கிற உனக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது?”

சோமபாலா பியூட்டிபாலர் தொழில் பற்றிய அவனது அறியாமையைப் புட்டுக் காட்டினான்.

“உன்னோடு ஒருநாளும் ஓய்வாகப் பேசமுடியவில்லை. இன்று எனக்கு வேலையில்லை. நான் கூட ஒரு நாளைக்கு ஒரு பிஸ்னெஸ் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றே எண்ணியுள்ளேன். ‘அழகுக்கு அழகுதரும் சோப்-சினிமா நட்சத்திரங்கள் பாவிக்கும் பவுடர்’ என்றெல்லாம் பொய்பேசி கூலி, அடிமைத் தொழிலைச் செய்து கொண்டிருக்கப் போவதில்லை”

““அப்படியானால் இங்கே வா. உனக்கு ஒரு ஷொப் எடுத்துத் தருகிறேனே...”

சோமபாலா சொன்னான்.

“அதுவல்லப்பா. லாபகரமாக என்ன தொழில் செய்வது என்பதுதான் முக்கியம். நீ இந்தத் தொழிலை வைத்து எப்படிப் பிழைக்கிறாயோ தெரியாது. இந்த இடத்திற்கு வாடகை என்ன? டிப்பொசிட் என்ன? தளபாடங்கள், கண்ணாடிகள், டெக்கரேசன், வேலையாட்கள், சம்பளம்... செலவென்ன. எவ்வளவு மூலதனம் போட்டிருக்கிறாய் சொல்லேன். கணக்குப் பார்ப்போம்...” சுந்தரம் சிரத்தையும் கேலியுமாகக் கேட்டான்.

‘நீ பெரிய கம்பனியில் ‘சேல்ஸ் ரிப்’பாக இருந்தும் செர்வீஸ் பிஸ்னஸ் பற்றி எதுவும் தெரியாமலிருக்கிறாய். இந்தத் தொழிலுக்கு ஹியூமன் சைக்கோலோஜி, சிறப்பாக மேல் தட்டுவர்க்க, நடுத்தரவர்க்கப் பெண்களின் சைக்கோலோஜி பற்றிமட்டுமே தெரிந்திருக்க வேண்டும். மூலதனம் அல்ல சுந்தரம்...”

“என்னடா புதிதாய் சொல்லுகிறாய்...”

“ஆமடா ஒவ்வொரு பெண்ணும் அழகைப் பேணுவது மட்டுமே தனக்கு வாழ்வு தரக்கூடியது என எண்ணுகிறாள். நாளிஸம்... தற்காலத்தில் மிதக்கிறாள். அழகான இளம் பெண்ணும் மேலும் அழகுபடுத்த விரும்புகிறாள். தன் நேரமெல்லாவற்றையும் கண்ணாடி முன்னே செலவழிக் கிறாள்

வயதாகத் தோன்றும் முதல் நரையிரையும் கண்களிடை ஏற்படும் சுருக்கத்தையும் கண்டு கலங்குகிறாள். முதுமையைச் கண்டு அஞ்சுகிறாள். தன் அழகையும் இளமையையும் காப்பாற்றத் துடிக்கிறாள். இவற்றிற்கெல்லாம் வேண்டிய அழகு சாதனங்களும் அழகுக் கலையில் கைதேர்ந்தவர்களையும் வைத்திருக்கிறோம். அவை தவிர 'யு லுக் நைஸ், சாமிங் பியூட்டிபுல், யங், சுவீட்' என்ற வார்த்தைகளும் வைத்திருக்கிறோம். இவற்றிற்காக இவர்கள் எத்தனை பணமும் வீசத் தயாராயிருக்கிறார்கள். 'பில்'லைப் பற்றியே கவலைப்பட மாட்டார்கள்..."

"சோமா, நீ எப்படியும் கெட்டிக்காரன்தான். நாங்கள் விளம்பரத்தாலும் வார்த்தைகளாலும் சொல்வது அதைப் பொய் என்றால் நீ கெட்டித்தனமான ஆசைவார்த்தையில் முழுப்பொய் பேசிச் சீனிக்கிறாய்..."

"நானல்லடா நேரே பொய் சொல்வது. அந்தப் பெண்களுக்கெல்லாம் எப்படிப் பொய் பேசுவது என்றெல்லாம் பயிற்சி கொடுத்திருக்கிறேன்."

சிரித்தபடியே சோமா சொன்னான்.

"சரிகூலாக என்ன சாப்பிடுவாய். டீ, காபி கிடைக்காது பியர், கோலா..."

"பிளெயின் சோடா போதும்."

அருகே இருந்த பிரிட்ஜைத் திறந்து சோடாவை எடுத்துக் கொடுத்தான். அவனது 'சீட்' வாயில் புறமாக ஒருமுலையிலிருந்தது. அங்கிருந்து பார்க்கும்போது கஸ்டமருக்கு நடைபெறும் அழகுப் பணிகள் நன்கு தெரிந்தது.

ஒரு பெண் வந்து கஸ்டமருக்காக கொக்கோ கோலா ஒன்றை வாங்கிச் சென்றாள். மற்றப் பெண் கஸ்டமரிடம் பெற்ற இரண்டு நூறு ரூபா நோட்டுகளைக் கொடுத்து விட்டுச் சென்று கதவைத் திறந்து கஸ்டமர் வெளியேற உதவினாள்.

காத்திருந்த பெண்ணைக் கவனிக்கும் பணியில் அந்தப் பெண் ஈடுபட்டாள். இதற்கிடையில் மற்றொரு பெண் வந்து விட்டாள். வயது ஐம்பதிற்கு மேல் மதிப்பிடலாம்.

“வயதான பெண்கள் மட்டும்தான் அதிகமாக வருகிறார்கள்ளா?”

“அப்படி வந்தாலும் வயதைக் கேட்க மாட்டோம். நாங்கள் இளமையாக்கிவிடுவோம்”

சிரித்தபடியே சோமபாலா சொல்லிவிட்டு மேலும் தொடர்ந்தாள்.

“அப்படியல்ல சுந்தரம். எல்லா வயதினரும் வருகின்றனர். முகத்தில் சுருக்கம் விழுவதைக் கண்டும் பெண்கள் கவலைப்படுகின்றார்கள். கருமை நிறத்தில் கூட அழகிருக்கிறது. ஆனால் கரிய நிறத்தை ஆண்கள் வெறுக்கிறார்கள் என்று நினைத்து முகத்தோலை பிளிச் செய்யவும் வருகிறார்கள். அழகான பெண்களுக்கும் ‘ஸ்கின்-கெயர்’ எங்கள் தனிக்கலை. பெண்களின் மன ஓட்டங்களுக்கு எல்லை கிடையாது. ஆனால் பெண்கள் பேணும் எல்லா அழகுக்கும் ஒரே குறிக்கோள்தான் உள்ளது...ஆண்களைக் கவருவது.”

“அப்படியாக ஆண்களின் பலவீனத்தை வெற்றி கொள்ளப் பார்க்கிறார்களா?”

“ஆமாம். சரியாகச் சொன்னாய். அதுதான் ஆண்களின் பலவீனம். மேல் - ஹேஸ், பெண்களை உற்றுப் பார்த்தல்-உங்கள் கம்பனி விளம்பரமென்ன, எல்லா விளம்பரங்களிலுமே பெண் கவர்ச்சியைப் போட்டு பண்டங்களை விற்க முயலுகிறார்கள். ஏமாற்றிவிடுகிறார்கள். வெற்றி பெறுகிறார்கள்”

சோமபாலா யதார்த்த நிலைமையைப் பேசுவதாகவே சுந்தரம் மனதல் பட்டது.

சுந்தரத்தின் நாவில் நழுவி வந்த வார்த்தையைக் கேட்டு சோமபாலா கெக்கட்டமிட்டுச் சிரித்தாள்.

“ஏன்டா சிரிக்கிறாய்... நான் பொய் சொல்லுகிறேனா...”

“நீ பொய் சொல்லி விற்பவன்தானே. உன் வாயில் பொய் தவிர என்ன வரும்?”

சோமபாலா மீண்டும் சிரித்தாள்.

“சரி உண்மை சொல்லி பிழைப்பவன் நீ. நிஜத்தைச் சொல்லேன்...”

சுந்தரம் நழுவலாகச் சொன்னான்.

“பெண்கள் அழகானவர்களல்லடா. அழகாக்கப்படுகிறார்கள் என்று சொல்லு. புற அழகைப் பார்த்துத்தான் நீ பேசுகிறாய். சினிமாவில், விளம்பரத்தில் மட்டுமல்ல அழகு சாதனங்களாலும் பட்டாலும் பகட்டான வர்ண உடையாலும் நகையாலும் மேக்கப்பாலும் அழகுபடுத்தப்பட்டபெண்ணைத்தான் உன்னை அறியாத பால்கவர்ச்சி என்ற கண்ணாடிக் கண்ணைக்கொண்டே பார்த்து பெண் அழகு என்று சொல்லுகிறாய். புலவர்களெல்லோரும் அந்தக் கண் கெசண்டே பார்த்தும் புகழ்கிறார்கள்...”

சோமபாலாவின் பேச்சு, சுந்தரத்தைத் திணறடித்தது.

“அப்போது ஆண்கள்தான் அழகு என்று சொல்லுகிறாயா?...” வியப்போடு கேட்டான்.

“இதிலென்ன சந்தேகம். மனித இனமென்ன. யிருகம் பறவை இனத்திலேயே பார். யானையைப் பார், ஆண் மாணைப் பார், மரையைப்பார். காளையைப் பார், சேவலைப் பார். மயிலைப் பார், அண்டங்காக்கா, குருவிகளைப் பார், எங்கேயும் ஆணினம்தான் கம்பீரமாக நிற்கிறது. ஆணுடைய உடலமைப்பு நெட்டை நெடிதாக பிறப்பிலிருந்து முதுமை வரை ஒரே ஸேப்பில் நிலைத்திருக்கிறது. பெண்ணுடைய உடலமைப்பு முன்னும் பின்னும் தள்ளியதாக தழதழத்துப் போய்தானே இருக்கிறது.”

“ஏன், இளம்பெண்ணின் உடல் அழகாக இல்லையா?”

“கழுதைகூட குட்டியாயிருக்கும்போது அழகாய்தாளிருக்கும்...”

சோமபாலா சிரித்தபடி சொன்னாள்

“நீ பெண்ணினத்திற்கு எதிரியாயிருந்து அவர்களைப் பழித்துக்கொண்டே பணம் பண்ணும் துரோகி. மிஸோகமிஸ்ட்.”

“இதுவரை காலமும் நீ கொண்டிருந்த பொய்மைக்கருத்தை நான் கூறியதால் உனக்குக் கோபம் வருகிறது. நீ போய் ஓய்வாட்சி சிந்தித்துப் பார்.”

“இதில் சிந்திப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?” சுந்தரம் அழுத்திச் சொன்னாள்.

“நான் பெண்களை அழகுபடுத்தும் தொழில் செய்து கொண்டே நண்பன் என்ற முறையில் உண்மை நிலையைக் கூறுகிறேன். எத்தனை அழகு சாதனப் பொருட்கள் பெண்களுக்காகவே தயாரிக்கப்படுகின்றன. உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால்வரை அழகுபடுத்த பில்லியன்டொலர் பிஸ்னெஸ்களாக உலகில் நடைபெறுகிறது. முடி, கண்முக்கு, கன்னம் உதடு, கழுத்து காது, கை, கால், விரல் நகங்கள், மார்பு...”

திடீரென அங்கே பேச்சை நிறுத்திய சோமபாலா மீண்டும் தொடர்ந்தாள்:

“என்ன பேசுகிறாய். பிரெனியர் தயாரிப்பது மட்டுமே உலகில் மிகப்பெரிய பிஸ்னெஸ்ஸாக இருக்கிறது. எத்தனை ரகம், எத்தனை பம்மாத்து, அந்தத் தூக்கிக் கட்டிய கவர்ச்சியோடுதான் நீ பெண்ணைப் பார்க்கிறாய். சினிமாவில் விளம்பரங்களில் பார்க்கிறாய். உன்னைப் போன்ற பெரும்பான்மையினரை ஏமாற்றத்தான் இந்த பாஷனும் வந்திருக்கிறது. ஆண்கள் எப்படி எதையாவது

கவர்ச்சிக்காக உடுத்துத் திரிகிறார்களா? பெண்களெல்லோரும் தமது அவலட்சனத்தை நன்கு அறிவார்கள். அதனால்தான் இத்தனை அலங்காரங்கள் செய்து தமது புற அழகைக்காட்டி மயக்கப் பார்க்கிறார்கள் எத்தனை விதவர்ண உடைகள், பட்டுகள், ஆடைகள் பெண்களுக்காகவே உலகெங்கும் மாதம் ஒரு பாஷனாகத்தயாரிக்கப்படுகின்றன ஆண்களுக்கிடையில் பெரிய மாற்றமேதும் உள்ளதா? அவன் ஆணழகன். எதுவுமே வேண்டியதில்லை..."

சோமபாலாவின் அழுத்தமான குரல்.

சோமபாலா சுந்தரத்தை விடுவதாக இல்லை. பலகாலமாக சிந்தித்தோ, படித்தோ வைத்திருந்த கருத்துகளையெல்லாம் உதாரணத்தோடு அள்ளி வீசினான். சுந்தரத்தால் மறுத்துப் பேசவே சக்தியில்லாமல் செய்துவிட்டான், தன் தர்க்கீதியான சாதாரிய பேச்சால்.

"கூட்டுமொத்தமாகப் பார்த்தால் பெண்களெல்லாம் அழகில்லை என்று நீ சொல்லுகிறாய். அப்படித்தானே."

"இது நான் சொல்லத் தேவையில்லையே. பெண்களே ஒப்புக் கொள்வார்களே. அதனால்தான், ஒவ்வொரு பெண்ணும் புருஷன், காதலன் நாவால் 'நீ மட்டுமே உலகில் அழகானவள், நான் உன்னையே காதலிக்கிறேன்' என்ற பாராட்டை என்றும் எதிர்பார்க்கிறான். நாள்தோறும் அதைக் கேட்க விரும்புகிறான்."

சுந்தரம் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு உள்ளூறச்சிரித்துக் கொண்டான். கணபதி கூறிவிட்ட தாரக மந்திரத்தை சோமபாலாவும் சொல்லுகிறான்.

"நீ இப்போது சொல்லுவதில் கொஞ்சம் உண்மை இருக்கிறது. நான் மறுக்கவில்லை"

மெல்லிய சிரிப்பொன்று உதட்டில் தவழ சுந்தரம் சொன்னான்.

“நீ இப்போதுதான் கிட்ட வருகிறாய். இதில் மற்றொரு வேடிக்கையும் வேதனையுமான செய்தி இருக்கிறது. பணக்காரக் குடும்பங்களிலும் மத்தியதர குடும்பங்களில் கூட இத்தனை வர்ண உடைகள், பட்டுகள், நகைகள், அழகு சாதனங்களெல்லாவற்றிற்கும் கணவனின் பணமே செலவாகிறது. மனைவியை அலங்காரம் செய்து நடனங்களுக்கும், பார்டிகளுக்கும், திருமணங்களுக்கும் கவர்ச்சியாக அழைத்து வந்து பெருமையோடு காட்டி விட்டு அவன் வேறு கவர்ச்சியான பெண்ணைப் பார்த்து காதலித்து மயங்குகிறான். ஏன் தெரியுமா?”

“நீயே பதிலையும் சொல்லிவிடு”

சுந்தரம் மேலும் விவாதத்தில் மாட்டாமல் சொன்னான்.

“அவனுக்குத் தெரியும் தன் மனைவி அவலட்சணமானவள், வெறும் பகட்டுக் கவர்ச்சியாகவே சமூக மதிப்புக்காக அழைத்து வந்தேன் என்று”

“உன்னுடைய பதில்களும் பேச்சுகளும் வேடிக்கையாகத்தான் இருக்கிறது...”

சுந்தரம் சொன்னான்.

“பார்டி, கலியாணங்களுக்குப் போக முன்னர் இங்கே எத்தனை பெண்கள் யீஸீச் செய்தே அழகு படுத்த வருவார்களென்று தெரியுமா? அது தவிர பெரிய பணக்காரர், அரசியலார் வீடுகளுக்கு மேக்கப் பெட்டியுடன் அவர்களது காரில் இந்தப் பெண்களையே அணுப்புவோம் ஒரு கலியாணப் பெண் மேக்கப்பிற்கு மூவாயிரம் நாலாயிரம் ரூபாளுக்கு குறையாது வாங்குவோம்! நீ இந்தத் தொழிலைப் பற்றி குறைவாக நினைக்கிறாய், நான் எத்தனை பணம் பண்ணுகிறேன் என்று உனக்குத் தெரியுமா? அந்தப் படத்தைப் பார் கொண்டை போடுவதில் மட்டும் இருபத்தைந்து ரகமாக எங்களால் போட முடியும். குட்டைப் பெண்

களை உயர அழகியாக்க முடியும். ஒரு கொண்டைக்கு இரு நூறு ரூபா வாங்குவோம்.”

“இப்போது நீ சொல்வதிலிருந்துதான் ஓரளவு தெரிகிறது...” —தோல்வியை ஒப்புக் கொள்ளும் குரல். அங்கே தொங்கிய பலனித கொண்டைகள் உள்ள படத்தைப் பார்த்த படி சொன்னான்.

“பெண்களெல்லோருக்கும் ஆண்கள் தான் அழகானவர் என்று தெரியும். ஆனால் வாய் திறந்து சொல்ல மாட்டார்கள். எவளாவது விவேகமான, காரியம் சாதிக்கிற துணிச்சலான பெண்தான் ஆணின் அழகைப் பாராட்டிச் சொல்லுவாள். வெற்றியும் பெறுவாள். ஆண்களின் பலவினத்தை அறிந்த பெண்கள் பிரக்ஞை இல்லாத ஆண்களை களிமண்ணாக்கி காரியத்தை சாதித்து விடுவார்கள்”

மீண்டும் கணபதி கூறியவற்றையே சோமபாலா வேறு சூழலை வைத்துச் சொல்லுகிறான் என உள்ளூறச் சிரித்துக் கொண்டான். பவளத்தின் ரூபகம் மீண்டும் வந்தது. ஒரு பெண் நினைத்தால் எந்த ஆணின் கற்பையும் பறித்து விடலாம். அல்லது புதுமைப்பித்தன் படைத்த கிளர்ச்சிப் பெண் போல, ‘நீ ஆம்பிளையாடா?’ என்று கேட்டுமானத்தை வாங்கி விடலாம்!

பணிப்பெண் நூற்றைம்பது ரூபாவைக் கொண்டுவந்து சோமாவீடம் கொடுத்தாள். பணத்தைப் பெற்று பில் எழுதி விட்டு சோமபாலா மீண்டும் சொன்னான்:

“கலியாணப் பெண்ணையல்ல, ஒரு டான்சுக்கோ, பார்ட்டிக்கோ போக இருக்கும் பணக்காரப் பெண்ணுக்கு இந்தப் பெண் சென்று கால் தொடக்கம் முடிவரை அர்மண மாக்கி மேக் அப் செய்து உடை அணிய குறைந்தது இரண்டு மணித்தியாலமாவது ஆகும். ஐநூறு ரூபா சார்ஜ் செய்வோம். இந்தப் பெண்ணையே இப்போது வேண்டுமென்றால் அழைத்துக் கேட்டுப் பார். ஆணா, பெண்ணா அழகு என்று

முதுமையில் கூட ஆண்தான் அழகானவன். முதுமைப் பெண்கள் தான் தம்மை இளமையாக வெளியே காட்டத் துடிக்கிறார்கள். முதுமையை அவர்கள் வெறுக்கிறார்கள். அதனிலும் பார்க்க இப்பெண்கள் மரணத்தையே விரும்புவார்கள்”

“அது விதிவிலக்காக இருக்கலாம். உயிரானது, அதுவும் சொத்தும் பணமும் உள்ளவர்களுக்கு விட்டுப் போகாது. அதனால்தான் இளமைக்காகப் பணத்தை வீசுகிறார்கள். நீ சொல்லுவதை நான் நம்புகிறேன்.”

“சரி சரி இந்த ஒரு விஷயத்திலாவது உன்னை ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்துவிட்டேனே. அதுவே போதும் வயதான பெண்களும் எத்தனை ரக உடைகள் பட்டுச் சேலைகள். பல வண்ணங்களிலும் நாளுக்கு ஒன்றல்ல, காலை, மாலை, இரவு என வெவ்வேறாக உடுக்கிறார்கள். பார்த்திருப்பாய். ஏன் தெரியுமா?”

“ஆண்களைக் கவருவதற்காக என நீ சொல்லுவாய்”- சுந்தரம் சொன்னான்.

“ஆண்களுடன் மட்டுமல்ல மற்றைய பெண்களுடனும் தங்கள் உடை மூலமே பேசிக் கொள்கிறார்கள்” சோமபாலா வெற்றிச் சிரிப்போடு சொன்னான்.

“ஏழைப் பெண்களைப் பற்றி நீ எண்ணுவதில்லையா?” சுந்தரம் கேட்டான்.

“அவர்கட்கும் ஆசையிருக்கும். ஆனால் இது எட்டாதது. எங்களுக்கும் ஏழைப் பெண்களுக்கும் தொடர்பே யில்லை. பாவம் அவர்கட்கு வயிற்றை நிரப்புவதே பிரச்சனை. இயற்கையோடு வாழ்வு. பணம் உள்ள ஒரு பகுதியினர் உன்னைப் போன்றவரை கவர், செயற்கை அழகு தந்து பணம் பறிப்பதே என் தொழில்.”

“எங்கே உன் மனைவியை நான் ஒருநாளும் காணவில்லை. அழகைப் பற்றி நல்லாய் தெரிந்த நீ அழகியாகத்

தான் தேர்ந்திருப்பாய். ஒரு நாளைக்கு உன் மனைவியைப் பார்த்து உன்னைபற்றிச் சொல்லவேணும்.”

சுந்தரத்தின் ஆற்றா நிலைப் பேச்சு.

‘நல்லாய் சொல்லு. என் மனைவி மட்டுமல்ல நான் எந்தப் பெண்ணையுமே அழகி என்று சொல்ல மாட்டேன்.’

சோமா விட்டுவிடுவதாக இல்லை.

‘நான் என் மனைவியை அழகி என்று சொல்வேன்.’

சுந்தரம் சவால் விடுவது போலச் சொன்னான்.

‘உன் மனைவிக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பாய். மற்றப்படி சுத்த ஹம்பக் உன் மனைவியின் நிஜ அழகு உனக்கு மட்டும்தான் தெரிய வேணுமே. செக்ஸ்ஸின் பின்னரும் காலையில் குழம்பிய மயிரோடு குறுகிப்படுத்துக் குமட்டை விடும்போதும் பார்த்திருப்பாய். அவள் அழகில்லை என்றுதானே வெளிநாடு செல்லவரும் ஏஜென்ஸிப் பெண்கள்தான் அழகிகள் என்று ஏமாந்து கூட்டித் தீரிகிறாய். இந்தக் கம்பிளெக்ஸிலேயே பார்த்தேனே. நீ அறிமுகப் படுத்திய பெண்ணொருத்தி நெயில் கிளிணிக்கிற்கும் ஹெயர் டிரெஸ்ஸிங்குக்கும் இங்கே வந்திருந்தாள்.’

‘அப்படியா?’ என்று அந்தப் பெண்ணை சுந்தரம் நினைவு படுத்திப் பார்த்தான். பின்னர் சமாளித்துக் கொண்டே ‘ஓ’மிஸ் ராஜா. முன்னரே ஜெர்மனிக்கு அனுப்பி விட்டோமே...”

‘சரி சரி என்னவும் செய். உன் மனைவியும் அழகிதான். நாள்தோறும் அந்த தாரக மந்திரத்தைச் சொல்லி அவளையும் ஏமாற்றிக் கொண்டிரு.’

சோமபாலா சிரித்தபடி சொன்னான்.

‘இங்கே சிங்களப் பெண்கள்தானே அதிகமாக வருகிறார்கள்...’

“போடா ஃபூல். நான் பணக்கார வர்க்கத்திற்கு மட்டுமே சேவை செய்கிறேன். இங்கு வருபவர்களிடையின, மத, மொழி, சாதிபேதம் எதுவுமே கிடையாது. பெரும்பாலும் இங்கிலீஸ் பேசுவார்கள். இது ஒரு வர்க்கமடா. அரசியலுணர்வே இல்லை. பார்த்தாயா, இன்றைய நெருக்கடியிலும் காரில் வருகிறார்கள்.”

“சரிசரி நான் போகப் போகிறேன். ஓரிரு நாளில் ஆர்டர் எடுக்க இந்தப் பக்கம் வருவேன். எனக்கு ஏதாவது புதிய தொழில் ஒன்று யோசித்து வை.”

‘யோசிப்பதென்ன. இப்பவே சொல்லுகிறேனே. பிளாஸ்டிக் சேஜரிக்கு கொழும்பிலே நல்ல நம்பிக்கையான இடமெதுவும் இல்லை. அமெரிக்காவில் பயிற்சி பெற்ற டாக்டர் ஒருவன் வந்திருக்கிறான். சம்பளமாகவோ பார்ட்னரிப் முறையிலேயோ ஏற்பாடு செய்து தருறேன். ஏஜென்ஸியில் ஏமாற்றிப் பணம் உழைத்திருப்பாயே, அது போதா விட்டால் பாங்கில் ஒரு லோன் போடு. பெரிய பிஸ்னெஸ், சீக்கிரம் பணம் பண்ணலாம். கொழும்பிலுள்ள பணக்காரக் கிழவிகளெல்லோரும் பிளாஸ்டிக் சேர்ஜரி மூலம் முகத்தை இளமையும் கவர்ச்சியுமாகக் ஓடி வருவார்கள். தற்போது பிரேஸியரே இல்லாமல் மார்க்பை நிமித்திக் காட்டுவதற்கும் பிளாஸ்டிக் சேஜரி மூலம் செய்யலாம். மேல்நாடுகளில் செய்கிறார்கள் எனபதை அறிந்திருப்பாய். பேஸ்-விப்டிஸ்கிக்கு எத்தனை பெண்கள் வருகிறார்கள். எங்களுக்கு அதற்குக் கூட வசதியில்லை. நானே கஸ்டமர்ஸை அனுப்புவேனே”

சோமபாலா ஒரேமூச்சில் சுந்தரத்திற்கு புதிய தொழிலை சிபார்சு செய்தான்.

“நீயே இதையும் செய்து பணம் பண்ணலாமே. எனக்கு ஏன் சிபார்சு செய்ய வேண்டும்?”

‘எனக்கு இந்தத் தொழில் ஒன்றே போதும், பெண்களைக் கவர்ச்சியாக்கிப் பொய்கூறிப் புகழ்ந்து பணம்

பண்ண, 'சிலி'மிங்கூட பெண்களைக் கவரும் பெரிய பிஸனெஸ். அதையும் கூட நீ சேர்த்துக் கொள்ளலாம்..."

சோமபாலா உதட்டில் அரும்பிய சிரிப்போடு சொன்னாள்.

"எனக்கும் தற்போதிருக்கும் தொழில் போதும் போல எண்ணுகிறேன். தொழிலிலும் பாதிப் பொய், வீட்டிலும் பொய். இதற்குமேல் தாங்காது. அப்படியானாலும் ஏதாவது நாணயமான தொழில் தேட வேண்டும்"

'நாணயமும் மேலும் பணம் பண்ணவும் வேண்டுமென்றால் என்னால் மற்றொரு தொழில்தான் சொல்ல முடியும்!'

"அதையும் சொல்லிவிடு"

சுந்தரம் ஆற்றாநிலையில் கேட்டான்.

"நான் இப்போது கூறிய விடியங்கள் அனைத்தையும் விரிவாக ஒரு புத்தகமாக எழுது. 'ஆண்களே அழகானவர், பெண்களல்ல' என்று தலைப்பிட்டு வெளியிடு. எல்லா ஆண்களும் வாங்கிப் படிப்பார்கள். பெண்களும் வாங்குவார்கள் எரித்து விடுவதற்கு. நாணயமாகப் பணம் பண்ணலாம்."

சோமபாலா சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள்.

"பேஸிக்கலி நீ ஒரு மேல் சோஷினிஸ்ட், பெண்ணின வெறுப்பாளன். மிஸ்ஸோகமிஸ்ட்."

கூறியபடியே சுந்தரம் வெளியேறினான்.

குடும்பத்து வன்முறையாலும் பாலியல் ஒடுக்கு முறையாலும் மதம் சமூகப் பண்பாட்டிலும் மட்டுமல்ல வர்க்கமாகவும் ஒடுக்கப்படும் பெரும்பான்மையான பெண்ணினத்தை சோமபாலா குறைத்து மதிப்பீடு செய்வது சுந்தரத்தின் மனத்தை வருத்தியது.

பெண்ணினத்தின் முதுமையை மட்டுந்தான் கேலி பண்ணுகிறானோ என்றோர் எண்ணமும் அவன் நெஞ்சில் பளிச்சிட்டது. எப்படியும் பணக்கார வர்க்கப் பெண்களின் மனநிலையையும் தேவையையும் அவன் நன்கு தன் தொழில்மூலம் அறித்துள்ளான் என எண்ணிக் கொண்டான்.

20

கணபதி வந்து வாசலுள்ள சுவிச்சை அழுத்தியதும் கீதாவே வந்து கதவைத் திறந்தாள். வெள்ளை நிறத்தில் நீளச்சட்டை, முன்னர் சேலையோடு பார்த்ததிலும் பார்க்க இளமையான தோற்றம்.

பெண்கள் எப்பொழுதும் தம்மை இளமையாகவே காட்ட விரும்புகிறார்கள், நிலப்பிரபுத்துவ பண்பாடு சேலையைக் கட்டி முதுமையாக்கி விடுகிறது என எண்ணிக் கொண்டான். உடை உடலுக்கு, உழைப்பதற்கு வசதியாக இருக்க வேண்டும். முதலாளித்துவம் அதிக உழைப்பைப் பெறுவதற்கேற்றபடி சீருடையை வலியுறுத்துகிறது. உடையிலும் ஒழுங்கை ஏற்படுத்தியது.

“உட்காருங்கள். நீங்கள் வரலாம் என்று அவர் சொல்லியிருந்தார். எப்படியும் விரைவில் வந்து விடுவார். அல்லது போன் செய்வார்”

“எனக்கு அவசரம் ஒன்றுமில்லை.”

“கோப்பியா, டயா, கூல்டிங்ஸ்ஸா. என்ன சாப்பிடுவீங்க?”

“சுந்தரம் வந்த பின்னர் சாப்பிடலாம். நீயும் உட்கார். பேசிக் கொண்டிருக்கலாம்.”

கீதாவும் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“உங்க அண்ணனா கனடாவில் இருக்கிறது”

“ஆமாம். அண்ணன் மட்டும்தான் மிச்சமாக இருக்கிறார். அவரோடும் அத்தனை தொடர்பில்லை.”

“ஏன்?”

கணபதி கேட்டான்.

“எங்க வீட்டு ரஜடி பற்றி கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். இவர் சொல்லியிருப்பார், வடமராட்சி ஒப்பரேஷனிலை சிங்கள இராணுவத்தினர் எங்க அம்மா. அப்பா, தம்பி எல்லோரையும் கொன்று விட்டனர்...இன்றும் அந்தக் காட்சியை நினைத்தாலே இரவில் தூக்கம் வராது. அதைக் கண்ட அதிர்ச்சியில் நான்மயங்கி விழுந்துவிட்டேன். அதனால் உயிர் தப்பி பெரியம்மா வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் ஜூலையில் எழுதி அமைதிப் படை வந்ததும் அண்ணா எழுதியபடி கொழும்புக்கு வந்தேன்.”

நெஞ்சு பொரும கீதா கூறியதைக் கணபதியையும் கலங்க வைத்தது.

“இங்கே ஆர் இருந்தார்கள்?”

“ஆங்காங்கே சில உறவினர்கள் இருந்த போதும் நான் ஒருவரிடமும் போகவில்லை. வெள்ளவத்தை மூர் ரோட்டிலுள்ள பெண்கள் விடுதியில் தங்கியிருந்து ஏ. எல். பரீட்சை எழுத விண்ணப்பம் அனுப்பிவிட்டு அத்தோடு ரைப்பிங்கும் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அண்ணா செலவுக்குப் பணம் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்!”

“அப்போது சுந்தரத்தை எப்படிச் சந்தித்தாய்?”

கணபதி இடையீட்டுக் கேட்டான்.

“கனடாவுக்கு என்னை அழைக்க ஏஜென்ஸி மூலம் ஏற்பாடு செய்திருப்பதாகவும் என்னை உடனே தொடர்பு கொள்ளும்படியும் பெயர், விலாசம், டெலிபோன் நம்பரெல்லாம் போனிலேயே அண்ணா தெரிவித்தார். அப்போது தான் இவர் அறிமுகமானார்...”

“பிறகு ஏன் அண்ணாவோடு பிரச்சனை ஏற்பட்டது?”

கணபதி தொடர்ந்து கேட்டான். எவ்வித ஒளிவு மறைவு வின்றி கீதா பதிலளித்தாள்.

“சுந்தரத்தை நேரில் கண்டு, அண்ணா பணம் தர ஏற்பாடு செய்வார் என்றதும் பிறப்புக் கொப்பி இல்லாமலே பாஸ்போர்ட் எடுக்க ஏற்பாடுகள் செய்தார். அதற்குரிய பணம் மட்டுமே என்னிடம் பெற்றார். அவரது அறைக்குச் சென்ற போதெல்லாம் மரியாதையாக வேண்டிய உதவிகள் செய்து வந்தார் பின்னரே என்னுடைய விபத்தான குடும்பக் கதையைச் சொல்ல நேரிட்டது. அண்ணாவின் பணத்தை ஏன் வீணாகக் வேண்டும், கனடியன் ஹை கொமிஷன் மூலம் அவர்களது செலவில் அகதியாகப் போகலாமே எனவும் தான் ஏற்பாடு செய்வதாகவும் கூறினார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து உரிய தகவல்கள் சேகரித்து விண்ணப்பத்துடன் ஹை கமிஷனுக்கு அழைத்துச் சென்றார். இந்த விஷயமாக நான் அடிக்கடி இவரைச் சந்தித்து இவருடனும் கூடித்திரிய நேரிட்டது. அண்ணாவிற்கு இது பிடிக்கவில்லை. இவர் ஏமாற்றுகிறார் இவரோடு நான் தவறாக நடக்கிறேன், என்று சந்தேகப்படத் தொடங்கினார். இதைப்பற்றி இவரிடம் நான் எதுவுமே சொல்லவில்லை.”

“பிறகு ” கணபதியின் ஆர்வமான குரல்.

“பிறகுதான் நான் கனவிலும் எதிர்பாராத சம்பவம் நடந்தது. எனக்கு ஏற்கனவே இவர் மேல் நல்ல அபிப்பிராயமே இருந்து வந்தது. ஒருநாள் திடீரென எங்கள் விடுதிக்கு பார்சலோடு வந்து ‘ஹாப்பி போர்த்தே’ சொல்லிவிட்டு ஒரு பரிசும் தந்துவிட்டு ‘தாங்யு’ சொல்லும் படி வேண்டினார். நான் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டேன். ‘தாங்யு’ சொன்னேன். அவர் சொன்னார். உங்க பதினெட்டாவது பேர்த்தேக்கு நான் ஈனினிங் உதரப்போகிறேன். அரைமணி நேரத்தில் வருவேன். வெளிக்கிட்டு நிற்க வேண்டும். வீரும்பினால் பரிசுச் சேலையையே உடுத்து வரலாம்! என்றார்.”

“அதே சேலையை உடுத்துப் போனீங்க. இல்லையா” சிரித்தபடியே கணபதி சொன்னான்

“அது சாதாரண நைலக்ஸ் சேலைதான். எனக்குப் பிடித்திருந்தது. விடுதியில் மற்றப் பெண்கள் ஒரு மாதிரி யாகப் பார்த்தபோதும் இவருடன் மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறி நான் போனேன். கொள்ளுப்பிட்டியிலுள்ள ரேணுகா ஓட்டலுக்கு அழைத்துச் சென்றார்! இங்கேதான் தன்னைப் பற்றிய விபரம், தொழில், வருமானம், பெற்றோர் பிரச்சனை எல்லாம் சொல்லி என்னைக் காதலிப்பதாகவும், திருமணம் செய்து கொள்வதாகவும், உடனே பதில்கூற முடியாவிட்டால் சில நாள் அவகாசம் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்றும் சொன்னார். எனக்கு அதிர்ச்சியாய் இருந்தபோதும் ஏற்கனவே மற்றவரைப் போல வெற்றுப் பேச்சுப் பேசாமல் சுறுசுறுப்பாக செயலாற்றத்தக்கவர்” கிடைக்க வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்ததாலும் தீர்மானம் எடுப்பது கஷ்டமாக இருக்கவில்லை. அண்ணாவின் வேண்டுகல் தவிர கனடாவிற்குச் செல்ல நானும் விரும்பியதில்லை. அவர் இத்திருமணத்திற்கு உடன்பட மாட்டார் என்றும் தெரியும். உடனேயே என் கைகளை தன் கரங்களில் அழுத்தி “என்றும் கைவிட மாட்டேன் காப்பாற்றுவேன்” என கண்கலங்கக் கூறினார். என் கண்களும் நிறைந்துவிட்டன. பின்னர் தானே சில நாளில் நீங்களும் கோவிலுக்கு தாலிகட்டும் போது வந்தீர்களே.”

கீதா தன் கதையைக் கூறி முடித்துவிட்டு எழுந்தாள்.

“அவரை இன்னும் காணவில்லை உங்களுக்கு உ கொண்டு வருகிறேன்”

சொல்லியபடி குசினிப்பக்கமாகச் சென்றாள்.

அவ்வேளை டெலிபோன் மணி அடித்தது.

“அவராகத்தான் இருக்கும். எடுத்துச் சொல்லுங்கள்”

கீதா குசினியிலிருந்து குரல் கொடுத்தாள்.

சுந்தரமேதான். பத்துநிமிஷத்தில் வந்து விடுவதாகச் சொன்னான். கீதாவுக்கும் தெரிவித்தான், கணபதி,

கீதாவின் சோகமும் மகிழ்ச்சியும் கொண்ட கதையைக் கேட்டு முடித்த பின்னர் சுந்தரத்தை மனதில் பாராட்டிய போதும் இரண்டு அதிர்ச்சியான சம்பங்கள் கணபதியின் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தன.

வடமராட்சி ஒப்பரேசனில் சிங்கள ராணுவத்தினரிடமிருந்து கீதா மட்டும் அதிர்ஷ்டமாகத் தப்பிய செய்தி ஒன்று அடுத்தது சுந்தரம் எத்தனையோ பிரச்சனைகள், வீட்டிலும் கயல்விழி மூலமும் எழும் என்று தெரிந்து கொண்டே திடீரென. “உன்னைக் காதலிக்கிறேன். கலியாணம் செய்வாயா?” என்று கீதாவிடம் முடிவு கேட்டது மட்டுமல்ல உடனேயே கோவிலில் சில நண்பர்களை மட்டும் அழைத்து தாலிகட்டி குடும்பம் நடத்துவது.

எப்படியும் இரண்டு இடத்திலும் கீதா கற்பனை செய்து பார்க்கமுடியாத அதிர்ஷ்டக்காரி என்றே கணபதியின் மனதில் தோன்றியது. ஒன்று உயிர் தப்பியது. மற்றது கலியாணம்.

கீதா ஒரு தட்டில் கேக்கும் டியும் கொண்டு வந்தாள்.

“அண்ணா இப்பொழுதும் கோபமா?”

“இப்போது ஆறிவிட்டார். இவர் பற்றி நல்ல அபிப்பிராயம். இடையிடை போன் செய்வார்”

மணி அடித்ததும் கீதா சென்று கதவைத் திறந்தாள்.

“சொறி அண்ணா. தாமதமாகி விட்டது.”

“பரவாயில்லை. நாங்க பேசிக் கொண்டிருந்தோம்” கீதாவோடு இன்றுதான் ஓய்வாகப் பேசவும் முடிந்தது.”

“மங்கை. மாமா எல்லாரும் நலந்தானே; கடிதம் வருகிறதா?”

“மகளைப் பார்க்க விரும்புவதாக எழுதிக் கொண்டிருப்பார். எங்கே போவது? பிரயாணப் பிரச்சனை அத்தனை சுமுகமாக இல்லையே.”

கணபதி சொன்னான்.

“முதுமையில் பெற்றாரைக் கவனிக்க வேண்டிய பொறுப்பு மகனுக்காக இருந்தாலும் மகளைத்தான் பெற்றார் விரும்புகிறார்கள்.”

“எப்படியும் மகள் பார்ப்பது போல எங்கோ இருந்து வந்த மருகளிடம் சாப்பாடு, உதவிசளை எதிர்பார்க்க முடியுமா? பெரும்பாலும் தந்தையும் மகனும் கூட எங்கும் ஒற்றுமையாக இருப்பதில்லை. கஸ்ரேஷன் கம்பிளெக்ஸ் என பிராய்டு தியரியையும் சொல்வார்கள். ஆனால் முதுமையில் பெரும்பாலும் சொத்துப் பிரச்சனையாகவே இருக்கும். சொத்தைமக்களுக்கு எழுதாவிட்டால் எழுதிவிடு. கவனமாகப் பார்ப்போம், கிழவனுக்கு என்ன சொத்தாசை என்பார்கள் சொத்தை எழுதிவிட்டால். வாங்கிக் கொண்டு சரியாகப் பார்க்கவில்லை என்று முதியவர் குறைப்படுவார்கள்.

கணபதி கூறினான்.

“இலங்கை வரலாற்றில் காசியப்பன் கதை தெரியும்தானே. சொத்துக்காக தந்தையையே உயிரோடு சிகிரிக் கோட்டையில் சுற்றிவர சுவர் எழுப்பி மூடிவிட்டான். சிங்கள இனமே ஈவிரக்கமற்ற பரம்பரையைச் சார்ந்தது.”

சுந்தரம் கூறும்போது கீதாவின் குடும்பத்தையும் சார்ந்து பழி தூற்றுவதாகத் தெரிந்தது. கணபதி எதுவும் பேசவில்லை.

கீதா மீண்டும் ஒரு தட்டில் சுந்தரத்திற்கு டீயும் கேக்கும் எடுத்து வந்தாள்.

“இந்தியாவில் முதியவர்களுக்கு பிள்ளைகள் அறுபதாம் ஆண்டு 75ம் ஆண்டு என விழா எடுக்கிறார்கள். அது

மட்டுமல்ல. முதியவருடன் பிள்ளைகள் பேரப் பிள்ளைகள் என தொடர்பு ஏற்படுத்தும் வழக்கமும் உண்டு. பாட்டா பெயரைப் பேரனுக்கு வைத்து சங்கிலித் தொடர்பாக குடும்பத்தைச் கொண்டு செல்வார்கள். நல்ல வழக்கமே”

“மேல் நாடுகளில் குடும்பப் பெயரையே பரம்பரை பரம்பரையாகக் கொண்டு செல்லும் வழக்கம் இன்றும் இருக்கிறது.”

சுந்தரம் சொன்னான்.

“பாட்டாவின் சுகம் எப்படி? கடிதம் வருகிறதா?”
கணபதி கேட்டான்.

“கிணற்றடியில் தடக்கி விழுந்துவிட்டார், பலத்த காயம் எதுவுமில்லை என்று அருந்ததி எழுயிருந்தாள்”

“உடல் தளர்ந்தாலும் அவரது சிந்தனை தளரவில்லை. உறுதியாகவே உள்ளார்”

சுந்தரத்திடம் கணபதி சொன்னான்.

“பர்னாட்ஷா ஒரு தடவை 90வயதில் விழுந்தபோதும் நிருபர்களிடம் உடல்தான் தளர்ந்தது, சிந்தனை அப்படியே உரமாக உள்ளது என்றாராம்.”

“நல்ல ஒப்புமைதான். சாக்கிரட்டீசும் பிளேட்டோவும் அறிஞர்களது கையில் தான் அரசாட்சி இருக்க வேண்டும் என்று வாதிட்டார்களாம். முதியோருக்கு மதிப்பளி என சாக்கிரட்டீசும், முதியோருக்கு மதிப்பளி என பிளேட்டோவும் கூறினாராம்”

“ரோமாபுரியில் முதியவர்கள் மட்டும் செனட்டில் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள்.”

சுந்தரம் சொன்னான்.

“அவர்கள் விலங்கடிமைச் சாம்ராஜ்ஜியத்தை நிலை நாட்டினார்கள். இது வரலாறு. எல்லா முதியவர்களும்

பாட்டாபோல் இருப்பார்களா? என் மாமனாரும் முதியவர் தானே”

கணபதி சிரித்தபடியே சொன்னான். மேலும் தொடர்ந்தான்:

“தந்தை வழிச் சமூக அமைப்பில் தந்தை முதுமையடைகிறார் என்றதும் மகன் தலையெடுத்து ஆதிக்கத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறான். புராண, இதிகாசக் கதைகளிலேயே இதைக் காணலாமே. திருதராட்டினன்பார்வைஇழந்தவன் என துரியோதனன் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டான் இராமயணத்தில் தசரதரே இராமனுக்கு முடிசூட்டி ஓய்வு பெற முயன்றார். அங்கேயும் மாற்றான் தாய் பிள்ளைகளுக்கிடையே சொத்துச் சண்டையை கிழவியான கூனி கிளப்பி விட்டதாகக் கதை கூறுவது மட்டுமல்ல கூனி என்பது பாரதத்தில் சகுனியோல, பழிவாங்கும் சிண்டு முடியும் பெண்ணாகக் கதையிலே படைத்து இன்றும் இழிவாகப் பேசப்படுகிறது.”

அதன் பின்னர் குடுப்ப விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச்சு எழுந்தது. அவர்களது இரண்டு அறை கொண்ட மாடிப் பகுதி காற்றோட்டமாக இருப்பதாகக் கணபதி சொல்லி விட்டு, அறைகளையும் குசனியையும் சுற்றிப் பார்த்து வாடகை விபரம் யாவும் கேட்டறிந்தான்.

நல்ல தளபாடங்களுடன், அழகான கேட்டின்களுடன் வீட்டைப் பேணுவது பற்றி கீதாவைப்பாராட்டினான். காஸ்குக்கர், பிரிட்டி, கலர்டினி, டெக் யாவும் கொழும்பின் நடுத்தரத்திற்கு மேலாக இருப்பதைக் கண்டான். கணபதியால் அத்தனை தரமாக வாழ வருமானமில்லை கம்பனியில் குறைந்த கூலி, ஏறும் விளையில் வாழ்க்கைத் தரத்தைக் குறைக்க நேரிடுகிறது என எண்ணிக் கொண்டான்.

அரசியல் பேச்சு வந்ததும் சுந்தரம் சொன்னான்:

“நான் சொல்ல மறந்து விட்டேன் அமைதிப்படை டிசம்பர் கடைசிக்குள் போய் விடவேண்டும் என பிரேமதாசா

அறிவித்திருப்பதாக அறிந்தேன்' ஆனால் இத்தனை தள பாடல்களையும் அதன் முன்னர் ஏற்றிச் செல்ல முடியுமோ என்பது சந்தேகமே"

கணபதி தான் வந்தபடி பஸ்ஸிலேயே டெகிவலைக்குத் திரும்பிப் போவதாக எழுந்தான். மோட்டார் சைக்கிளில் அழைத்துச் செல்வதாக சுந்தரம் முன் வந்ததைத் தவிர்த்தான். பஸ் நிலையம் அண்மையிலேயே இருந்தது.

பஸ் நிலையம் வரை சென்று ஏற்றிவிட்டு வருவதாகக் கீதாவிடம் கூறிவிட்டு சுந்தரமும் புறப்பட்டான். கதவடியில் வந்த போது கீதாவைத் திரும்பிப் பார்த்துக் கணபதி சொன்னான்:

"நீ இந்த வயதிலேயே துணிச்சலாயும் கெட்டிக்காரியாகவும் இருப்பதைப் பாராட்ட வேண்டும். அத்தோடு நீ அதிர்ஷ்டசாலியும் கூட"

கணபதியின் நினைவில் உயிர் பிழைத்ததும் அவர்களது திருமண முடிவும் நினைவில் வந்தது. இருவரும் உரை மாடியபடி பஸ் நிலையம் நோக்கி நடந்தனர்.

"நீ வெளியே சுற்றுகிறாய். கீதா விட்டிலேயே நான் முழுவதும் இருக்கிறாளே. வெளியே அழைத்துச் செல்ல தில்லையா?"

'ஞாயிற்றுக்கிழமை, விடுமுறை நாட்களில் மட்டும் அழைத்துச் செல்ல முடிகிறது"

"ஏன், தனியப் புறப்பட்டுச் செல்ல நீ கூட உரிமை கொடுப்பதில்லையா?"

"நான் தானே அவளுக்கு எல்லா உரிமையும் தருகிறேனே. ஆனால் தனித்துச் செல்ல அவளுக்கு அச்சம். பொலீஸ். இராணுவத்தைப் பார்க்கப் பயப்படுகிறாள்"

சுந்தரத்தின் கூற்றில் உண்மை இருப்பதைக் கணபதியால் ஊகிக்க முடிந்தது.

“அடிக்கடி அழைத்துச் செல். காலப்போக்கில் பயம் குறைந்து விடும். இப்போது பிரச்சனை எதுவும் இல்லையா?”

“சில இரவுகளில் கனவுகண்டு கத்துவாள். உடலெல்லாம் வியர்த்து விடும்.”

“அதுவும் காலப்போக்கில் குறைந்துவிடும். அடிக்கடி வெளியே அழைத்துச் செல். சந்தேகச் சண்டைகள் எப்படி?”

“அது அத்தனை பெரிதாக இருப்பதில்லை திடீரென எனக்குப் பிடிக்காத விதமாகப் பேசினாலும் பின்னர் தானாகவே இறங்கி விடுவாள். மன்னிப்புக் கேட்பாள்”

“குடும்பம் அத்தனை இறுக்கமானது. சில சச்சரவுகளெல்லாம் நீங்கி ஓரளவு அமைதி ஏற்பட திருமணமாகிய பின் சில வருடங்களும் ஆகலாம். நல்ல மனைவி என்று ஒருவன் தன் மனைவியைப் புகழ்ந்தால் நான் எப்படி எடுத்துக் கொள்வேன் தெரியுமா?”

“அமைதியான குடும்பம் என ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டீர்களா?”

சுந்தரம் வினா எழுப்பினான்.

“இல்லை ஒன்று அவன் பொய் பேசுகிறான். மற்றது மனைவியை அடக்கி அடிமையாக வைத்திருக்கிறான்”

“நல்ல பதில்தான். மனைவி ஒருத்தி தன் கணவனைப் புகழ்ந்தால் என்ன சொல்லுவீர்கள்?”

சுந்தரம் மறு பக்கப் பார்வையை அறிய மீண்டும் கேள்வி கேட்டான். கணபதி கூறினான்:

“அவளும் பொய்யே பேசுகிறாள். தான் ஆணாதிக்கத்திற்கு அடங்கி அடிமையாக வாழ்வதை அறியாதவள். பெண் விடுதலை, சுதந்திரத்தைப் பற்றி அறியாதவள்”

சுந்தரத்தின் குடும்ப வாழ்வு பற்றிய கணிப்புகள் வியப்பாகவும் விசித்திரமாகவும் இருப்பதை எண்ணியபடி சுந்தரம் வீடு திரும்பினான்.

“மிஸ்டர் கணபதி உங்களுக்கு நல்லதொரு நண்பன். அவர்கள் வீட்டுக்கு நாம் ஒரு தடவையும் போகவில்லையே. அவர் மனைவியையும் கலியாணத்தில் பார்த்ததுதான். பார்த்துப் பழக வேண்டும்.”

கீதா நயமாகச் சொன்னாள்.

21

கயல்விழி கொழும்புக்கு அடுத்த சனிக்கிழமைவண்டியில் புறப்படுவதாகச் சுந்தரத்திற்கு கயலின் தாயாரின் கடிதம் வந்தது. அருந்ததியும் கீதாவிற்கு எழுதியிருந்தாள்.

தங்களுடன் தங்குவது வசதிப்படாது என்று முன்னரே மறைமுகமாக தாய்க்கும் நேரடியாக அருந்ததக்கும் சுந்தரம் தெரியப்படுத்தியிருந்தான்.

கொள்ளப்பட்டியிலுள்ள உறவினர் வீட்டில் தங்க ஏற்பாடு செய்திருப்பதாகவும் கோட்டை ரெயில் நிலையத்திலிருந்து அழைத்துச் சென்று உறவினர் வீட்டில் சேர்த்து விடும்படியும் அவர்களது. விலாசத்துடன் தாயாரின் கடிதம் வந்திருந்தது.

கீதாவுக்கு எழுதிய அருந்ததியின் கடிதத்திலும் கயல்விழிக்கு உதவும்படியும் அவளிடம் அரிசிமா, புளி, புழுக்கொடியில் கொடுத்து விட்டிருப்பதாகவும் எழுதியிருந்தாள்.

கயல்விழிக்கு கொழும்பில் கீதாதான் அதிகநேரம் உதவ முடியும். தனக்கு நேரமிருக்காது. அவளுக்கும் எழுதும்படி

முன்னரே அருந்ததிக்குச் சுந்தரம் எழுதியிருந்தான். அச் செய்தி நன்கு பயன்பட்டது.

ரெயில் நிலையம் சென்று கயல்விழியை அழைத்துக் கொள்ளுப்பிட்டியில் சேர்க்கும் பணிக்கு கீதாவையும் வரும்படி சுந்தரம் கேட்டான். அவள் மறுப்புக் கூறவில்லை.

சனிக்கிழமை மாலை சுந்தரத்திற்கு வசதியாக இருந்தது. டெலிபோன் செய்து ரெயில் வரும் நேரத்தைச் சரிபார்த்து விட்டே இருவரும் ரெயில் நிலையம் சென்றனர். வடக்கு ரெயில் எதுவும் நேரத்துக்கு வருவதில்லை.

மோட்டார் சைக்கிளை ஸ்டேசனுக்கு வெளியே பூட்டி வைத்துவிட்டு கயலை டாக்ஸியில் அழைத்துச் சென்று கொள்ளுப்பட்டியில் விட்டு வருவதாகத் திட்டமிட்டனர்.

கீதா ஸ்கேட்டுப் பிளொசுமாகவே புறப்பட்டாள். இரட்டைப் பின்னல், 'ஏன் சேலை கட்டி வரலாமே' என்று கூற எண்ணிய சுந்தரம் நாளைக் கடிந்து கொண்டான்.

கீதாவின் உடை விஷயத்தில் வீட்டுலும் சரி வெளியே புறப்படும்போதும் சரி சுந்தரம் தலையிடுவதில்லை. அவளாகக் கேட்டால் தன் விருப்பத்தை மட்டும் சொல்லுவான்.

ரெயில் நிலையத்தில் இராணுவத்தினரைக் கண்டதுமே தன்னை அறியாமலே கீதா தன் கையைப் பிடித்துக் கொள்வதைச் சுந்தரத்தால் கவனிக்க முடிந்தது.

ரெயிலில் ஒரே கூட்டம். இருவரும் தனியே கயல்விழியைத் தேடிப் பிடிப்பதில் ஈடுபட்டனர்.

கடைசிப் பெட்டியிலிந்து இறங்குவதைக் கீதா கண்டாள். ஒரே களைப்புடன் சிரிப்பு. கசங்கிய நீல நிற காட்டன் சேலையும் குழம்பிய முடியும் வியர்வை படிந்த முகமும்; களைப்பைக் காட்டாதவளாக வரட்டுச் சிரிப்பு. மேலும் ஒருவர் பெட்டியுடன் இறங்கி நின்றார்.

கயல் விழியின் கண்கள் சுந்தரத்தைத் தேடின.

“இங்கே நிற்போம், அவர் வந்துவிடுவார்”

சுந்தரம் பெட்டி, பெட்டியாகப் பார்த்தபடி அங்கு சேர்ந்தான். இருவருமே ஒருவருக்கொருவர் வலிந்த சிரிப்பு.

அன்று வீட்டுக்குச் சென்றபோது கயல் காட்டிய கோபம் அவன் நினைவு வந்தது.

“எப்படி அம்மா, தம்பியெல்லாம் சுகமா? பயணம் எப்படி?”

“எல்லாரும் சுகம். ரெயிலில் ஒரே நெருக்கடிதான்”

சருக்கமான விடை.

“எங்க வீட்டில் அம்மா, தங்கை, பாட்டா...”

“சுகமாயிருக்கினம், கடிதமும் பொருட்களும் தந்து விட்டினம்”

“வேறு யாராவது துணைக்கு வந்தார்களா?”

“ஆமாம். இவர்தான் அம்மாவின் தூரத்து உறவினர்”

அவருக்கு நன்றி கூறியதும் தன் பொறுப்பு நீங்கியதாக அவர் புறப்பட்டார்.

சூட்கேஸ் பெட்டியுடன் வெளியேவந்து டாக்ஸி ஒன்றில் ஏறிக்கொண்டனர். இருவரையும் பின்புறம் விட்டு, சுந்தரம் முன் சீட்டில் ஏறிக் கொண்டான்.

கீதா சுமுகமாகப்பேசி, புஷ்பம், புனிதத்தின் சுகத்தையும் விசாரித்துக் கொண்டாள். புஷ்பம் பலகாரம் செய்து தந்திருப்பதாகவும் கயல் சொன்னாள்.

இருவரும் வெறுப்பெதுவும் காட்டாமல் பேசிக்கொண்டது சுந்தரத்திற்கு மகிழ்ச்சி தந்தது. ஆனாலும் இருவர் மனதிலும் அடி இதயத்தில் படிந்திருக்கும் கீதாவின் சந்தேகத்

தீயையும் கயல்விழி தன்மேல் கொண்ட வஞ்சினம், கீதாமேல் கொண்டுள்ள பொறாமைத்தீ யாவையும் எவ்வாறு அணைத்து விடலாம் என்றே சுந்தரத்தின் மனம் வட்டமிட்டது. மூவரும் நெஞ்சில் எதையோ வைத்துக் கொண்டு வெளியே நடிந்துப் பேசிப்பழகும் சமூக உறவின் போலித் தன்மையையும் எண்ணிப் பார்த்தான்

கயலின் தாயாரின் அப்பாவித் தன்மையும் தன்மேல் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையுமே இத்தனை பொறுப்பில் மீண்டும் தள்ளிவிட்டதாக சுந்தரம் நினைத்துக்கொண்டான். கயல் காலத்தால் ஆற்றப்பட்டு விட்டாளா, தாயாரின் வேண்டுகோளுக்குக் கீழ்ப்படிந்தாளா என்பதையும் சுந்தரத்தால் கணிக்க முடியவில்லை.

அரச சேவையிலிருந்த கணவனை இழந்து விதவைப் பெண்ஷனில் வாழும் தாயார் கல்வி முடிந்ததும் கயலைக் கொழும்புக்கு அனுப்பி எங்காவது வேலையில் சேர்த்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்திற்குக் காரணமும் இருந்தது. பொருளாதாரப் பிரச்சனை மட்டுமல்ல யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய முக்கோண அரசியல் பிரச்சனையும் மோசமாக இருந்ததே காரணமாகலாம். அமைதிப்படை, புலிப்படை, ஈ. பி. ஆர். எல். எப். மாகாண ஆட்சி.

பட்டப் படிப்புக்கும் வேலைக்கும் தொடர்பில்லாத சாதாரண இடங்களில் வேலை தேடித் தருவது சுந்தரத்திற்கு அத்தனை சிரமமாயில்லை. 'சேல்ஸ்கேள்' போன்ற வேலை அவன் கேட்கும் கடைகளில் கிடைக்கக் கூடியது. அவளது அழகைப் பார்த்தவர் மறுக்கமாட்டார். சோம்பாலா வீடம் கேட்பினே அங்கேயோ, அதே கம்பிளெக்ஸிலேயே வேலை தேடித்தரத் தக்கவன்

மரியாதையாக ஏதாவது கம்பனியில் அல்லது பள்ளிக் கூடத்தில் வேலை தேடவேண்டியிருந்தது. பட்டம் படித்த உபண்.

கயல்விழியின் வாழ்க்கைக்கு தான் தவறாது உதவ வேண்டும். அதன்மூலம் அவள் மனதில் ஏற்பட்ட களங்கத்தை நீக்கவேண்டும் என்பது அவன் மனதில் நிலைத்திருந்தது. தாயார் கயலின் பரீட்சை முடிந்ததும் எழுதியிருந்தார்; கொழும்புக்கு நேரில் வராமல் வேலை பெறமுடியாது எனத் தாயாரிடம் தெரிவித்திருந்தான் ஆரம்பத்தில் எங்காவது சாதாரண வேலையில் சேர்த்துவிட்டு அவள் விரும்பினால் கம்பியூட்டர். அக்கவுண்டன்ஸி ஏதாவது படித்து மேலே வரலாம் என்பதே அவன் திட்டம். அவளுக்காக மாதந்தோறும் சில நூறு ரூபாக்களைச் செலவு செய்வது அவனுக்கு பிரச்சனையல்ல. ஆனால் அது கீதாவோ, அவள் தாயாரோ சந்தேகப்படாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதே அவனது நோக்கமாயிருந்தது.

கொள்ளுப்பிட்டியில் உறவினர் வீடு சிறியதுதான். மேலும் வெளிநாடு செல்ல வந்துள்ள ஒரு பெண் அங்கு செலவு தரும் விருந்தினர் போல தங்கியிருந்தாள். வீடு நெருக்கடியானபோதும் நல்லதுணையாக இருந்தது. டெலிபோன் வசதி மட்டும் இல்லை.

அந்த வீட்டார் மூவரையும் வரவேற்றனர். மூவரையும் உட்காரச் செய்து, உபசரித்துப்பேசி, தேநீர் வழங்கினர்.

கயல்விழிக்கு களைப்பான முதல் பயணம். குளித்து ஓய்வெடுக்க வேண்டும் என்று கூறிக்கொண்டு இருவரும் விடைபெற எழுந்தனர்.

அவர்களுக்குரிய பொருட்கள், கடிதங்களைக் கயல்விழி எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

வீட்டு, ஆபீஸ் விலாசங்கள், டெலிபோன் நம்பருள்ள தன் விசிட்டிங் கார்டைச் சுந்தரம் கயலிடம் கொடுத்தாள்.

ஞாயிறு ஓய்வெடுத்தால் திங்கட்கிழமை கட்டாயம் யார்ப்பதாகச் சுந்தரம் சொல்லிப் புறப்பட்டான்.

“எங்க வீட்டுக்கு வரணும்”

கீதாவின் அழைப்பு.

“கட்டாயம் ஒரு தடவையல்ல, பல தடவை. முதல் தடவை எனக்கு இங்கே பழகிய பெண் நீங்க மட்டுந்தானே” கயல் மரியாதையுடன் கீதாவிடம் சொன்னாள்.

சுந்தரம் எதிர்பார்த்ததிலும் பார்க்க சுகமான உறவு. அம்மாவின் வற்புறுத்தலுக்காக கொழும்புக்கு வந்து பழைய பணகையை நீடித்து விடுவாளோ என்ற அச்சம் முன்னர் அவன் மனதில் குடிகொண்டிருந்தது இது தவிர கீதாவின் சந்தேகத்தீ.

சில வேளைகளில் நடைமுறையிலும் பார்க்க கற்பனைகள் கரீரமாக அச்சுறுத்தி விடுகின்றன. அதனால் கற்பனைக்கு அதிக இடம் தராமல் நடைமுறைக்கு இடம் தருவதே நல்லது, பகை உள்ளவர்களையும் நேரடியாகப் பார்த்துப் பழகமுயல்வதே சிறந்த முறை என சுந்தரம் எண்ணிக் கொண்டான்.

அன்று கயல் வீட்டுக்குச் சென்று அவள் வெறுப்பைக் காட்டியபோதும் பின்னர் கவலைப்பட்டிருப்பாள்; தற்போது காலம், புதிய சூழல், யாதார்த்த நிலை அவளை ஆற்றியிருக்கும் மறைமுகமான மன்னிப்பா?

22

அன்று விடுமுறை. மொரட்டுவெல்லுள்ள தன்னோடு பணியாற்றும் சிங்கள நண்பன் நிர்மால்வீட்டுக்குக் கீதாவையும் அழைத்துச் சென்றான், பலநாட்களாக அவன் அழைத்திருந்தான். வழியில் வெள்ளவத்தை மார்க்கெட்டில் பழங்களும் பிஸ்கெட் பாக்கெட்டும், சாக்லெட்டும் வாங்கிச் சென்றனர்.

கீதா மங்கல் நிறத்தில் தீளச்சட்டை போட்டிருந்தான்!

கடற்கரை ஓரமாக ரெயில்வே பாதைக்கு நெருக்கமாக நண்பன் வீடு இருந்தது. இரண்டு அறை கொண்ட சிறிய சொந்த வீடு தூய்மையாக இருந்தது. கடற்காற்று குளுமையாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. தென்னை மர ஓலைகளின் சலசலப்பும் கடலின்; அலை ஓசையும் கேட்டன.

இளம் மனைவியும் நாலு வயதுப் பையனும்; மனைவி மெரரட்டுவனிலுள்ள பௌத்தப் பள்ளிக்கூடம் ஒன்றில் பணி ஆற்றிக் கொண்டிருந்தாள். டிரெஸ்ஸிங் கவுண்டன் சிரித்த படி வரவேற்றாள். அழகான பல் வரிசை கயலுடைய பல் வரிசைபோல என எண்ணிக் கொண்டாள். மனைவி சில வார்த்தைகள் தமிழில் பேசினாள். சிங்கள மொழியில்படித்த தால் ஆங்கிலம் அவ்வளவு வராது. ஆங்கிலம் பேசுவது ஓரளவு புரியும். நிர்மால் சிங்களத் தமிழ் நன்கு பேசுவான். இல்லையென்றால் சேல்ஸ் ரிப்பாக அப்பிரபல கம்பெனியில் வேலை செய்யமுடியாது. அவர்களே வேலைதரார்.

புத்தர் சிலை ஒன்று ஹோலின் நடுச்சுவரில் வைக்கப் பட்டிருந்தது. அதில் ஒரு மின் விளக்கு அலைவிட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

கடற்கரையில் வள்ளங்கள் இறங்கி மீன் விற்பனை நடந்து கொண்டிருப்பது அங்கிருந்து பார்க்கவே தெரிந்தது

மனைவி மாலாவைச் சமையலுக்கு ஏற்பாடு செய்யும்படி கூறிவிட்டு இருவரையும் நிர்மால் அழைத்துக் கொண்டு, கடற்கரைக்குச் சென்றான்.

வெண்மணலில் புதைந்த காலை இழுத்தபடி மூவரும் நடந்தனர்!

நாலு ஐந்து ரக மீன்கள், நால், நண்டு: பிடித்த ரக மீனைச் சொல்லும்படி நிர்மால் கீதாவைக் கேட்டான். மீன் விற்கும் முதிய, இளம்பெண்கள், அரையில் அச்சிட்ட துணி.

மேலே இறுக்கமான வெள்ளைச்சட்டை. அதை மீறித் தெரியும் விழுந்த மாப்பு

“அரக்குலா இவருக்கும் பிடிக்கும்”

தமிழில் சொன்னபோதும் மீனின் பெயரை மொழிபெயர்க்க வேண்டிய தேவை ஏற்படவில்லை. சிங்களத்திலும் அதே பெயரே.

நாலு பெரிய மீனை பேரம் பேசி வாங்கினான், நிர்மால்.

“இவ்வளவும் எதற்கு?”

“மிசுதியை மாலா பொரித்துத் தருவாள். வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லலாம்”

சுந்தரம் அந்த மீன் விற்கும் பெண்களை சோம்பாலா வின் ‘பியூட்டி பால்’ருக்கு வரும் நாஸிஸ பெண்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

வீட்டுக்குத் திரும்பியதும் விளையாடச் சென்ற பையன் வந்திருந்தான். சுந்தரத்தால் மட்டுமே அவனுடன் பேச முடிந்தது. கீதா சிரித்தபடி எடுத்து வந்த சொக்லெட்டை கொடுத்தாள். அவன் ஒன்றை உடனே உடைத்துச் சாப்பிடத் தொடங்கினான்.

நிர்மால் சாராயம் அருந்தும்படி சுந்தரத்தைக் கேட்டான். சுந்தரம்மறுத்ததும் பியர் பாட்டில் ஒன்றை உடைத்து பெரிய கிளாசில் ஊற்றி இருவரும் சுவைத்தபடி தமது விற்பனை, அரசியலால் ஏற்படும் பாதிப்பு, அலுவலகப் பிரச்சனை, சம்பளங்கள், அரசியல் பற்றிப் பேசிக் கொண்டனர்.

கீதாவுக்கு மாலா உ கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

பின்னர் கீதாவும் சமையல் பகுதிக்குச் சென்றாள், ‘காஸ் சிலிண்டர்’ அவர்களிடமில்லை. இரண்டு அடுப்பு

கொண்ட கெரஸின் குக்கர். நடுவே கெரஸின் பாட்டில் கனிந்தபடி விடுதியில் இருந்த காலத்தில் அந்தக் குக்கரை கீதா பார்த்திருக்கிறாள். நீலச் சுவாலையில் போதிய வெப்பம். சமையலுக்கு அத்தனை பிரச்சனையில்லை.

சமையற்கட்டும் கழுவும் தொட்டியும் கீதா வீட்டின்வசதி போல இல்லை. அவர்களது திட்டமிடப்பட்டு நவீன குசினியாகக் கட்டப்பட்டது.

சிங்கள சமையல் முறையிலுள்ள வேறுபாடுகளைக் கீதா ஆர்வமாகப் பார்த்தாள்.

மீனைச் சுரண்டுவது. வெட்டுவதெல்லாம் அந்தப்பெண் வேகமாகச் செய்தாள். தேங்காயெண்ணையே அங்கும் பயன்படுத்தினர், தேங்காய்ப்பால் சமையலில் தாராளமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது,

கீதா மீண்டும் வந்து நண்பர் இருவரதும் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பியர் சுவைத்து முடியவில்லை.

‘என் தம்பியை நீங்கள் கண்டதில்லை’ என்று கூறிய படியே நிர்மால் உள்ளே சென்று ஒரு ஆல்பத்தை எடுத்து வந்தான்.

“இவன் தான் என் ஒரே தம்பி” ஆங்கிலத்தில் சொன்னான். குரலில் சோகம்.

17, 18 வயதுதான் இருக்கலாம். பாண்டும், சேட்டும்; அரும்பிய மீசை.

‘என்ன நடந்தது? ஏதாவது ஆக்ஸிடென்ரா?’ கீதா வியப்போடு சுத்தரத்தைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“ஜேவீபியில் சேர்ந்திருந்தான். அவிஸ்வலை சார்ந்த கிராமப்புறத்தில் இராணுவத்தினர் பிடித்து கைகளைப் பின்புறமாகக் கட்டி கழுத்திலே டயரைப் போட்டு பெட்ரோல் ஊற்றி எரித்துப் போட்டார்கள்”

விஜயவீரா, கமநாயக்கா தலைமையிலான ஜே லீ பி பற்றி அவரும் பத்திரிகையில் படித்திருந்தாள். தென்பகுதியில் நடைபெறும் போராட்டம் பற்றியும் அறிவாள்.

கீதாவும் அந்தக் கொடுமையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். அப்படி ஒரு சம்பவம் நிர்மாலின் குடும்பத்திலேயே நடந்ததை அறிந்தபோது அவளது இரத்தம் உறைந்தது.

விடுதியில் பழகிய பெண் ஒருத்தி; கண்டி பேராதனை பல்கலைக் கழகத்தில் படிப்பவளைக் கடைத் தெருவில் சுந்தரத்தோடு சென்றபோது கண்டு பேசினாள்.

பல்கலைக் கழகம் திறக்கப்பட்டு சிங்கள மாணவர்கள் பாதிப்பேரைக் காணவில்லையாம். பல்கலைக் கழக வளாகத்திலேயே இராணுவம் முகாமிட்டிருக்கிறது என்றாள். மாணவர்களைப் பார்த்து 'டயர் வேண்டுமா ஏ. கே. 47 வேண்டுமா' என்று இராணுவத்தினர் பயமுறுத்துகிறார்களாம். 'டயர்' என்பது சிங்களப் பகுதியில் பயங்கர ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தப்படுவதை அவள் தோழி விரிவாகக் கூறியிருந்தாள்.

"பைனல் இயர். அங்கு படிப்பதா விடுவதா என்று ருக்கிறேன்" என்று அவள் கவலையோடு கீதாவிடம் தெரிவித்தாள்.

தன் தாயார் இன்னும் அழுது கொண்டிருப்பதாக நிர்மால் சொன்னாள்.

தன் அம்மா பிழைத்திருந்தால் இன்னும் கொல்லப்பட்ட தன் தம்பிக்காக அழுது கொண்டிருப்பாள் என கீதா எண்ணிக் கொண்டாள். இரண்டுமே இராணுவக் கொடுமைகள் பாஸிஸ ஆட்சியின் குரூரம். இன, மத, பேதமில்லை.

கீதா அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து, சிந்தனையிலிருந்து விடுபட அரைமணி நேரம் சென்றது.

சுந்தரம் கீதாவின் குடும்பத்தில் சிங்கள இராணுவத் தால் நடைபெற்ற கொலைகள் பற்றி ஆங்கிலத்தில் விரிவாகக் கூறினான். அச்சோகக் கதையைக் கேட்ட நிர்மாலும் கீதாவுக்காகக் கவலைப்பட்டான். துன்பப்பட்ட நெஞ்சங்கள் ஒன்றிணைவது போலத் தெரிந்தது.

“ஜனநாயகம் போய் இராணுவம் தலையெடுத்த பாஸிஸம் தோன்றினால் அதற்கு இன, மத, மொழி பேதமிருக்காது. மக்களை அடக்கி ஒடுக்குவதற்கு எந்தக் கொடுமையையும் செய்வார்கள் இது ஒரு பயங்கர அரசு. சட்டம், நீதி, மனித உரிமைகள் என எதுவும் பாஸிஸ அரசுக்குக் கிடையாது.”

நிர்மால் அடக்கி வைத்திருந்த துன்பம் நீறுபூத்த நெருப்பு வார்த்தைகளாக வெளியே வந்தன.

“பேயரசு செய்தால் பிணந்தின்னும் சாத்திரங்கள்” என்ற பாரதியின் வார்த்தைகள் சுந்தரத்தின் நினைவில் வந்ததும் கீதா கேட்கத்தக்கதாகச் சொன்னான்.

சாத்திரங்கள் என்றால் சட்டம், நீதி, ஒழுங்குவிதிகள் என விளக்கியபடி முன்னைய ஜனாதிபதி ஆங்கிலத்தில் கூறிய கூற்றை நிர்மாலுக்குச் சொல்லி, தமிழில் கீதாவுக்கு மொழி பெயர்த்தான். ‘யுத்தகாலத்தில் சட்டங்கள் தூங்கி விடும்.’”

சிறிதுநேர மௌனம். பின்னர் நிர்மால் சுந்தரத்தைப் பார்த்து கீதாவுக் கேட்கத் தமிழிலே சொன்னான்:

“சுந்தரம், நீ ஒரு பெரிய மனுஷன் என்று இன்றுதான் அறிந்தேன். உனக்குத் தலை வணங்குகிறேன். நீ இந்நதம் பெண்ணைக் கலியாணம் கட்டினாய்”

நிர்மாலின் கண்கள் கலங்கி வார்த்தை தழதழத்தது.

நெஞ்சப் பாரத்தில் மீண்டும் மௌனம்.

மாலா சாப்பிட அழைத்தாள்.

மேசையில் யாவும் பரப்பட்டிருந்தன. கையைக் கழுவுவதற்கும் வாய்கன்ற 'கப்பு'களில் நீரிருந்தது. பிளேட்டுகளில் சோற்றை சோஸரால் மாலா அள்ளிப் போட்டாள். மீன் குழம்பு, மீன் பொரியல், பீன்ஸ், மாசிச் சம்பலுடன் அப்பளமும் இருந்தது. கீதாவிற்கு அந்தக் குழம்பு அவ்வளவு பிடிக்கவில்லை. கொஞ்சமாக எடுத்துமற்றவற்றைத் தாராளமாகச் சாப்பிட்டாள். மாசிச் சம்பல் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது சொதிபோல தடிப்பான தேங்காய்ப்பால் தயாரிப்பும் சுவையாயிருந்தது.

மாலாவையும் உட்கார்ந்து சாப்பிடும்படி சுந்தரம் வற்புறுத்தினான். கீதாவும் சேர்ந்து கொண்டாள்.

பேச்சு ஓய்ந்து சிறிதுநேரம் நாற்காலியில் சாய்ந்தபடி ஓய்வு கீதாவின் நெஞ்சில் நிர்மலின் வார்த்தைகள் மீண்டும் அரும்பின.

மாலையில் கடற்கரைக்கு யாவரும் உலாவச்சென்றனர். வெறுங்காலுடன் பாதம் பதித்து கடல் அலைகள் விளையாடும் கடற்கரையில் நடப்பது இதமாக இருந்தது. சிறுவயதில் பருத்தித்துறைக் கடற்கரையில் தம்பியுடன் நடந்தது கீதாவின் நினைவில் வந்தது. தம்பி அப்போது நிர்மலின் பையன்போலவே இருந்தான். பதித்த பாதங்களை அலைவந்து அடித்துச் செல்வதை அவன் வேடிக்கை பார்ப்பது ஞாபகத்தில் வந்தது.

வீட்டின் முன்புறத்திலிருந்து மாலைத் தேநீர் அருந்தும் போது சூரியனின் மாலைச் செங்கதிர்கள் பரவிக் கொண்டிருந்தன. விடைபெற்றுப் புறப்பட எழுத்தபோது களங்கமற்ற பெரிய சந்திரன் அளவில் சூரியன் மேற்கு வானத்துக் கடலைத் தொட்டுக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது கீதா அந்த அழகை சிலகணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மாலா பொரித்த மீனின் பார்சலைக் கொண்டுவந்து கீதாவிடம் கொடுத்தாள். இருவருக்கும் நன்றி கூறி பையனைக் கன்னத்தில் முத்தமிட்டுவிட்டு அருகே நின்ற

மோட்டார் சைக்கிளில் சுந்தரம் ஏறினான். எல்லோரும் வண்டியைச் சுற்றி நிற்க ஒரு இளம் பையன் ஒடிவந்தான்.

“பிபிஸி ஐந்தரை மணி நியூஸ் கேட்டீங்களா? அங்கிள்”

சிங்களத்தில் நிர்மாலிடம் பதட்டத்தோடு கேட்டான்.

“ஏன்? என்ன செய்தி”

“விஜயவீராவையும் கமநாயக்காவையும் இராணுவத்தினர் சுட்டுப் போட்டுவிட்டார்கள்”

23

கொழும்பு நகர் எங்கும் மறுநாள் ஒரே பரபரப்பு. அசம்பாவித சம்பவம் நடந்தாலும் நடக்கலாம் என்று பொலீசாரும் இராணுவத்தினரும் ரோந்து சுற்றிக் கொண்டிருந்தனர். தெரு நடமாட்டம் குறைவாயிருந்தது. சுந்தரத்தால் கூட கடைத்தெருவுக்கு சென்று ஆர்டர் எடுத்து, பணங்கள் வசூலிக்க முடியவில்லை.

அலுவலகத்திற்குச் சென்றுவிட்டு மாலையில் கயல்விழியிடம் சென்றான். நிலைமையைக் கூறி ‘நாளை அமைதியாகிவிடும். மாலை நாலுமணிக்கு வெளிக்கிட்டு நில்லு. ஒரு இடத்திற்குச் செல்ல வேண்டும்’ என்று கூறி வந்தான். வீட்டில் வந்து கீதாவிடமும் கயல்விழியைக் கண்டது பற்றித் தெரிவித்தான்.

மறுநாள் நிலைமை ஓரளவு சீரடைந்திருந்தது. இருந்தாலும் இயக்கத் தலைவர்களின் மரணத்தின் பிரதிபலிப்பாக ஏதாவது வன்முறை நிகழலாம் என்ற பீதி இருக்கவே செய்தது.

கொழும்பில் இவ்வாறு நடைபெறும் சம்பவங்களும் பட்டங்களும் சுந்தரத்திற்குப் பழக்கமானவை.

அன்று மாலை நாலுமணிக்கு கயல்விழியைப் பார்க்கச் சுந்தரம் சென்றான். அவள் போளரிஸ்டர் சேலை கட்டி இருந்தாள். நீலவர்ணத்தில் நீண்ட சிறகுகள் அச்சிடப்பட்டவை. அவளுக்கு எந்த வர்ணச் சேலையும் அழகாயிருக்கும் என எண்ணிக்கொண்டான். முன்பு ஒருதடவை பல்கலைக்கழகம் செல்ல பச்சைவர்ண காட்டன் சேலை உடுத்தி ருந்தாள். சுந்தரம் அவளைக் கூர்ந்து பார்த்தபோது 'சேலை பிடித்ததா' என்று கேட்டான்? "உனக்கு எந்தச் சேலையும் அழகு பெறும்"-என்றான்.

முன்னைய நினைவுடன் அவளைக் கூர்ந்து பார்ப்பதைக் கண்டு கயல் தலைகுனிந்தாள். குறும்புச் சிரிப்பு! 'ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?' என்று நேரில் கேட்கவில்லை. நெஞ்சில் கேட்டுக் கொண்டாள்.

மோட்டார் சைக்கிளின் பின்புறத்தில் ஏறக் கயல் தயங்கினாள். பைசிக்கிளின் பின் கரியரினும் 'பாரி'லும் தானே ஏறி இருந்தும் மற்றப் பெண்கள், தம்பியையும் வைத்துஓட்டியும் பழகியிருந்தாள். இன்றைய நிலையில் சுந்தரத்தோடு போவதில் தயக்கம். வீட்டுக்கு வந்தபோது அன்று வெறுப்புக் காட்டிவிட்டு இன்றைய சமரசமா? அவ்வாறு மனம் எண்ணியதா?

வண்டியருகே தலைகுனிந்தபடி மூஞ்சையைச் சிறிது நீட்டியபடி கயல் நின்றாள்.

"என்ன மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறப் பயமா?"

"....."

"அங்கே பெண்களெல்லாம் துப்பாக்கி ஏந்துகிறார்கள். தோளில் போட்டுக்கொண்டு மோட்டார் சைக்கிள், டிரக்கில் போகிறார்களாம். என்ன பயம்? நீயே இயக்கத்தில் சேர்ப்

போக இருந்ததாகவும் அறிந்தேன்"-விஷமச் சிரிப்போடு சொன்னான்.

“யார் சொன்னது?”

“புஷ்பம்”

“அதையும் சொல்லிவிட்டாளா?”

கயல் பின்புறம் ஏறிக்கொண்டாள்.

நிமிர்ந்து வண்டியின் பின்புறமாக இருந்தபோதும் ஆங்காங்கே பிரேக் போடும்போது அவனது முதுகில் மோதவே செய்தது. காலம் மாறிவிட்டது. முன்னராக இருந்தால் தோளிலே கை போட்டிருப்பாள்.

வெள்ளவத்தையிலுள்ள ஒரு டியூட்டரிக்கு கயலை அழைத்துச் சென்றான்.

பள்ளிப் படிப்புக்கு மேலாக டியூட்டரிகள் பணமுள்ள ஒரு வர்க்கத்தாருக்கும் பயன்பட்டுப் பணம் சேர்க்கின்றன அவற்றையெல்லாம் மூடும்படி ஜே.வி.பி. அறிவிப்புக் கொடுத்து எல்லாம் மூடப்பட்டன. இயக்கத்தின் பலம் குறையத் தொடங்கியதும் ஆங்காங்கே மீண்டும் டியூட்டரிகள் வகுப்புகளை ஆரம்பிக்கத் தொடங்கின. டியூட்டரியைவிட்டுச் சென்ற ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் வந்து சேரவில்லை.

பழக்கமான டியூட்டரி உரிமையாளரிடம் முன்னரே போன் செய்திருந்தான். அவர் வரவேற்று உட்காரச் செய்து விபரம் கேட்டார். ‘பயோடேற்றா’ யாவையும் சுந்தரமேடைப் செய்து கொண்டு வந்திருந்தான். அவளின் கையெழுத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்தான்.

“இரசாயனமும் தாவரவியலும் ஏ. எல். வகுப்புக்கு இரண்டு பாடம் தற்போது தயாரித்து எடுங்கள். மாலையில் நாலு மணிக்கு வந்து ஆறுமணிக்குப் போகலாம். சனி, ஞாயிறு மட்டுமே காலையிலிருந்து மாலையரை இதே பாடங்கள் மேலும் இரண்டு வகுப்புக்குக் கற்பிக்க நேரும்.

வாரத்தில் 16 மணிநேர வேலையிருக்கும். வகுப்பில் சேரும் மாணவர் தொகைப்படி சம்பளம் தரப்படும்”

உரிமையாளர் கூறிவிட்டு உரிய நூல்கள், பாடத் திட்டம் சிலபஸ், ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் கற்பிக்க வேண்டிய பகுதி, இவை எல்லாவற்றையும் கொடுத்தார்.

“எப்பொழுது ஆரம்பிக்கலாம்?”

“புதன்கிழமை மட்டும் லீவு. நீங்க வெள்ளிக்கிழமை மாலையிலிருந்து வரலாம் மூணே முக்காலுக்கே வந்துவிடுங்கள். எப்போதாவது வரமுடியாவிட்டால் முதல்நாளே தெரிவிக்க வேண்டும். போன் செய்யலாம்; வேறு வேலை எங்காவது கிடைத்தால் திடீரென எங்களைக் கைவிட்டுவிடக் கூடாது”

நிதானமாகவே அவர் கூறினார், நன்றி கூறிப் புறம்படும்போது அவரிடம் சுந்தரம் கேட்டான் :

“நாகராஜ் யாழ் போய்விட்டதாக அறிந்தேன். எப்பொழுது வருவார்?”

“அவரையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். மத்ஸ் பாடத்திற்கு ஒருவருமில்லை; டியூட்டரி ஆரம்பித்தாயிற்று, உடனே வரும்படி செய்தியும் அனுப்பியிருக்கிறேன். பிரயாணப் பிரச்சனை வேறு. எப்படியும் அடுத்த வாரமாவது வந்து விடுவார்.”

“வந்ததும் சுந்தரம் தேடியதாகச் சொல்லவும், நான் உடனே வந்து பார்க்கிறேன்.”

இருவரும் வெளியே வந்ததும் கயலிடம் சுந்தரம் சொன்னான் :

“நாகராஜ் மிகமிக முக்கியமானவர். நான் வாழ்க்கையிலே எதிர்பாராத செயல் ஒன்றைச் செய்யத் தூண்டியவர். அவரும் உனக்கு நல்ல உதவியாயிருப்பார். இங்கே வந்ததும் அறிமுகப்படுத்தி வைப்பேன்.”

“ரொம்ப தாங்ஸ்”

“எதற்கு?”

“எல்லாவற்றிற்கும்”

“அத்தனை சுலபமாய் வாய்ச் சொல்லில் முடித்துவிட்ட முடியாது, வேலை கிடைத்ததற்காக எனக்கு ஒரு ஐஸ்கிரீம் ‘பீட்’டாவது தர வேண்டாமா”

“நல்ல ஓட்டலாக அழைச்சுப் போங்களேன். வாங்கித் தருகிறேனே.”

சிரித்தபடி சொன்னாள். முதல் தடவை மனம்விட்ட சிரிப்பு. அவளது அழகான பல் வரிசையைப் பார்த்தான்.

‘பத்து ரூபாவுக்கு ஐஸ்கிரீம் தரும் ஓட்டலுமிருக்கு, நூறு ரூபாய் ஓட்டலுமிருக்கு. எதற்கு?’

“நீங்க விரும்பியதற்கு...”

மீண்டும் சிரித்தபடியே சொன்னாள்.

மோட்டார் சைக்கிள் வேகமாக ஓடியது. பிரேக் போட்டு மோதும் போது அவனது உடல் தரும் ஸ்பரிசு உணர்ச்சி இன்பம் தந்த போதும் முன்னர் போல இல்லாமல் ஏதோ திருட்டு உணர்ச்சியாக அவன் அவ்வேளை எடுத்துக் கொண்டான். திருட்டுப் பண்டத்தின் சுவை. நெரிபடும் பஸ்ஸிலே, ரெயினிலே, கூட்டத்திலே பெறுவது.

சுந்தரம் மேலதிகமாகக் கிடைக்கும் இன்பமாக ஓரளவு கூச்சத்துடன் எடுத்துக் கொண்டான். கயல் தவறாக எண்ணக் கூடாது என்ற அச்சம் வேறு.

பிரபல கிறீம் ஹவுசுக்கு, அவளை காலி வீதிகொள்ளும் பிட்டிக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

தனக்கு ஒரு சாதா புருட்சலட் ஐஸ்கிரீமும் கயலுக்காக ‘நட் ஸ்பெஸல்’ ஒன்றும் ஓடர் செய்தான்.

“தற்போது இந்த வேலை கையிலிருக்கட்டும். நிரந்தரமான வேறு வேலைக்கு முயற்சி செய்யலாம். லெக்ஸர் வேலை கிடைத்ததாக அம்மாவிற்கு எழுதிவிடு இங்கே சிக்கனம் வேண்டாம். கிடைத்தது தங்குவதற்கு நல்ல இடம் உழைப்பதாகக் கூறி மற்றப் பெண் கொடுப்பது போல் பணம் கொடு. தேவையான அளவிற்கு உடைகளும் வாங்கிக் கொள். நீயாகவே உன் வேலைகளைக் கவனிக்கப் பழகிக் கொள். பஸ்ஸிலே எங்கும் போய்வரலாம். தனியானால் ஏழு ஏழரை மணிக்கெல்லாம் வீட்டுக்குப் போய் விடு. பஸ் எடுக்கும் இடம் காட்டி விடுகிறேன். இறங்கும் இடம் காட்டினேனே. இங்கு கொள்ளுப் பிட்டி மார்க்கெட் அங்கு வெள்ளவத்தை மார்க்கெட் ஒரு பிரச்சனையுமில்லை. நீயும் ஒரு புலிப் பெண். துணிச்சல்காரிதானே. எல்லாம் பழகி விடும்”

சிரித்தும் சிரத்தையுடனும் அறிவுரை எல்லாவற்றையும் கூறி முடித்தான். பின்னர் என்ன உதவியாகவிருந்தாலும் நாகராஜ் பார்த்துக் கொள்வான் என்று சொன்னான்.

ஐஸ்கிரீம் வந்தது.

‘இது சுபாஸ் ஐஸ்கிரீமில்லை. முழுவதையும் சாப்பிட்டு விடு. இரவு பசிக்கா விட்டாலும் பரவாயில்லை.’

கயல் ரசித்து கன்னச் சிரிப்போடு ஐஸ்கிரீமைச் சாப்பிடுவதைப் பார்த்து ரசித்தான்.

“ஐஸ்கிரீம் நல்லாயிருக்கு. இத்தனையும் சாப்பிடுவதா? உங்களுக்குக் கொஞ்சம் போடுகிறேனே”

ஒரு ஸ்பூனைக் கிள்ளிப் போட்டாள். பின்னர் அவன் தடுத்து விட்டான். முழுவதையும் சாப்பிடச் செய்தான்

சர்வர் நாற்பத்தைந்து ரூபாவிற்குப் பில் கொண்டு வந்தான். ஐம்பது ரூபா நோட்டு ஒன்றை எடுத்துத் தட்டில் வைத்து விட்டான். தண்ணீர் கேட்டான்.

“வியாழக்கிழமை காலையில் கீதாவை ஒன்பது மணிக்கு உங்கள் வீட்டில் விட்டுவிட்டுப் போய் விடுவேன். பஸ்ஸிலே அவள் எங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றால் மாலையில் திரும்பலாம். நான் பகல் சாப்பாட்டின் போது மட்டும் பார்ப்பேன். இங்கே எனக்கு நேரம் கிடைப்பது கஷ்டம். அவசரமென்றால் மட்டும் போன் செய்துவிடு. எல்லாம் உதவுவேன். அது என் கடமை எனக்கு நன்றி கூற வேண்டாம். உரிமையுடன் நீ எதுவும் கேட்கலாம். அதற்கு உனக்கு உரிமை இருக்கிறது. உரிமையுடன் கேட்பேன் என்று என் கையில் அடித்துச் சத்தியம் செய்ய வேண்டும்”

எதுவும் மாற்றாகக் கூறமுடியாத நெஞ்சுடனும் அரும்பிய கண்களுடனும் நீட்டிய அவன் கைமேல் தன் குளிர்ந்த கரத்தை வைத்தாள். கைக்குட்டையை எடுத்து தன் கண்களையும் உதட்டையும் துடைத்துக் கொண்டாள். மகிழ்ச்சிக் கண்ணீரா, கோபக்கண்ணீரா, இரண்டும் கலந்ததா என்று கூற முடியவில்லை.

“மற்றும் ஒன்றை நான் இப்பொழுதே சொல்லி வைக்க வேண்டும். நான் உன்னைக் காதலித்து ஏமாற்றியதாகக் கீதாவிடமிருந்து சந்தேகமுண்டு. அதனாலேயே நானும் சிறிது தூரமாக நிற்பதாகக் காட்ட வேண்டியுள்ளது. அவள்மேல் உனக்குக் கோபமேற்படலாம். அன்று நீ மன்னிக்காத போதும் நிச்சயமாக ஒருநாள் என்னையும் மன்னிப்பாய். அதற்குரிய காலம் வரும் வியாழக்கிழமை வரும்போது அவளது குடும்பத்தைப் பற்றிக் கேள். மற்றவருக்கு தெரியாது. உனக்கு சொல்லுவாள்.”

கயலின் பதிலையோ உறுதி மொழியையோ எதிர்பாராமல் சுந்தரம் எழுந்தான். அவளும் எழுந்து பின்னே நடந்து சென்று வண்டியில் ஏறிக் கொண்டாள்.

வீட்டுவாசலில் கயலை இறக்கி விட்டு விடைபெற சுந்தரம் கையை நீட்டினான். வெற்றி மகிழ்ச்சி என அவளும் தன் கையைக் கொடுத்தாள். கையிலே ஒரு

நோட்டைத் திணித்தபடி வண்டியை உழக்கினான். வியப் போடு கையில் திணித்ததை கயல் விரித்துப் பார்த்தான். ஒரு ஆயிர ரூபா பச்சை நோட்டு!

24

வியாழக் கிழமை நண்பகல் இரண்டு மணி அளவில் தான் சுந்தரத்தால் வீட்டுக்குச் செல்ல முடிந்தது. கயலுக்காக விரைவில் போக முயன்றும் முடியவில்லை. அதுவும் வாய்ப்பானது என்றே எண்ணிக் கொண்டான். கயலில் நான் அதிக சிரத்தை காட்டவில்லை எனக் கீதாவும் எண்ணிக் கொள்வதே நல்லது என நினைத்தான். ஆனால்...!

வீட்டுள் நுழைந்தபோது இருவரும் சாப்பிடாமல் காத்திருப்பது அவனுக்குக் கவலை தந்தது. அவ்வேளை தனக்காக காத்திருந்த தவறைச் சுட்டிக் காட்டுவது நல்லதல்ல என்ற அடக்கத்தோடு உடனேயே சாப்பாடு மேசைக்குச் சென்றான். 'விருந்தாளிக்கு முதல் சோறு' எனக்கூறிக் கயலின் தட்டில் ஒரு கரண்டி சோற்றைப் போட்டுவிட்டு தனக்குத்தானே வழக்கம் போலப் பரிமாறிக்கொண்டான்.

மீன் பொரியலுடன் காய், கறிகள், குழம்பு, சொதிப்பபடம், பாயாசம், பழங்கள் வேறு.

இருவருமாகப் பஸ்ஸால் இறங்கி வரும்போது மார்க் கெட்டில் எல்லாம் வாங்கி வந்ததாகக் கீதா சொன்னாள்.

கயலுக்கும் காய்கறி எல்லாவற்றையும் கீதாவே பரிமாறி தனக்கும் போட்டுக் கொண்டாள். கயலின் முகத்தில் அமைதி. நெற்றிச் சுருக்கம் சிந்தனையைக் காட்டியது. மௌனம்.

“என்ன கயல் ஒரே அமைதி, மௌனம்.”

“ஒன்றுமில்லை”

“இத்தனை நேரமும் அரட்டையடித்துப் பேசிக்
களைத்து விட்டோம். நீங்க நேரத்தோடு வரவில்லை. ஒரே
பசி. சாப்பாடு முடிந்ததும் மீண்டும் தொடங்கலாம்”

கீதா தலையிட்டு, கயலுக்காகப் பேசினாள். இருந்தா
லும் கீதாவின் சமாதானக் கூற்றைச் சுந்தரத்தால் முழுமை
யாக ஏற்க முடியவில்லை.

“மாலை வேலையையும் முடித்து வந்தேன். அதனால்
தான் லேட்”

சுந்தரம் சாக்குக் கூறினான்.

“கயலுக்கு எங்க வீடு நல்லாய் பிடித்துக் கொண்டது”
சுந்தரம் எதுவும் பேசவில்லை.

“இப்படி அடுப்படி இருந்தால் எத்தனை சுகம். ஒரு
மணிநேரத்திலே சமையலை முடித்துவிட்டு ஓய்வெடுக்கலாம்
என்றும் கூறினா”

கீதாவின் வீம்புப் பேச்சு சுந்தரத்திற்குப் பிடிக்கவில்லை.
கயலுக்குக் கிடைக்க வேண்டியதைத் தான் பெற்றுக்கொண்ட
திமிரர, அப்பாவித் தனமா என்று கணிக்க முடியவில்லை.

வேலைச் சமையைக் குறைக்க நவீன வசதிகள் வாங்க
முலதனம் வேண்டும். மேல் நாடுகளில் அதற்காகவே பெண்
கள் எல்லோரும் வேலைக்குச் சென்று உழைக்க வேண்டும்.
கிராமத்தில் வீறகு அடுப்பு மலிவானது. வீடு கூட்ட 'வக்கூம்
கிளிளா' தேவையில்லை. துடைப்பம் மலிவானது. இவை
எல்லாம் என்னுடைய உழைப்பு, கீதா இவற்றை எண்ண
வில்லை என நினைத்தான். சுட்டிக் காட்டவும் விரும்ப
வில்லை.

“கயலை லீவு நாளெல்லாம் இங்கே வந்து போகும்படி
சொல்லியுள்ளேன். அடுத்த புதன் கிழமை புறக்கோட்டைப்
பகுதிக்கு ஷாப்பிங்குக் கூட்டிப் போவதாகவும் கூறி
இருக்கிறேன்...”

“நல்லது...”

“நீங்க சாப்பாடு முடித்துவிட்டு மேலும் அரட்டையடிக்கலாம். அல்லது கயல்நிழிக்குப் பிடித்த கெசட் ஏதாவது போட்டுக் காட்டு. நான் கொஞ்ச நேரம் ஓய்வெடுத்துவிட்டு வருகிறேன். தூங்கிவிட்டால் நாலு மணிக்கு எழுப்பி விடு. உசாப்பிட்டதும் கயல்நிழியை நானே பஸ்ஸில் ஏற்றி விடுகிறேன்.”

விரைவில் சாப்பாட்டை முடித்த சுந்தரம் எழுந்து கையைக் கழுவிவிட்டு அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்திக் கொண்டான். கட்டிலில் சாய்ந்தான்.

கயலின் முகத்தில் ஏற்பட்ட சிந்தனையும் அமைதியும் கீதாவின் குடும்பக் கதையைக் கேட்டதால் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என ஊகித்தான். கீதாவை விட கயல் முதிர்ச்சி அடைந்தவள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

ஓய்வெடுக்க, தூங்க எனக் கூறி வந்தபோதும் மெத்தை யில் புரண்டு கொண்டிருந்தான். தூக்கம் வர மறுத்து சிந்தனையே வலுத்து வந்தது. சிந்தனைகூட மனிதர்களைக் களைக்க வைக்கிறது போலும். அப்படியே அயர்ந்து விட்டான்.

கீதா நாலு மணிக்கு வந்து தட்டி எழுப்பினாள். முகத்தைக் கழுவி உடையை மாற்றிக் கொண்டு வெளியே வந்தான்.

தேநீரில் அவ்வேளை ஆர்வமில்லாத போதும் கயலை வழி அனுப்புவதற்காகத் தயாரித்த தேநீரை அவர்களோடு சேர்ந்து குடித்தான்.

கயலின் கையில் ஒரு பார்சலை கீதா சிரித்தபடி திணித்தான். கேக்கும் ஆப்பினும் என்று சொன்னாள்.

இருவரும் நெருங்கிய தோழியர் போலப் பிரிந்தனர்.

சுந்தரத்தைத் தொடர்ந்து கயல் படிவழியே இறங்கி வந்தாள். தெருவில் நடந்த போதும் அம்மன் கோவிலைக் கடக்கும் வரை எதுவுமே பேச்சில்லை. ஏதாவது மனக்கசப்பு நடந்திருக்குமோ எனவும் அஞ்சினான்.

“இனி வாரந்தோறும் வருவாய் தானே. ஏதாவது பிரச்சனை இருந்தால் சொல்லலாம். சம்பளம் பெறும் வரை பணம் தேவைப்பட்டால் என்னிடம் கேட்டு வாங்கலாம். அல்லது கீதானிடம் கேட்டு கடன் என்று வாங்கு. நாகராஜ் வந்தபின் நிட்சயம் நான் வந்து அவனை அறிமுகப்படுத்தி வைப்பேன்.”

கயலிடம் தான் சொல்ல வேண்டியவற்றை யெல்லாம் ஒரே தடவையில் சொன்னான்.

மீண்டும் மௌனமாகவே நடந்து வந்தனர். கயல் எதுவும் பேசவில்லை. ஆழ்ந்த சிந்தனை. பஸ் நிலையம் வந்ததும் அங்கிருந்தே புறப்படும் பஸ் வந்து சேரவில்லை. ஒரு சிலர் அங்கு காத்து நின்றனர்.

கயல் அதுவரை அடக்கி வைத்த உணர்வுகளை மேலும் சுமக்க முடியாதவளாக குரல் அடைத்துக் கொள்ள வார்த்தைகள் உணர்ச்சியோடு வெளிவந்தன:

“கீதானின் குடும்பக் கதையை இன்று தான் அறிந்தேன். தவறாக இதுவரை எண்ணியதற்கு நீங்கதான் என்னை மன்னிக்கணும். நான் எங்கேயும் வாழ்ந்து கொள்வேன்.”

கலங்கிய கண்களைச் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டு பஸ்ஸில் ஏறினாள். முன்னைய தவறான எண்ணத்தைக் கழுவும் கண்ணீர். முன்னைய வெஞ்சினத்தை அழிக்கும் கண்ணீர்.

கயலின் அனுதாபமும் மன்னிப்பும் மட்டுமே பெற வேண்டும் என முன்னரே முயன்றான். அதன் முதற்படல்த்

தில் வெற்றி பெற்றதாகச் சுந்தரம் எண்ணிக் கொண்டு திரும்பினான்.

வீடு சேர்ந்ததும் திறந்த கதவைச் சாத்திவிட்டு கீதா அவனது கழுத்தைக் கைகளால் கோர்த்து தொங்கி உதட்டில் முத்தமிட்டுவிட்டு சிரித்தபடி அணைத்தாள்.

“என்ன இத்தனை சந்தோசம்”

“நான் முன்பு உங்களைத் தவறாக எண்ணிவிட்டேன். கயல்விழியிடம் நேரடியாகவே கேட்டுவிட்டேன்”

“என்ன கேட்டாய்?”

“நீங்க கலியாணம் கட்டுவதாக எப்பொழுதாவது உறுதி கூறியிருந்தீர்களா என்று”

“என்ன சொன்னாள்?”

“இல்லை. அது புஷ்பமும் புனிதமும் கட்டிய கதை என்றாள். என் மனப்பாரம் நீங்கிவிட்டது”

மனிதர்கள் எல்லா வேளையும் உண்மைபேசுவதில்லை. மன உணர்ச்சிகளை வெளியே காட்டி விடுவதில்லை. சமூக உறவே முதன்மையானது. அதற்கேற்றபடி நடித்து வாழ்ந்து கொள்கிறார்கள். கணபதி ஒரு தடவை கூறியது அவன் நினைவில் வந்தது.

25

அன்று மாலை கீதாவுடன் சுந்தரம் டெகிவலைக்குச் சென்றான். கணபதி வீட்டில் மங்கை முன்னர் அவர்களை அழைத்ததுமட்டுமல்ல, மங்கையின் தந்தையின் மரணத்திற்கு அனுதாபம் தெரிவிக்க வேண்டிய கடமையும் இருந்தது. மங்கையும் கணபதியும் மரணத்தையொட்டி யாழ் நகர்

சென்று மரணச் சடங்குகள் எல்லாம் முடித்து வந்ததையும் சுந்தரம் அறிந்திருந்தான்.

மோட்டார் சைக்கிளை வெளியே நிறுத்திவிட்டு இருவரும் வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும் மங்கையே வந்து வரவேற்றாள். கணபதி இன்னும் கம்பனியிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்து சேரவில்லை! விரைவில் வந்துவிடுவார் எனக் கூறியபடி மணிக்கூட்டை எதிரே பார்த்தபடி சொன்னாள்.

“எப்படியானாலும் அப்பாவின் மரணம் கவலை தரவே செய்யும். எங்கள் அனுதாபங்கள்”

சுந்தரம் மரண நிகழ்வை நாகரிகமாகக் கூறும் முறையிலேயே சொன்னான்.

“அப்பா உயிரோடு இருக்கும்போது அருமை தெரியவில்லை. மறைந்த பிறகுதான் ஆற முடியாதிருக்கிறது.”

மங்கை தன் மன நிலையைத் தெரிவித்தாள்.

“தற்போது அப்பா உங்கள் நினைவில் மட்டுமே உள்ளார். அடிக்கடி நினைவில் வரலாம். காலம் சிறிது சிறிதாக மறக்கச் செய்யும்... மறதி இல்லாவிட்டால் மனிதர் வாழமுடியாது.”

“நீங்கள் சொல்வதுபோல காலம்தான் ஆற்றவேண்டும் கீதா தானே உங்க பெயர். கலியாணத்தின் பின்னர் இன்று தான் பார்க்கிறேன். இந்த உடும்பில் சின்னப்பெண்ணாகவே இருக்கிறாய்.”

கீதா வெட்கத்தோடு தலை குனிந்தாள். ஸ்கேட் அன்பிளொஸ்ஸில் அங்கு வந்திருந்தாள். ஸாம்பு போட்டு கழுனிய முடியில் கிளிப் ஒன்றைச் செருகியிருந்தாள்.

கணபதி அவ்வேளை வந்து கொண்டிருந்தான். வீட்டுள் நுழைந்ததும் ‘நீங்கள் பேசுங்கள் டீ கொண்டு வருகிறேன்’ என்று கூறியபடி மங்கை உள்ளே சென்றாள்.

பாஸிஸ ஆட்சிக்காலத்தில் தொழிற்சங்கப் பிரச்சனையைக் கையாள்வது பற்றி கம்பனியின் தொழிற்சங்கத்தில் ஏற்பட்டுள்ள கருத்து வேறுபாடுபற்றி கணபதி சொன்னான்.

மற்றைய தொழிற்சங்கங்களையும் இணைத்தே வேலை நிறுத்தம் போன்ற போராட்டத்தில் ஈடுபட வேண்டும்; தனித்து இறங்குவது ஆபத்து என்றுதான் கூறிவருவதாகக் கூறினான்.

“மாமனாரின் மரணத்திற்குச் சென்று வந்ததாக அறிந்தே வந்தோம்...”

சுந்தரம் சொன்னான்.

“கடைசி வேளையில் வாழ்க்கை அவருக்கே பயனற்றதாகி விட்டது. நினைவாற்றலே குறைந்து வாக்குமாறிப் புலம்பத் தொடங்கி விட்டார். பார்ப்பவரையே இனங் காண முடியவில்லை ‘அப்பா, மங்கை வந்திருக்கிறேன்’ என்று மங்கை கத்தியும் அவரால் மகளைக் கூட இனங்காண முடியவில்லை. இயற்கை முதுமையைத் தருவது மட்டுமல்ல மற்றவர்க்கும் மனத்தாங்கலை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. வாழ்க்கை முற்று முழுதாகப் பயனற்றதாகி விடுகிறது. மரணம் நன்மையே செய்கிறது. பாசம் வைத்திருந்தவர் சிலநாள் புலம்புகின்றனர். மங்கை கூட வீணே கவலைப்படுகிறாள்.”

“கடைசி வேளை கவனித்த மருமகளுக்கு ஒரு நிம்மதி. மகனுக்குக்கூட...”

கணபதியின் கூற்று முதுமைத் துன்பத்தை அவர்கட்கும் நினைவூட்டியது.

“வாழ்வதில் பயனில்லை என்று உணரும் போதும் மனிதன் இறப்பதற்குத் தயாரில்லை...”

“உண்மைதான். சமணமதத்தில் வடக்கிருந்து சாகும் வழக்கத்தை இன்றும் சிலர் கடைப்பிடிக்கின்றனர். அதுகூட மத நம்பிக்கையுடன் இணைந்தது. முதுமைக் காலத்தில் பலர் மதத்தோடு ஒன்றி ஆறுதல் பெற முயலுகின்றனர்.”

கணபதி சொன்னான். மேலும் தொடர்ந்தான்:

“முதுமையில் மதம் மட்டுமல்ல மந்திரம், ஜாதகத்திலும் பலருக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டு விடுகிறது.”

“மேல் நாடுகளில் முதியோரில்லம் நடத்துவது, குடும்பத் தவர் பொறுப்பிலிருந்து அரசு முதுமைப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்வதாக நீங்கள் கருதவில்லையா?”

சுந்தரம் கணபதியின் கருத்தை அறியும் நோக்கோடு கேட்டான்

“ஆமாம். ஓரளவு நல்லமுறையே. நமது நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பில் மனித உறவுகள் நேரடியாக உள்ளன முதலாளித்துவத்தில் பண்டம் மூலமே உறவுகள். அங்கே மனிதன் தனிமனிதன் ஆகிறான். இங்கு பிள்ளைகள், பேர்ப் பிள்ளைகள், உறவினர், குடும்பம் என்ற பிணைப்பு முதுமையில் ஆறுதல் தருகிறது. முதுமை உடல் சார்ந்தது மட்டுமல்ல. பண்பாடும் சார்ந்தது. முதுமையில் பேண வேண்டிய பொறுப்பு பிள்ளைகளுக்குக் கடமையாகிறது”

“முதலாளித்துவம் 58, 60 வயதில் முதுமை வந்ததாக உழைப்பிலிருந்து ஒதுக்கி விட்டு விடுகிறதே...”

சுந்தரம் சொன்னான்.

“உழைப்பிலிருந்து ஒதுக்கி விட்ட போதும் முதுமைக்கு யந்திர மயமான முதலாளித்துவமும் வழிகாட்டவில்லை. உறவினர் நண்பர்களுடன் கலந்து பேசிப் பழகுவது, கல்வி, கலை இலக்கியம் ஆகியவை முதுமைக்கு ஆறுதல் தரக் கூடியவை. விவசாயி ஒருவன் வயலுக்குச் செல்லக்கூடிய காலம் வரை பயிரின் வளர்ச்சி, பசுமையோடு ஒன்றி ஓரளவு ஆறுதல் பெறுகிறான். முதுமையில் உடலுழைப்புக் குறைந்த விவசாயம் மன ஆறுதல் தரக் கூடியது. இதை நான் கிராமங்களில் கண்டேன். ஆடு, மாடு வளர்ப்பது கூட நல்ல பொழுது போக்காகிறது. நாய், பூனை போன்ற ‘பெற்’கூட ஆறுதல் தருகிறது. முதலாளித்துவ நாடுகளில் இதைக் காணலாம்.”

கணபதியின் கருத்து புதுமையாக இருப்பதாகச் சுந்தரம் எண்ணிக் கொண்டான்.

“பாட்டாவிடம் இந்தப் பழக்கம் இருப்பதைப் பார்த்தேன் தோட்டத்திற்கு நடந்து செல்ல முடியாத நிலையில் வீட்டில் பகமாடு வளர்க்கிறார். எங்க வீட்டில் பால் பிரச்சனையே இல்லை. அவரது காய்கறித் தோட்டத்தில் சமையலுக்கு யாவும் கிடைக்கிறது.”

பயிர் வளர்ச்சி மெதுவாக நடைபெறுகிறது. கிராமத்தவர் அமைதியாக, பொறுமையோடு வாழ்கின்றனர். முதலாளித்துவம் அப்படியல்ல. யந்திரமூலம் பண்டத்தை உடனேயே உற்பத்தி செய்கிறது. 50-க்கு மேல் சுறுசுறுப்புக்குறைவதைக் கண்டதும் பழுதடைந்த யந்திரம்போல் வெளியே வீசிவிட்டு இளைஞர்களை வேலைக்கு எடுக்கிறது.”

கணபதியின் புதிய விளக்கத்தைக் கேட்ட புத்துணர்வோடு கேட்டான்:

“பாட்டாவைச் சென்று பார்க்கவில்லையா?”

“பார்த்தேனே. மாமாவின் மரணச் செய்தியை அறிந்திருந்தார். ‘முதுமை வரவர பெரும்பாலாரது மரணச் செய்தியைத் தான் கேட்டு கவலைப்படுவது மட்டுமல்ல நான் அதிர்ஷ்டக்காரன் எனவும் அடிமனம் எண்ணி ஏமாறுகிறது. மரணம் எனக்கே எந்த வேளையும் ஏற்படலாம்’ என்றும் சொன்னார்.” கணபதி மேலும் தொடர்ந்தான் :

‘வாழ்க்கையைப் பற்றி இன்றைய நிலையில் என்ன எண்ணுகிறீர்கள் என்று கேட்டேன் சிரித்தபடியே அர்த்தமற்றது. ஏதோ விபத்தாக பிறந்தோம், மனித சமூக வளர்ச்சிக்கு ஏதாவது செய்தோமா என்ற நினைவு மட்டுமே எஞ்சி நிற்கிறது’ என்றார். எனக்கே ஓரளவு வியப்பாகவும் இருந்தது. நாமும் முதுமையில் இப்படியான முடிவுக்குத்தான் வருவோமா என்றும் எண்ணிக் கொண்டேன்.”

இவ்வாறு சிந்திக்கும் சில சித்தாந்தவாதிகள் பற்றி முன்னர் எங்கோ படித்த நினைவு சுந்தரத்திற்கு ஏற்பட்டது.

அதுவரை எல்லாவற்றையும் புரிந்தும் புரியாமலும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கீதா திடீரெனச் சொன்னாள் :

“பாட்டா இத்தனை வயதிலேயே முதுமை பற்றிப் பேசுகிறார். எங்கம்மா நாற்பது வயதிலேயே தான் கிழனியாகிவிட்டதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தா...”

“மாதவிலக்கு நின்றதுமே பெரும்பாலான பெண்கள் இவ்வாறு தவறாக எண்ணி விடுகிறார்கள். கருவளம் தடைப்படும் காலமே அது. அதன் பின்னரே ஓரளவு சுதந்திரமாக அவர்களால் வாழமுடிவதை அவர்கள் உணர்வதில்லை. கர்ப்பம், குழந்தை பெறும் துன்பத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதை அவர்கள் எண்ணுவதில்லை.”

கணபதி விளக்கம் கூறினான்.

மங்கை தேநீர் தட்டுடன் வந்தாள். மூவருக்கும் பரிமாறினாள். அவர்களது பேச்சில் கலந்து கொள்வதாக நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

‘பாட்டா மேலும் ஏதாவது சொன்னாரா?’

சுந்தரம் கேட்டான்.

“முதுமை ஆசைகளிலிருந்து விடுபடுவதல்ல. இருந்தாலும் பல இன்பங்களைத் துறக்க நேரிடுகிறது. வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் முக்கிய நிகழ்வுகளை மீள நினைவூட்டிப் பார்ப்பது மந்திர வித்தை போன்றது. அதிலேயே முழுகி முதுமையின் குரூத்தை மறக்க முயல்கிறோம். இதுவும் மது போதையில் மறக்க முயல்வது போன்றதே என்றும் கூறினார்.”

கணபதி சிரத்தையோடு சொன்னான்.

“பாட்டாவால் எந்த விஷயத்தையும் புதுமையாகப் பார்த்துக் கூற முடிகிறது.”

“யதார்த்த உண்மையைத் தயக்கமில்லாமல் பேசி விடுகிறார்.”

கணபதி சொன்னான்.

“உங்க மாமாவிற்கும் பாட்டாவிற்கும் என்ன வேறுபாடு உங்க கணிப்பில்.”

சுந்தரத்தின் வினா கணபதியை சிறிது நேரம் சிந்திக்க வைத்தது. பின்னர் சொன்னான்:

‘மனித வாழ்வின் அனுபவங்கள் மிகப் பரந்தது. அவற்றைத் தொகுத்து தனக்கும் பிறருக்கும் பயன் பெறக்கூற விஞ்ஞான ரீதியான கோட்பாடு வேண்டும். அது பாட்டாவிடம் உள்ளது. மாமாவிடம் இல்லை’

கணபதியின் கூற்று சுந்தரத்தை சிந்திக்க வைத்தது.

“யாழ் பிரயாணமெல்லாம் எப்படி இருக்கிறது. அப்பாவின் அந்தியேட்டிக்குப் போய் வந்த பின்னர் கீதா இனிமேல் இந்தப் பயங்கர பிரயாணத்திற்கு ஒரு போதும் வரமாட்டேன் என்று கூறிவிட்டாள். வழியிலே துப்பாக்கி குண்டு துளைத்த இளைஞர்களின் சடலங்களை வேறு பார்த்து விட்டாள்.”

இராணுவத்தால் ஏற்படுத்தப்படும் பயங்கர நிலையை விமர்சிப்பது போல சுந்தரம் சொன்னான். கீதா அக்கூற்றை ஆமோதிப்பவள் போல மௌனமாக இருந்தாள்.

“நான் கூட விரும்பிப் பயணம் செய்ததல்ல அப்பாவின் மரண நிலைவு என் மரண அச்சத்தைத் தற்காலிகமாக தடை செய்தது. ஏதோ ஓர் தற்காலிக துணிச்சல். திரும்பி வரும் போது இராணுவத்தினரின் கழுகுப் பார்வையையும் துப்பாக்கிகளையும் பார்த்துப் பதட்டத்தோடேயே வந்தேன்.”

மங்கை தன் நிலைமையைக் கூறியது கீதாவுக்கு ஆறுதலளித்தது.

“மரண பயம் முதுமையில் மட்டும் ஏற்படுவதல்ல. இராணுவம் மேலாதிக்கம் செலுத்தும் பாளியை ஆட்சி மரண பயத்தை வயது வேறுபாடு இல்லாமல் எல்லா வேளையும் மக்களிடையே ஏற்படுத்தி விடுகிறது. அதையே கீதா என்

வாழ்வில் மட்டுமல்ல மங்கையின் அனுபவப் பேச்சுமூலமும் காண்கிறோம்”

கணபதி பொதுமைப்படுத்திக் கூறியதில் ஆழ்ந்த உண்மை இருப்பதைச் சுந்தரத்தால் உணர்ந்தறிய முடிந்தது. கீதா பாஸிஸ மரணக் கொடுமையை நேரில் கண்டவன் அதையும் இணைப்பது போலவே கணபதியின் தொகுப்பு இருந்தது.

“அப்போது இன்றைய அரசியலில் நீ என்ன வேண்டுமென எதிர்பார்க்கிறாய்?”

சுந்தரம் அவனது உள்மனதை அறியும் ஆவலுடன் கேட்டான்.

“பூர்ஷ்வா ஜனநாயகம்...”

வீடு திரும்பும் வரை முதுமையின் மரண பயத்தையும் இளமையில் வயது வேறுபாடு இல்லாமல் பாஸிஸம் மக்களிடம் ஏற்படுத்தக்கூடிய மரண பதட்டத்தையும் இணைத்து கணபதி கூறிய கூற்று சுந்தரத்தின் நினைவில் வட்டமிட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

கோட்பாடு பற்றியும் நினைவில் வந்தது. அத்துடன் கணபதியின் மற்றொரு கூற்றும் அவனது சிந்தனையைக் கிளறிக் கொண்டிருந்தது.

“முதியவர் மாற்றத்தை, இயங்கியிலை ஏற்பதில்லை. பாஸிசமும் அவ்வாறே; சமுதாய வளர்ச்சியை, படையையும் ஆயுத பலத்தையும் மட்டும் பெருக்கி மரணபய மூலம் வளரிச்சியைத் தேக்கி வைக்கிறது. பாஸிஸம் வன்முறையின் உச்ச வடிவம்”

26

அமைதிப்படையினர் மார்ச் 31-க்கு முன்னர் வெளியேறிவிடுவதாக இந்திய அரசு அதிகாரப்பூர்வமாக அறிவித்

தது அதைத் தொடர்ந்து இலங்கையின் கிழக்குப் பகுதியில் மட்டுமல்ல யாழ் நகரிலும் பதட்டங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. புலிப்படையினர் ஆட்சியைச் சார்ந்த மற்ற இயக்கத்தவரைப் பழிவாங்கிவிடலாம் என்ற அச்சம் வேறு இருந்தது.

திடீரென கட்டாய இராணுவப் பயிற்சிக்கு வட-கீழ் அரசை நடத்தும் கட்சியினர் திரட்டிய இளைஞர் படையினரும் சிதறத் தொடங்கியதாகச் செய்திகள் கொழும்பில் அடிபட்டன.

இவற்றால் ஓரளவு அரசியலிலும் ஈடுபட்டிருந்த நாகராஜ யாழ் நகரிலிருந்து டியூட்டரி வேலைக்கு வரப் பிந்தியது. அவருக்கும் அந்ந டியூட்டரியில் பங்கோ, பொறுப்போ இருப்பதாக மற்ற ஆசிரியர்கள் பேசிக் கொண்டனர். எல்லோரும் நாகராஜை எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை, கயல்விழிக்கு அன்றைய கடைசிப்பாடம் மாலை 4 மணியிலிருந்து 5 மணிவரை இருந்தது. சுந்தரம் அன்றே கொழும்பு வந்து டியூட்டரிக்கு மூன்றரை வரையில் வருவதாகப் போனில் சுந்தரத்திடம் தெரிவித்திருந்தான். சுந்தரமும் மூன்றரைக்கே அங்கு வந்துவிட்டான். நாகராஜைப் பார்த்து பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

“உன்னிடம் இரண்டு விஷயத்திற்காகவே இப்போது வந்தேன், முதலாவதாக எனக்கும் எங்கள் குடும்பத்திற்கும் மிகவும் வேண்டிய அயல் வீட்டுப் பெண்ணை அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். இங்கேதான் வகுப்பெடுக்கிறாள். இன்று நீ பார்த்திருப்பாயோ தெரியாது. கயல்விழி”

சுந்தரம் எழுந்து சென்று ஓய்வு அறையில் பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்த கயல்விழியை அழைத்துவந்து அறிமுகப்படுத்தினான்.

“இவரே நான் கூறிய மிஸ்டர் நாகராஜன். எனக்கு மிகவும் வேண்டிய நண்பர். கீதாவுக்கும் எனக்கும் திருமணம் நடப்பதற்கு அஸ்திவாரமிட்டவர். இங்கே உனக்கு என்ன உதவி வேண்டுமென்றாலும் தயங்காமல் கேட்கலாம். பணம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்றால் தனி டியூஸன் கூட ஏற்பாடு செய்வார் ஆசிரியையாகப் பணியாற்ற விரும்பினாலும் எங்காவது பள்ளிக்கூடத்தில் ஏற்பாடு செய்து தருவார். மிஸ்கயல்னிழி, நடராசா பி.எஸ்.ஸி பயாலொஜி.”

“போதும் போதும் சுந்தரம். என்னைப் புகழ்ந்தது போதும். இந்த வாரத்திலே நாம் ஓய்வாகப் பேசுவோம். சுந்தரத்திற்காக என்ன வேண்டுமென்றாலும் நான் உதவுவேன்! கவலைப்பட வேண்டாம். இப்போது பாடம் இருக்கா?”

“ம்ம். ரொம்ப நன்றிங்க”—

கயல்னிழி சொன்னாள்.

‘வகுப்பு முடிந்ததும் வா கயல். உன்னை வீட்டிலே விட்டுவிட்டு அப்படியே நான் வீட்டுக்குப் போகலாம். அதுவரை இவரோடு ரொம்ப விஷயங்கள் பேச இருக்கிறது.’ சுந்தரம் கூறினான்.

கயல்னிழி கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே வகுப்புக்குச் சென்றாள்.

“இரண்டாவதாக, யாழ். நகரிலிருந்து இன்றுதான் வந்தாய். அங்கே உள்ள அரசியல் நிலைமைகளைச் சொல்லு. அமைதிப்படை எப்படியும் மார்ச்சில் போய்விடும். இப்பொழுதே இராணுவ தளபாடங்களை ஏற்றி, இராணுவத்தினரையும் அனுப்பத் தொடங்கியிருப்பார்களே.”

சுந்தரம் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“ஆமாம் சுந்தரம். அதைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். இந்தப் பெண் எத்தனை அழகாயிருக்கிறாள். பட்டப்படிப்பு

படித்திருக்கிறாள். அடுத்த வீட்டுப் பெண் என்கிறாய். கயல் என்று கூப்பிடுகிறாய். உன்னோடு கூடி வருமளவிற்கு பழகியிருக்கிறாய். யாரப்பா இந்தப் பெண். நீயே கட்டியிருக்கலாமே...”

நாகராஜின் சிந்தனை எல்லாம் கயல்விழி சிறிது நேரத்தில் ஏற்படுத்திய பாதிப்பில் சுழன்று கொண்டிருந்தது

“எனக்குத்தான் திருமணம் முடிந்துவிட்டதே பிறகு பழைய கதை எல்லாம் எதற்கு? கீதாதானே வீட்டில் இருக்கிறாளே”

அவனை அறியாத சோகக் குரலை நாகராஜாவால் உணர முடிந்தது.

“அட்டா, அப்ப கலியாணத்தின்போது நீ ஒரு பெண்ணைக் காதலித்ததாகச் சொன்னாயே, ஞாபகம் இப்பதான் வருகிறது. அந்தப் பெண் இந்தக் கயல்தானே உண்மையைச் சொல்லு.”

புதிய உண்மையைக் கண்டுபிடித்த உறுதியான குரலில் சொல்லிவிட்டு சுந்தரத்தின் முகத்தைப் பதிலுக்காகப் பார்த்தான் நாகராஜ்

‘யெஸ்’ என்று உதடசைய தலையையும் ஆட்டினான் பொய்கூற முடியாத நிலையில்.

“அட்டே. நீ பெரிய மனுஷன்தாண்டா. முன்னர் திருமணத்தின்போது நான் கணித்ததிலும் பார்க்க நீ ஒரு மடங்கு என்ன, பத்து மடங்கு உயர்த்துவிட்டாய்”

சுந்தரத்தின் முதுகை நாகராஜ் தட்டிக் கொடுத்தபடி சொன்னான். குரலில் பாராட்டும் பச்சாத்தாபமும்.

அரசியல் விஷயங்களைப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோதும் சுந்தரத்தின் செயல் நாகராஜின் நினைவைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் இடையே தலையிட்டுக் கேட்டான்:

“இந்தப் பெண் நீ ஏமாற்றி விட்டுவிட்டதாக ஏதாவது குறை சொல்லவில்லையா...”

“ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் குறையிருந்தது. பின்னர் கீதாவோடும் பழகி இருவரும் நல்ல தோழிகளாகி விட்டனர்.”

“வெரிகுட். அப்பா இறந்த செய்தியெல்லாம் அறிந்தேன். வேலைகள் எல்லாம் எப்படிப் போகிறது?”

“தானே எல்லாம் நடக்கிறது. ஏஜென்ஸி தொழிலை சிறிது சிறிதாகக் குறைத்துக்கொண்டு வருகிறேன். அதை முற்றாக நிறுத்திவிடப் போகிறேன்....”

“நல்லது. நல்ல கம்பெனியில் வேலை செய்கிறாய். அதுவே போதுமே. அம்மா தனிர உனக்கு வேறு பொறுப்பு ஒன்றுமில்லைதானே.”

நாகராஜ் ஆர்டர் செய்த தேநீர் வந்தது. அதைக் குடித்தபடியே மிகுதி நேரமும் அரசியலே பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

வகுப்பு முடிந்து கயல்விழி வந்தாள். சுந்தரம் எழுந்து விடைபெற்றான்:

“பிள்ளை. உனக்கு நிரந்தர ஆசிரியர் வேலை வேணுமா, மேலும் பணம் உழைக்க தனி டியூஷன் வேணுமா; யோசித்து உன் விரும்பங்களை அடுத்த வாரத்தில் சொல்லு, நான் வேண்டியதெல்லாம் செய்கிறேன்.”

ஆதரவான குரலில் நாகராஜ் சொன்னார். கயல்விழி முகத்தில் பூரிப்பு; நம்பிக்கை ஒளி வீசியது.

“ரொம்ப தாங்ஸ்”

“என்ன பிரச்சினை, உதவி வேண்டுமென்றாலும் சுந்தரத்திடம் கேட்க வேண்டியதில்லை. என்னிடமே தயங்காமல் கேட்கலாம் நாங்கள் தீண்ட நாள் நண்பர்கள்”
நாகராஜ் மயமாகச் சொன்னான்.

“சரியுங்க...”

மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறியதுமே கயல்விழி கேட்டாள்:

“மிகவும் நல்ல மனுஷனாயிருக்கிறாரே, உங்கள் கவியாணத்திற்கு முக்கியமானவர் என்றிங்க, கீதாவின் உறவினரா?”

“இல்லை. கீதாவை நீ தோழியாக்கிவிட்டாய். இந்தக் கவியாணம் நடந்த காரணம் எனக்கும் இவருக்கும் மட்டுமே தெரியும். மூன்றாம் நபராக உனக்கு மட்டுமே சொல்லப் போகிறேன். ஏனென்றால், எனக்கு உன்னிடம் நம்பிக்கை இருக்கிறது வேறு எவருக்கும் நீயும் கூறிவிடமாட்டாய். உண்மையான காரணத்தை நீயும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்”

சுந்தரம் வண்டியை மெதுவாக ஓட்டியபடி கூறிவிட்டு வேகப்படுத்தினான்.

முன்னர் அழைத்துச் சென்ற காலி வீதியிலிருந்த அதே ஐஸ்கிரீம் ஓட்டலுக்கு அழைத்துச் சென்றான். ஒரு மூலை டேபிளைத் தேடிக்கொண்டனர்.

“அன்று ஹெவியாகி விட்டது. சாதா ஐஸ்கிரீமே போதும்”

கயல்விழி சொன்னாள்.

இரண்டு புருட்கேக் துண்டுக்கும் சாக்லெட் ஐஸ்கிரீம் இரண்டுக்கும் ஆர்டர் கொடுத்தான். கேக் உடனே வந்தது. தொடர்ந்து ஐஸ்கிரீம்.

கயல்விழியின் கவனம் கேக்கிலேயோ ஐஸ்கிரீமிலேயோ இருக்கவில்லை. அவன் கூற இருந்த கதையிலேயே இருந்தது. கேக்கையும் சுவைத்து ஐஸ்கிரீமையும் உதட்டில் வைத்தான். சுந்தரமும் சிறுதுண்டு கேக்கை வாயில் திணித்தான்.

கயல்விழி அவனது உதட்டையே பார்த்தபடி இருந்தான்.

சிறிது தண்ணீரைப் பருகிவிட்டு சுந்தரம் சொல்லத் தொடங்கினான்:

“கீதாவின் அண்ணன் இரண்டு இலட்சம் ரூபாவரை ஏஜென்ஸிக்குத்தந்து கனடாவுக்கு வரவழைக்கத் தயாராக இருந்தான். அதற்கு ஏற்பாடு செய்யும் போதே கீதாவின் குடும்பக் கதையை ஒரு தடவை கேட்டேன். ஏன் வீணை பணம் செலவழித்து திருட்டுத் தனமாகப் போகவேண்டும். சில வேளை மாட்டுப்பட்டு பணம் மட்டுமல்ல மானமும்போய் விடலாம். கனடியன் ஹைகமிஷன் மூலம் விஸா பெற்று அவர்களது செலவிலேயே அனுப்ப ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டிருந்தேன். இந்த விஷயமாகக் கீதாவை அடிக்கடி பார்த்து ஆங்காங்கே அழைத்துச் செல்லவும் நேரிட்டது. இதை நண்பர் மூலம் அறிந்த கீதாவின் அண்ணன் மட்டுமல்ல இங்கே எங்களைக் கண்ட வேறு சிலரும் சந்தேகப்பட்டனர்.”

“அப்படியா, என்ன விசித்திரமாக இருக்கிறதே, இதற்கெல்லாம் பயந்தீர்களா?”

கயல்விழி குறுக்கிட்டுக் கேட்டான்.

“நான் நூற்றுக்கு நூறு ஒழுக்கமானவன், என்றும் கற்புத் தவறவில்லை என்றும் சொல்லமாட்டேன்; ஆணாதிக்க உலகில் ஆண் ஒழுக்கம் பேணுவது அரிது. தான் ஒழுக்கமானவன் என்று எந்த ஆணும் ஒரு பெண்ணிடம் சொன்னால் அது பொய். நம்பும் பெண் ஏமாந்தவள். பொய்மையில் வாழ்பவள். துணிச்சலான எந்தப் பெண்ணா

லும் ஒரு ஆணின் கற்பை அழித்து விடலாம். ஆனால் கீதா நல்ல பெண். நானும் நாணயமாகவே நடந்தேன். கீதா விரும்பியிருந்தால் கூட என் கற்பை மேலும் பறித்திருக்கலாம். அத்தனை வாய்ப்புகள் இருந்தன. ஆனால் ஒன்றை மட்டும் கயல் உறுதியாகச் சொல்லுவேன். ஒரே ஒரு பெண்ணே என் மனதில் நிறைந்திருந்தாள்.”

“யார் அந்தப் பெண்?” நெஞ்சில் வந்ததைக் கயல் தடுத்துக் கொண்டாள்.

மீண்டும் சிறிது தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு சுந்தரம் தொடர்ந்தான்:

“அது நீ மட்டுமே கயல். நான் திருமணம் செய்வதென்றால் உன்னை மட்டுமே கேட்டிருப்பேன். நீ மறுத்திருந்தால் அது என்னை மிகவும் பாதித்திருக்கும். ஆனால் ஒன்று. மனிதனது போராட்டம் சுய நலத்திற்கும் இலட்சியத்திற்கு மிடையில் என்றும் நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கும். கீதாவின் பேச்சைக் கேட்டு சிங்கள இராணுவத் தாக்குதலில் குடும்பம் அழிந்ததற்காக நான் கலியாணம் கட்டினேன் என்று நீ எண்ணியிருப்பாய்.”

“ஆமாம், நான் அப்படியே எண்ணினேன். உங்களை மன்னித்தேனே”

கயல்விழி தான் நினைத்திருந்ததைச் சொன்னாள்.

“அது இல்லை கயல். அப்படியென்றால் அவள் தன் குடும்பக் கதையைச் சொன்ன உடனேயே திருமணத்திற்குக் கேட்டிருப்பேனே. நான் கனடாவுக்கு விசாபெற்று அகதியாக அவளை அனுப்ப முயன்றிருக்கமாட்டேனே”

அவ்வேளையே கயல்விழிக்கும் தன் தவறு பற்றிய நினைவு வந்தது. மின்னல் போல.

“ம்ம்... அது சரிதான்...”

“எங்களிருவரைப் பற்றியும் தவறாகப் பேசியது எனக்கு ஓரளவு ஆத்திரமூட்டியது என்று சொன்னேனே. அதில் ஒருவர் யார் தெரியுமா? நாகராஜ்”

“இவருமா? ஆச்சரியமாயிருக்கே”

கயல்விழி பலத்துக் கூறியது மற்ற கஸ்டமேஸின் கவனத்தையும் அவர்கள் பக்கம் இழுத்தது. உயர்ந்தவராக எண்ணிய நாகராஜ் சிலநேரத்தில் தாழ்ந்துவிட்டதாக எண்ணிக் கொண்டாள்.

“திடீரென நாகராஜை தாழ்வாக எண்ணிவிடாதே. நாகராஜ் வடமராட்சிப் பகுதியில் கீதாவின் கிராமத்தவரே. அவருக்குக் கீதாவின் குடும்பம் அழிந்து அவள் மட்டும் உயிர் தப்பிய விபரமெய்லாம் தெரியும்”

“அப்படியிருந்தும் கீதாமேல் இரக்கம் காட்ட வில்லையா?”

வியப்போடு கேட்டாள்.

“அவர் என்னுடைய நண்பர்தானே. ‘நீ அந்தப் பெண்ணைக் கூட்டிக் கொண்டு திரிகிறாயே எல்லோருக்கும் தெரியத்தக்கதாக. அந்தப் பெண்ணைக் கலியாணம் கட்டுவாயா?’ எனத் திடீரென ஒருநாள் கேட்டார். எனக்கு அவமானமும் ஆத்திரமும் ஒருபுறம், இலட்சியம் மறுபுறம்...”

“நீங்க என்ன சொன்னீங்க...” கயலின் ஆவலான குரல்.

“நான் ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்கிறேன். அவளைக் கைவிட முடியாது. அல்லது கீதாவின் குடும்பக் கதையைக்

கேட்ட உடனேயே அவளது விருப்பம் கேட்டு கட்டியிருப்பேனே' என்றே நாகராஜிடம் கூறினேன். இது உண்மை. சத்தியம் கயல்..."

சுந்தரம் கயல்விழியின் வலது கையைப் பிடித்து விரித்து தள் விரிந்த கரத்தை அழுத்தியபடியே உணர்ச்சிவசப்பட்டுச் சொன்னான்.

"வேண்டுமென்றால் நாகராஜைக் கேட்டுப்பார் கயல். அப்போது உன்னை அறிமுகப்படுத்தினேனே. நீ போனதும் அவரே ஊகித்துச் சொன்னார். 'நீ காதலித்த பெண் இந்தப் பெண்தானே' என்று."

"நான் முழுக்க முழுக்க நம்புகிறேன். நான் மன்னித்தும் விட்டேனே. பிறகு நிரூபிக்க வேண்டியதில்லையே"

உணர்ச்சிவசப்பட்ட அனுதாபக் குரலில் அவளின் வார்த்தைகள் வந்தன.

"கீதாவைக் கட்ட முடியாததற்கு என் காதலைப் பற்றிச் சொன்னதும் அவர் என்ன சொன்னார் தெரியுமா?"

"நீங்க காதல் என்று தட்டிக் கழிப்பதாக எண்ணினாரோ."

"இல்லை. 'இந்தப் பெண்ணை ஊரில் தெரிந்தவர் எவரும் கட்ட மாட்டார்கள்' என்றார். நான் 'ஏன்' என்று கேட்டேன். அவர் சொல்ல முடியாது' என்றார்."

"ஏனப் படிச் சொன்னார்"— கயலின் ஆச்சரியக் குரல். எனக்கே கோபம் வந்தது. நான் அந்தப்பெண்ணோடு கூடித் திரிகிறேன். கனடாவிற்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்கிறேன்.

நான் உங்கள் நண்பன் கேட்கிறேன். நீங்க சொல்லித்தான் தீரவேண்டும்' என்று சத்தமிட்டு டியூட்டரியில் இன்று பேசிய அதே இடத்திலிருந்தே கேட்டேன் "

"என்ன சொன்னார்?"— கயலின் ஆர்வக்குரல்.

"சிங்கள ராணுவத்தினர் கற்பழித்து மயங்கிய நிலையில் கிடந்ததால் தான் கீதா உயிர் பிழைத்தாள். அது ஊரில் எல்லோருக்கும் தெரியும்' என்றார்."

'அப்படியா'... என்றபடி கயல்விழி வாயடைத்துப் போனிருந்தாள்.

"நானும் ஒரு கணம் அதிர்ச்சியடைந்தேன். சுயநலத்திற்கும் இலட்சியத்திற்குமிடையில் போர் நடந்தது. மறு கணம் அவரிடம் சொன்னேன். 'நான் இந்தப் பெண்ணைத் தான் கட்டப் போகிறேன். உங்கள் முன்னிலையில் தான் தாலி கட்டுவேன், என்றேன்."

"யு ஆர் வெரி கிரேட்."

எங்கோ ஆங்கிலத்தில் கேட்ட வார்த்தைகளில் சொல்லி விட்டு கயல் சுந்தரத்தின் கையைப் பற்றினாள்.

"இரண்டு நாளில் கீதானின் பிறந்த நாள் வந்தது. அன்றே அவளின் முழுச்சம்மதமும் பெற்று நாலாவது நாள் கோனிலிலே நாகராஜ் வேறு சில நண்பர்கள் முன்னிலையிலும் தாலி கட்டினேன். இந்தச் சம்பவமும் உண்மைக் காரணமும் கீதாவுக்கே இன்றுவரை தெரியாது. அவற்றைத்

தெரிந்து கொள்ளும் மூன்றாவது நபர் கயல்வழியே உன்னிடம் முழுமன்னிப்புப் பெறுவதற்காகவே இதைக் கூறினேன்”

சுந்தரம் நெகிழ்வோடு கயலைப் பார்த்தான். பனித்தகண்டுகளுடன் பேச்சற்றிருந்த கயல் தன்னையறியாமல் நெடுமூச் செறிந்தாள்.

★

தமிழ்நாடு அரசின் 1994க்கான பரிசு பெற்ற நாவல்

மரணத்தின் நிழலில்...!

தந்தையார் நோயுற்று இருப்பதை அறிந்ததும் சுந்தரம் மனைவி கீதாவுடன் பகல் வண்டியில் கொழும்பு மாநகரிலிருந்து யாழ் நகரிலுள்ள கிராமத்துக்குப் புறப்படுகிறாள். தந்தையார் அனுமதிக்காத திடீர் திருமணத்தின் பின்னர் ஏற்படும் முதல் பயணம்; இருவர் மனதிலும் அச்சம் ஒருபுறம்; இராணுவத்தினரின் கெடுபிடி ஏற்படுத்தும் பதட்டம் மறுபுறம். கீதா இராணுவத்தினரின் உடையைக் கண்டே கலங்குகிறாள். பழைய பயங்கர அனுபவத்தின் அச்சம்.

கிராமத்தில் கீதா குடும்பத்தினருடன் ஐக்கியப் பட்டு மதிக்கப்படுகிறாள். அங்கு சுந்தரம் தன் பழைய காதலிகயல்விழியைத் தயக்கத்துடன் சந்திக்கிறான். அவள் சுந்தரத்தை மன்னிக்க மறுக்கிறாள். இப்பழைய காதலை அறிந்த கீதா குழப்பமடைகிறாள்.

கிராமத்தில் தன் நண்பன் கணபதியை எதிர்பாராது சுந்தரம் காண நேரிடுகிறது. இருவரும் பரந்த அறிவு கொண்ட பாட்டனாரைக் கண்டு பேசுகின்றனர். முதுமையின் துன்பம் மரண பயம் பற்றி உரையாடுகின்றனர். கொழும்புக்குத் திரும்பிய பின்னரும் சுந்தரமும் கணபதியும் இடையிடை கண்டு அரசியல், முதுமை, குடும்பப் பிணக்குகள் பற்றிப் பேசுகின்றனர். வயதானவர்க்கு மட்டுமே முதுமை நிலையில் மரண பயம் ஏற்படும் வேளை பாஸிஸம் அனைத்து வயதினருக்கும் மரண பயத்தை ஏற்படுத்தி விடுகிறது என கணபதி விளக்குகிறான்.

கயல்விழியும் வேலை தேடி சுந்தரத்திடம் கொழும்புக்கு வர நேரிடுகிறது.